

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE SOUL TO BREAK US
ONE SOUL TO SAVE US

UNTIL DEATH

TEMPTING THE FATES
BOOK THREE

ALICE WILDE

- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
- **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖLÜME KADAR

KADERİN CAZİBESİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

ALICE WILDE

E-kitap Baskısı| Alice Wilde tarafından Ölene Kadar

©2023 Alice Wilde

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, bir incelemede kullanılmak üzere kısa pasajlar eklenmesi durumu hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, organizasyonlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İzin için iletişime geçiniz:

alicewildeauthor@gmail.com

Ebook ASIN: B0C1DQNL4

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

1. Ölüm
2. Hazel
3. Hazel
4. Eros
5. Hazel
6. Hades
7. Ölüm
8. Hazel
9. Hazel
10. Hades
11. Eros
12. Hazel
13. Hazel
14. Ölüm
15. Hazel
16. Hazel
17. Cerberus
18. Hazel
19. Cerberus
20. Hazel
21. Hazel
22. Hazel
23. Hazel
24. Eros
25. Hazel
26. Cerberus
27. Hazel
28. Ölüm

29. [Hazel](#)

30. [Hazel](#)

31. [Ölüm](#)

32. [Hazel](#)

33. [Ölüm](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Alice Wilde tarafından](#)

[da Yazar Hakkında](#)

Ölüm bizi ayırana kadar sevmek için.

İÇERİK UYARISI

Sevgili Okuru,

Tempting the Fates'in üçüncü kitabı olan Until Death'i aldığınız için teşekkür ederiz. Bu, birden fazla aşk ilgisinin olduğu karanlık, olay örgüsü ağırlıklı bir fantastik romantizmdir. Seri tamamlanana kadar her kitap bir uçurumla bitecektir.

Lütfen bu serinin tüm izleyiciler için uygun olmayabileceğini ve kesinlikle her yaş için olmadığını unutmayın. Devam etmeyi seçerseniz, bazı dil, zihinsel / fiziksel istismar, cinayet, intihar düşünceleri, kaçırma, şiddet içeren davranışlar, dolandırıcılıktan bahsetme ve dolandırıcılık girişimi (aşk çıkarları tarafından değil), ölüm, şiddet, boğulma, röntgencilik, sakatlama, canavarlar, tanrılar, intikam, kurtuluş, kalp kırıklığı ve sizi başka türlü tetikleyebilecek açıklamalarla karşılaşmaya hazır olun.

Bununla birlikte, çok sayıda harika ve tuhaf karakterin yanı sıra, endişe, yavaş yanan romantizm ve nihai baharat (bu bir siyaha dönüş serisi değildir) ve hikaye boyunca yavaş yavaş tanışılan ve inşa edilen bir karakter kadrosu bulacaksınız. Bu seri aynı zamanda çoklu POV'dir, bu nedenle lütfen bazı bölümlerin biraz çakışabileceğini unutmayın.

Tüm bunlar söylendiğinde, seri içinde listelemediğim başka tetikleyiciler de olabilir. Yolculuk karakterlerimiz için kolay olmayacak, ama sonunda buna değecek.

Ya da öyle umabiliriz.

Başlayalım mı... *Kaderlerin Baştan Çıkarılması?*

Alice

ÖLÜM

Ellerim iki yanımda yumruk haline geliyor. Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı göğsümü pençeleyerek ilerliyor ve olduğum yerde kalma isteğimi yok etmekle tehdit ediyor.

O yanımda olmadan varlığımın hiçbir anlamı olmadığını bilmeme rağmen Hazel'ın emrine itaat etmek.

Gölgelerim etrafımı sarıyor, istediğim her şey beni geride bırakırken ruhumda kopan fırtınayı gizleyemiyorum.

Ama ben yerimde duruyorum.

Masum olduğuma dair kanıtım olmadan Eros ve Hazel'ın peşinden gitmeyeceğim.

Onu ondan alıp bir kez daha kendi kollarıma alma arzum ne kadar büyük olursa olsun.

Aramıza giren her adımda kalbim benden kopuyormuş gibi hissetsem de.

Hayır, kendimi ona kanıtlayana kadar onun peşinden gitmeyeceğim. Bir daha aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğinden emin olana kadar.

Ona olan aşkımın gerçek olduğunu kanıtlamak için *hiçbir şeyden* kaçınmayacağımdan.

Boğazımın arkasındaki acıyı yutarken düzensiz bir nefes veriyorum ve kapıya ve ötesindeki ruhlara bakmak için dönüyorum. Gözlerim onların üzerinde gezinse de düşüncelerim Hazel'da sabit kalıyor.

Bir konuda haklıydı; babası burada olmamalıydı. En azından bu kadar erken değil.

Belki de en başta Eros'la gitmesine bu yüzden izin verdim. Anlaşmamız onu en azından bir ay döngüsü boyunca ölmekten korumalıydı, hain karısı onu tekrar zehirlese bile. Hazel'in fedakârlığı, ona akıttığı güç, onu bu kadar önemsiz bir şeye karşı geçici olarak ayakta tutmaya yetmeliydi.

Tabii onu öldüren sadece zehir değilse.

Kapıya doğru adım atarken ötede dolaşan ruhları izliyorum ve birkaçı dönüp bana göz kırpmıyor. Aynı hızla ilgileri azalıyor ve sanki bu kapının bekçisi olmadığımı hissetmişler gibi geri dönüyorlar.

Bunun üzerine düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

Varlığımı açıkça hissetmelerine rağmen, buna başka bir tepki vermiyorlar. Korku yok, çaresizlik yok, hiçbir duygu yok... aralarında canlı bir beden bile kalmadı.

Tüm varlığım boyunca hiç böyle bir şey görmedim. Ölümlüler alemini bir felaket kuşatmadıysa, çoğunun hala eski benlikleriyle bir bağlantısı olması gerekir.

Ama yine de bu ruhların yok.

Gözlerim kalabalığın üzerinde daralırken çenem sertleşiyor. Burada düşündüğümünden çok daha kötücül bir şeyler dönüyor ve korkarım bu sadece bir başlangıç.

Dikkatimi dolaşan ruhlardan uzaklaştırarak bakışlarım Hazel'in babasına kilitleniyor.

"Sen," diyorum aramızdaki mesafeyi kapatarak, "söyle bana, sana ne oldu?"

Adam bana bakarken gözleri boş ve cansız. Başını yavaşça bir yana eğiyor ama sessizliğini koruyor.

"Buraya nasıl geldin?" Üsteliyorum.

"Buraya," diye tekrarlıyor Hazel'in babası, kelime dudaklarından dökülürken karmakarışık bir hal alıyor. Bir kez göz kırpmıyor, gözleri yuvalarında yuvarlanırken başı bir yana kayıyor.

Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekiyorum. Verecek cevabı olmayan bir adamı sorgulamanın pek bir anlamı yok.

Hazel'in babasının, bırakın ona ne olduğunu, nerede olduğuna dair bile hiçbir fikri yok. Bedeniyle ruhu arasındaki bağlar kopmuş, onu sadece zehir öldürmüş olamayacak kadar ölmüş durumda.

Zamansız ölümünden hangi ölümlü yaratığın sorumlu olduğunu bildiğimden emin olsam da, Hazel'a suçlanacak kişinin ben olmadığımı kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım. Her ne kadar öyle görünse de sözümü tuttuğumu.

Yaptığı fedakârlıklara rağmen babasının buraya nasıl geldiğini öğrenmeliyim ve onu bu kaderden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hazel'in ruhunun boşuna verilmediğinden emin olmak için.

Eros'un onu güvende tutacağına güvenmeliyim, ancak bu düşünce bile boğazımda safranın yükselmesine neden oluyor. Ona güvenmiyorum; ama yine de başka seçeneğim yok.

Benden istediği bu ve Şimdilik bunu kabul etmeliyim.
Onun acılarını dindirip korkularını bir kez daha yatıŐtırana kadar.
Hazel'in babasını bir Őüre daha izliyorum, kapıya doğru yığılmış, Şu anki varlığının sisinde beni çoktan unutmuş.
Benim için Kader'in huzuruna çıkmaktan başka çare yok. Kapılar kapalıyken, sadece onlar bana ihtiyacım olan cevapları ve belki de Hazel'la paylaşmak için umutsuzca aradığım geleceği verebilirler.
Bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaklarından hiç Şüphem yok.
Bu durum karşısında dudağım tiksintiyle kıvrılıyor, öfke ve belirsizlik içimde savaŐırken ellerim yanımda yumruk oluyor. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum.
Öyle olsun, Hazel'a borçlu olduğu her Şeyin bin kat fazlasıyla verildiğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.
Hazel'ın babasını kapıya bağlayan kırmızı kurdeleyi iki kez kontrol ettikten sonra Yeraltı Dünyası'na dönüyorum.
Ve nihayetinde Kader'in kendisi.

HAZEL

Eros yanımda yürürken sessiz.

Keder içinde kaybolmuş bir halde, hareket ettikçe etrafımızda değişen manzarayı zar zor fark ediyorum. Bir kolunu onunkine dolamış, diğer koluyla da Ölüm'ün üzerinde bulduğum küçük paketi tutarken, Eros karanlık ormanda bana nazikçe rehberlik ediyor.

Yakınlığımızı sinir bozucu bulsam da, tenlerimiz birbirine değmediği sürece, en azından fiziksel olarak da yorucu olmuyor... ve şu anda tamamen tek başıma olmadığım için şükrediyorum.

Özellikle de şu anki durumum göz önüne alındığında.

Arada sırada Eros usulca bir şeyler mırıldanıyor, eminim dikkatimi dağıtmaya ya da beni rahatlatmaya yönelik sözler, ama sağır kulaklara çarpıyor. Duygu sersemliği içinde kaybolmuş durumdayım, ona cevap olarak yarım yamalak bir mırıldanma bile çıkaramıyorum.

Ağaçların arasında bu şekilde yürüyor olmak çok garip.

Daha birkaç gün önce Ölüm yanımdayken buradaydım. Kalbim umutla, sevgiyle ve bir gelecek ihtimaliyle doluydu.

Onunla bir gelecek.

Ölüm'ün istediğim her şey olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi beni Aglaia'ya, Tanrıların Şehri'ne geri götüren Eros... ve yardım edemem ama büyük bir hata yaptığımı hissediyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Eros beni kendine doğru çekiyor ve buraya gelmeye nasıl izin verdiğimi merak ediyorum.

Kalbim attığım her adımda tekrar tekrar kırılıyormuş gibi hissediyorum. Sadece babamın ölümü için değil, Ölüm'ün kendisi için de.

Onu yanımda kaybedişim. Ona olan güvenimin kaybı... ve en kötüsü, olabileceklerin kaybı.

Ona olan sevgim benim bile fark ettiğimden daha derin ve bu da onun yaptıklarını çok daha dayanılmaz kılıyor. Onun ihaneti

Daha önce hissettiğim hiçbir şeyi hissetmedim.

Yine de bir yanımda geri dönüp kapılara doğru koşmaktan başka bir şey istemiyor. Kendimi onun kollarına atmak, beni buz gibi kucaklamasına ve gözyaşlarımı silmesine izin vermek.

Yine de her şeyden çok onu burada, yanımda istiyorum. Etrafımızdaki gölgelere bakıp onu arama dürtüsünü görmezden gelmek neredeyse imkansız... ama yapıyorum.

Yakınlarda bir yerde olmasını, beni izlemesini, güvende tutmasını ummaktan nefret ediyorum. Her şeye rağmen, hala yakınımda olmasını istiyorum.

Ama içten içe, olmadığını biliyorum.

Onu yakınımda hissedemiyorum. Karanlıkta onun gölgelerinin sahip olduğu mürekkep gibi bir şey yok.

Havada beni izlediğine dair güven veren bir ürperti yok ve hepsi benim suçum.

Zihnimin arkasına sızan şüpheden nefret ediyorum. Belki de onu göndermekle hata ettim.

Belki de ...

Babamı hatırladıkça başımı sallıyorum. Onu burada, Yeraltı Dünyası'nda, kaybolmuş ve kafası karışmış bir halde gördüğümde, onu kurtarmak için tüm ruhumu verdiğim halde.

Hayır, Ölüm'e uzak durmasını söylemekte haklıydım.

Tanrı olsun ya da olmasın, sözünü tutamayan bir adamın değeri nedir ki?

Hiçbir değeri yoktur.

En azından, bağlanmak istediğim biri değil.

Eğer Ölüm anlaşılmamıza sadık kaldığını kanıtlayamazsa, ona bir daha nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum.

Ne de olsa kitabımı bulduğu konusunda yalan söyledi... Başka bir adamın, üstelik *babamın* bana olan aşkını bu kadar kıskanıyorsa, anlaşılmamız konusunda da yalan söylemediğine neden inanayım?

Onu özlemek yerine *bunu* hatırlamak bana iyi gelecektir.

Kalbimin Ölüme karşı katılaşmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Annemin hatırı için yumuşak kalmaya çalıştım ama bu beni nereye götürdü?

Ölüme.

Aşkın çöküşüm olmasına izin vermeyeceğim, ama bunu düşünürken bile kalbimin beni dinlemeyeceğini biliyorum. Ölüm'ü seviyorum ve yanıldığımı kanıtlamasını ummaktan kendimi alamıyorum.

Döndüğümde Eros'un yüzündeki endişeyle beni izlediğini görüyorum ve dudaklarıma küçük bir gülümseme konduruyorum.

"Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu ağaçlara güvenebileceğimden emin değilim."

"Güvenmemen akıllıca olur, ruhları yoldan çıkarmak gibi bir huyları var."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum.

"Peki ya dönüştüğünü gördüğüm beyaz yaratık, o da mı ormanın bir numarasıydı?"

"Hayır," diyor Eros gergin bir şekilde boğazını temizleyerek. "Korkarım o tamamen bendim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bu benim birçok formumdan biri," diyor bana yarım bir sırıtışla. "Sana yetişmenin en hızlı yolunun bu olacağını düşünmüştüm ama seni ormanın pençesinde ürkütmeye hiç niyetim yoktu."

"Kaç tane formun var?"

"Ah, şimdi nihayet ilginç sorular soruyorsun," diyor keyifli bir kahkahayla. "Sevgili ölümlü, dönüşebileceğim şeyler konusunda sınırsızım. Aslında, beni görmek istediğin her şekle bürünebilirim."

"*Herhangi bir şekle mi?*"

Eros'u bırakın o korkunç canavarı, kendisinden başka bir şey olarak hayal etmeye çalışırken şaşkınlığının ses tonuma yansımaları engellemeye çalışıyorum. Gerçi sanırım bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

Ne de olsa ben ölüyüm. Gezgini bir ruhtan biraz daha fazlasıyım. Bir zamanlar Ölüm'ün kendisini öpmüş biriyim.

"Aklında ne var?"

Hâlâ görmeyi diğerlerinden daha çok istediğim tek bir varlık olduğunu bildiğimden, cevabımı ısırarak geri alıyorum.

"Hiçbir şey."

"Oh, çok iyi."

"Belki de daha önceki canavar?" Omuzlarındaki hayal kırıklığına uğramış çöküşü fark ederek hızlıca söylüyorum.

Sanki güçlerinden birini daha göstereceği için heyecanlıymış gibi anında canlanıyor ve ben de tam olarak öyle olduğundan şüpheleniyorum.

"Bunu seve seve yaparım ama önce o paketini güvene alman ve sırtıma tırmanman gerekecek."

"Neden?" diye ihtiyatla sormadan önce kaşlarımı çatıyorum.

Sorum üzerine sırtarak bana yaklaşıyor ve bir an için onun yakınlığı dikkatimi dağıtıyor. Eros'un güzelliği bir şekilde yakınlığıyla daha da artıyor, şimdi üzerime sinen sarhoş edici kokusundan bahsetmiyorum bile.

Uzaktan, ona ve cazibesine karşı dikkatli olmam gerektiğinin farkındayım.

Ama Ölüm artık yanımda olmadığı için, tüm çabalarımın rağmen Eros'a karşı kendimi kontrol edemiyorum.

"Sana olan bağlılığımı kaybedemem ölümlü," diyor bana, sesi alçak ve yumuşak bir şekilde omurgamdan aşağı inerken. "Bu ağaçların arasında olmaz. Ayrıca, yanımda tamamen güvende kalarak yaratığımın tanışmanın tek yolu bu."

"Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir."

"Hadi ama, beni şehre geri götürmene bile izin veririm," diyor Eros, ağzının kenarı hafifçe seğirerek. "Elbette, böyle bir teklife hayır diyemezsin. Hele ki içinde parlayan merakı hissedebiliyorken."

Yüzümü incelemek istercesine hafifçe geri çekiliyor.

İfadesindeki muzipliği fark etmemek imkânsız ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum. İçimde ezici bir yorgunluk hissi kök salmış durumda ve onunla bu konuda mücadele etmek istemediğimi çabucak fark ediyorum.

"Sanırım bir süreliğine yürümek zorunda kalmamak güzel olurdu," diyorum usulca.

"O zaman anlaştık."

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan diz çöküyor, elleri kollarımdan aşağıya, bacaklarımdan kıvrımlarından eteğimin ucuna doğru kayıyor. Artık lekeli ve kirli olan kumaşı iki eliyle tutarak, bir taraftan uzun bir yırtmaç açıp bacaklarımı içeriden serbest bıraktığında şaşkınlıktan nefesim kesiliyor.

Ormandaki önceki yolculuğum göz önüne alındığında, yıldız ışığı elbisesi ne kadar tanınmaz hale gelmiş olsa da, bu kadar tamamen yok olduğunu görmek beni yine de üzdü.

"Bu gerekli miydi?" Elbisemin kenarından bir kumaş şeridi daha koparıırken soruyorum, eteğimi tutuşundan kurtulamadan elimi yakalıyor.

"Evet, gerekliydi. Şimdi beni tut ve sakın bırakma" diye emrediyor. Dediğini yapıyorum ve küçük paketi benden dikkatlice alıp, bir paketin içine sarıyor.

üzerime sabitlemeden önce kumaşın uzunluğunu ölçtüm. "İşte oldu. Hazır mısın?"

Eros cevap vermemi beklemeden beni sırt üstü yatırıyor, hareketleri o kadar nazik ve hızlı ki ne olduğunu anlamam çoktan gerçekleşmiş oluyor. Altıma geçmeden önce böyle bir şekilde itilip kakılmaktan duyduğum şaşkınlığı ve kızgınlığı ifade etme şansım bile olmadı.

Eros olarak tanıdığım adam gitmiş, yerine beyaz dev bir canavar gelmişti. Kendimi çok aşağılara düşmekten korumak için kalın kürkünü avuçlarken şaşkınlık içime çöküyor.

Beni heyecan ve korkudan nefessiz bırakan bir hızla yola koyulmadan hemen önce bedenimi gümbürdeten alçak bir hırıltı çıkarıyor. Ağaçların etrafından, pençeli dalların altından ve dev kayaların üzerinden geçerken rüzgâr saçlarımı ve elbisemi çekiştirerek yanımdan geçiyor.

Orman bulanıklaşarak yanımdan geçiyor ve ben kendimi Eros'un sırtına daha da bastırarak vücudumda kalan tüm güçle ona tutunuyorum. Ona binmenin heyecanı kısa sürede dehşete ağır basıyor, etrafımdaki dünyanın değişimini izlerken, burada onun tepesinde güvende olduğumu biliyorum.

Bu bana neredeyse endişelerimi unutturmaya yetiyor. Neredeyse.

Ormanın sınırına ulaştığımızda, Eros ağaçların arasından çıkmadan önce hafif bir tırısaya yavaşlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden tekrar yer değiştiriyor ve beni yakalamak için döndüğünde bir şaşkınlık çığlığı atıyorum. Ancak tepkimi yanlış değerlendirdi ve onun yerine çimlere yuvarlandık.

Yere çakılırken homurdanıyorum, sırtım ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar sert çarpıyor, sonra beni döndürmeyi başarıyor, böylece şimdi onun üstünde yatıyorum.

Kalbim çarpıyor, ciğerlerimi havayla doldurmak için mücadele ederken göğsüm kabarıyor. Eros bana bakıyor, kendi göğsü de altımda sürekli inip kalkıyor.

Kendimi ondan uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum ama bunu yapamıyorum, bedenim hala düşüşün şokuyla sersemlemiş durumda. Eros'un solgun gözleri bana sabitlendiğinde yanaklarım yanıyor ve yüzümü avucunun içine almak için uzanıyor.

Tenin dokunuşu beni kendine çekiyor, kendimi ona teslim etmem için yalvarıyor ama bir yandan da beni tüketmekle tehdit ediyor. Yutkunarak bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Eros'un parmak uçları başımın arkasına doğru ilerlerken saçlarımı kazıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve ben bir anda onun içinde kayboluyorum. Eros öpücüğü derinleştiriyor, beni bedenen ve ruhen arıyor, bana duyduğu açlık giderek daha da tüketiyor.

Başka bir şey hatırlamak için çırpınırken aklım başımdan gidiyor, ama tek bildiğim o, onun dokunuşu, bedenim titriyor... daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Boşta kalan elinin sırtımda aşağıya doğru kaydığını hissettiğimde nihayet aklım başıma geliyor. Ellerimi sıkıca göğsüne bastırıyorum, bir kez daha nefes nefese kaldığımda öpüşmemizi kesiyorum.

Az önce ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor ve utanç içinde başka tarafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Beni ne kadar kolay zayıflatabiliyor, bir öpücükten başka bir şeyle kararlılığımı kırabiliyor.

Eros'a karşı gardımı düşürmemem gerektiğini bilmeliydim... özellikle de Ölüm'ün yanından ayrıldıktan bu kadar kısa bir süre sonra.

Ölüm'ü ve ona karşı hâlâ devam eden hislerimi düşündükçe suçluluk duygusu midemi bulandıran bir ağırlık gibi çöküyor. İhanetine rağmen sarsılabileceğinden şüphe etmeye başladığım duygular.

"Ben... ben özür dilerim," diyorum Eros'a, kendimi onun bedeninden uzaklaştırırken.

"Özür dileyecek bir şey yok ölümlü," diyor Eros dirseklerinin üzerinde doğrulurken yarım bir sırıtışla. Ama yüz ifadesinin ardındaki hayal kırıklığını ben bile görebiliyorum. "Dur, sana yardım edeyim."

Eros ayağa kalkıyor, elini bana uzatmadan önce kirli elbisesinin üzerindeki kiri ve dalları fırçalıyor. Eros'un eline bir süre temkinli bir şekilde bakıyorum, az önce olanlar göz önüne alındığında elini kabul etme düşüncesi bana birden çok tehlikeli geliyor.

Artık onun yanında kendime güvenemeyeceğimden endişelenmeye başlıyorum, öpücüğünün beni yakıp kavurmasından ve onun için hiç var olmaması gereken bir ateşi tutuşturmasından sonra değil.

Şehre doğru bakarken, eli yerine kolunu tutarak yardımını kabul ederken dalgın bir cahil gibi davranıyorum. Tekrar ayağa kalkar kalkmaz elimi ondan çekiyorum.

"Neredeyse geldik, sanırım yolun geri kalanını yürümek istiyorum," diyorum Eros'a elimden geldiğince neşeyle. "Benim gibi birinin tanrıların sokaklarında yürüdüğünü söyleyebilmesi pek sık rastlanan bir şey değil."

Bir kez başını sallıyor ve sessizce şehir kapılarına doğru ilerlemeye devam ediyoruz.

Yaklaştıkça ona bir bakış fırlatıyorum. Dokunuşunda taşıdığı gücü inkâr etmek imkânsız ve ona teslim olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ölüm'ü hâlâ kalbimde bu kadar ağır bir şekilde taşıırken bunun olmasına izin vereceğimden değil. Eğer aramızda dokunmak bu kadar imkânsız olmasaydı, acaba Eros'a karşı da bu basit arzuları hisseder miydim?

Ya da sadece uzun zamandır eksik bırakılmış bir ihtiyaca tepki veriyorsam, o artık olmaması gerekeni bile arzulamaya başlamıştır. Sabahın yumuşak ışıkları onu meleksi bir ışıkla aydınlatırken bile bakışlarımı Eros'tan uzaklaştırıyorum.

Neyse ki, çıplak ayaklarım şehrin asfalt yollarına değdiği anda, bizi karşılamak için yükselen kaos düşüncelerimi dağıtıyor.

Her türden yaratık ve varlık, beni geren bir aciliyet duygusuyla hareket ediyor. Belli ki buraya son geldiğimizden beri bir şeyler olmuş.

Eros bana yaklaşıyor, etrafımızdaki karmaşanın arttığını hissedince kaşlarını çatıyor.

"Gel," diye ısrar ediyor ve ben itiraz edemediğim elimi tutarak hızla küçük bir sokağa doğru ilerliyorum.

Beni şehrin kıvrımlı arka sokaklarına doğru götüren adımları hızlandıkça ona ayak uydurmak için mücadele ediyorum.

"Neler oluyor?" Sesim efordan neredeyse nefessiz kalmış bir halde soruyorum.

Eros dar bir patikanın sonunda durakladığında cevap vermiyor. Etrafında dönerek beni kendi bedeniyle sarmadan önce kabaca bir duvarın sarmaşıklarına doğru itiyor.

Birkaç dev adam yanımdan hızla geçerken Eros itirazımı susturmak için eliyle ağzımı kapatıyor. Onun dokunuşu aklımı başımdan alıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor, şu anda beni ayakta tutan tek şey onun bedeni.

Birkaç saniye daha bu şekilde kalıyoruz, kalbim göğsümde çarpıyor, sonunda benden uzaklaşmadan önce. Ama kendime gelmeme fırsat kalmadan tekrar elimi tuttu ve beni önümdeki açık caddeden geçirip dolambaçlı sokaklardan oluşan başka bir labirente sürükledi.

Bu noktada neredeyse tökezliyorum, vücudum çok daha fazla şekilde ağrıyor

Bir.

"Neredeyse geldik," diye fısıldıyor Eros, sanki yorgunluğumu hissetmiş gibi.

"Sadece birkaç mo-"

Kısa bir süre durdu ve bir çift taş muhafız aniden önümüze çıkıp yolumuzu keserken arkasına çarptım.

Eros nefesinin altından küfrediyor, ben arkasından bakarken parmakları beni sıkıyor.

"Sen, oradaki," diyor muhafızlardan biri, derin sesi içimde gürleyerek, "bizimle geleceksin."

Aradıkları Eros muydu?

Kaşlarımı çatarak, tüm şehri böyle bir kargaşaya sürükleyecek ne yaptığını merak ediyorum. Ona bakarken, beni Hades'in muhafızlarının görüş alanından uzak tutmaya çalışırken nazikçe arkasına doğru itiyor.

Onunla değil, Hades'le konuştuklarını ancak şimdi anlıyorum.

Ben.

"Korkarım yanıllıyor olmalısın," diyor Eros, göz göze geldiklerinde bana kilitlendi. "Ölümlü ve ben şehre daha yeni döndük ve ilgilenmemiz gereken acil bir konu var. Şimdi bize izin verirsiniz, yolumuza devam edeceğiz."

Beni muhafızların yanından sürükleyerek geçirmeye çalışıyor ama muhafızlar geçmemize izin vermiyor.

Biri omzuna ağır bir el koydu, elin ani ağırlığı altında sendeleyince neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

"Bu bir rica değildi," diyor diğer muhafız, bakışları bir kez daha bana döndüğünde ve ben onun altında rahatsız edici bir şekilde kaymamak için elimden geleni yapıyorum. "Hades'in yüksek emirlerine göre, şehirdeki tüm kadınlar onun huzuruna çıkarılacak. Derhal ve istisnasız."

HAZEL

"O sadece bir ölümlü," diye alay eder Eros elini sallayarak. "Elbette, Hades onu kastetmiş olamaz. Onun zevklerine göre çok sıradan bir yaratık-"

Sözleri acı veriyor ama muhafızlar onu kabaca kenara itip bana doğru uzanırken yorumlarına tamamen kayıtsız kalıyorlar.

"Gel," diye emrediyor muhafızlardan biri, ben onlardan uzaklaşıp dar duvarların arasında daha da geriye çekilirken, Eros'a endişeyle bakıyorum.

"Koş," diye nefes alıyor solgun tanrı ve duymam gereken tek şey bu.

Dönüyorum, geldiğimiz yoldan geri koşarken ağrıyan ayaklarım taşa sürtünüyor. Arkamda muhafızlardan birinin kükrediğini duyuyorum ve bir sonraki an tüm şehir etrafımda canlanıyor gibi görünüyor. Toprak ve duvarlar geri dönen seslerin yankılanan korosuyla sarsılıyor, titreşimler beni içten içe sarsarken neredeyse yere çakılıyordum.

Neyse ki tanrıların sarayları arasındaki dar geçitler Hades'in taştan muhafızları için fazla küçük görünüyor. Yine de kontrol etmek için arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Bir köşeyi dönerken aniden sert bir göğse çarpıyorum ve kollar beni sararken panik içinde haykırıyorum.

"Sadece benim, ölümlü," diye ağır ağır nefes alıyor Eros.

"Nasıl," diye soluk soluğa kalıyorum, tek kelime dudaklarımdan zar zor çıkıyor.

"Benimle ilgilenmiyorlar. İstedikleri sensin, acele et. Eğer yatak odama ulaşabilirsek-"

Yutkunarak başımı sallıyorum, bacaklarım altımda titriyor ve sonunda pes ediyorum. Dizlerim taşa çarpıp kırılmadan önce Eros beni yakalıyor, bedenim onun kollarında gevşiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum sesim kendime geldiğinde. "Lütfen, burada kalmama ve biraz dinlenmeme izin ver."

"Korkarım bu mümkün değil."

"Ara sokaklara sığamazlar, değil mi?"

"Hayır, ama sığabilecek başkaları da var ve onları çoktan çağırdılar."

Eros'un yüzüne bakarken gözlerim korkuyla açılıyor, kendi korkumun da bana baktığını görünce şaşıyorum.

"Benden ne istiyorlar?"

"Korkarım sana verecek bir cevabım yok," diyor Eros, ama çenesinin sıkılmasından söylediğinden daha fazlasını bildiğini anlayabiliyorum. "Gel, seni taşıyayım."

Beni taştan kaldırıp kollarına alırken onunla tartışmıyorum. "Neden bizi buradan çıkarıp sarayınıza götürmüyorsunuz?" Sonra sessizce sordum Eros bir köşeyi dönmeden önce etrafımızı kontrol etmek için duraksıyor.

"Buradan güvenli bir şekilde geri dönmeyi bırakın, havalanmak için bile yeterli alan yok."

Sessizce yolumuza devam ediyoruz, Eros'un vücudu her geçen dakika daha da gerginleşiyor. Nedenini anlamam uzun sürmüyor.

Askerlerin yere vuran botlarının ritmik yürüyüşü kulaklarıma ulaşıyor, bize doğru ilerledikçe sesleri daha da yükseliyor.

"Eros?"

Tanrı'nın çenesi sertleşip Adem elması boğazında sallanırken içimi bir korku kaplıyor. Başını çevirip bizi bir duvara yaslarırken beyaz gözleri irileşiyor, iyi silahlanmış muhafızlar etrafımızı sarıyor.

Senkronize bir şekilde ilerleyen ayak sesleri, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamın durmalarını işaret etmek için elini kaldırmasıyla aniden kesiliyor. Adam bir adım öne çıkıp gözlerini Eros'a diktikten sonra bana çevirmeden önce bir an için çıldırtıcı bir sessizlik oluyor.

"Kızı teslim et, Eros." "Ondan ne istiyor?"

"Bu seni ilgilendirmez. Bunu kendin için daha da zorlaştırma. Bize verilen emirler var."

"Deimos, gerçekten düşünüyor musun-"

Eros cümlesini tamamlayamadan acı dolu bir homurtu çıkarır, yan sokakta duran adamlardan biri aniden bir mızrağın ucunu böğrüne saplar. Hafifçe tökezliyor ve başka bir muhafız fırsattan istifade bacaklarının arkasına tekme atarak Eros'u dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor.

Onunla birlikte düşerken ılık atıyorum, ama bir şekilde beni göğsünde güvenli bir şekilde tutmayı başarıyor... ta ki siyah bir kılıcın ucu boğazının altına saplanana kadar.

Deimos yüzüne zalim bir sırıtış yayararak, "Bu sana son uyarım," dedi, "ve dürüst olmak gerekirse, bunu dikkate almamanı tercih ederim."

"Onu benim ölümüne tercih edebilirsin-"

"Ben de seninle geleceğim," diyerek Eros'un sözünü tehdidini tamamlayamadan kesiyorum.

Her iki adam da sanki kimin için tartıştıklarını neredeyse unutmuş gibi şaşırmış görünüyorlar.

"Kızı duydun," diyor Deimos, ağzının kenarını meydan okurcasına kaldırarak.

"Lütfen Eros," diye yalvarıyorum göğsüne doğru, sadece o duyabilsin diye. "Kanının bugün burada dökülmesine izin verme. Beni bu yerde umutsuz bırakma."

Eros sadece bir saniye daha tereddüt ettikten sonra beni nazikçe yere bırakıyor, bıçağın ucu boynundaki kıvrıma dayanıyor. Eros'un kollarından kurtulur kurtulmaz başka bir muhafız öne atılıp beni ayağına kaldırıyor, eldiveninin kalın derisi kabaca tenime sürtünüyor.

"Onu kralın sarayına götürün," diye emrediyor Deimos, kılıcını hâlâ Eros'a doğrultmuş bir halde, ben uzaklaşıp gözden kaybolurken.

Eros'tan duyduğum son şey keskin bir lanetin yankısı olurken korku midemi düğümlüyor.

Dar sokaklardan çıkıp Hades'in sarayına giden ana yola girdiğimizde, sürüklenen tek kadının ben olmadığımı görmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Buna sebep olabilecek aklıma gelen tek şey balo. Ama elbette, bu tür bir tepkiyi gerektiren benim davranışlarım olamaz... Hades ve ben, Ölüm ve ben kaçmaya karar vermeden önce zar zor konuştuk.

Hayır, ben gittikten sonra bir şeyler olmuş olmalı.

Hades'in sarayına vardığımızda zihnim yorgun olsa da hızla çalışıyor. Koridorlar muhafızlar ve kadınlarla dolup taşıyor, şehrin erkeklerinin öfkeli bağırışları kristal duvarlarda yankılanırken biz içeriye doğru sürölüyoruz.

Diğer kadınlar da benim hissettiğim kadar paniklemiş görünüyorlar ve taht odasına götürülürken boğazımı sıkkan endişeyi bastırmak için kendimi zorluyorum. Beni sürükleyen muhafızlar hiç acımadan beni küçük bir grup kadının yanına, yere atıyorlar. Kendimi yorgun bir şekilde ayağa kaldırmamı izlemekten başka bir şey yapmıyorlar, her biri en az benim kadar kaybolmuş ve korkmuş görünüyor.

Onlara doğru bir adım atarak göz göze gelmeye çalışıyorum ama hemen bakışlarını kaçırıyorlar. Oda giderek daha fazla kadınla dolmaya devam ediyor, her biri boş tahta doğru endişeyle bakıyor.

Ne kadar kalabalık olursa olsun, koridorlardan bize doğru yankılanan bağırıışlara kıyasla oda doğal olmayan bir sessizlik içinde.

"Neden buradayız?" diye soruyorum.

"Sessiz ol, kadın," diye emrediyor bir muhafız, sert bir bakışla beni sabitleyerek.

Başlar bana doğru dönerken yanaklarım yanıyor ve dilimi ısırıp gözlerimi yere indiriyorum, gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyorum. Bir süre sonra varlığım unutuluyor ve bakışlarımı kaldırıp odayı bir kez daha inceliyorum.

Kimsenin neden burada olduğumuzu bilmediği açık, ancak odayı dolduran huzursuzluk neredeyse mide bulandırıcı bir yoğunlukta. İri yarı bir adam beni iterek yanımdan geçiyor ve giderek büyüyen kadın kalabalığının arasından odanın önüne doğru ilerlerken neredeyse yere yuvarlanmama neden oluyor.

Ona bakmak için doğrulduğumda, birden onun Deimos olduğunu fark ettim. Hızla saray koridorlarına dönerek endişeyle Eros'tan bir iz arıyorum... ancak taht odasının ağır kapılarının çekilip bizi içeride hapsedmesini dehşet içinde izliyorum.

Odadaki atmosfer değiştikçe sinir bozucu sessizlik aniden sağır edici bir hal alıyor ve yavaşça dönüp Hades'in daha önce fark etmediğim, taşa oyulmuş bir kapıdan içeri girişini izliyorum.

Tahtının yanında durmak için hareket ediyor, gözleri önündeki kalabalığın üzerinde durgun bir şekilde geziniyor.

Bakışları üzerime çevrilince kalbim göğsümde küt küt atmaya başlıyor ve bir anda beni önceki geceden tanıyacak diye dehşete kapılıyorum. Ne de olsa hala aynı elbiseyi giyiyorum, her ne kadar artık tanınmaz hale gelmiş olsa da vücudumdan lekeli paçavralar halinde sarkıyor.

Bir an geçiyor ama sonra gözleri benden uzaklaşıyor, içlerinde tanıma belirtisi yok. Bunun üzerine küçük bir rahatlama iç çekiyorum ve şu anda beni bağışlamayı seçen tanrıya sessiz bir teşekkür duası fısıldıyorum.

Gerçi belki de beni gerçekten kurtaran tanrılar değil, sadece şu anki durumumdu.

"Aranızda bir hain var," diyor Hades, alçak sesi sessizliği bozuyor ve tenimde bir ürperti yaratıyor. Odayı tararken sözleri ölümcül bir ağırlık taşıyor, etrafımdakiler onun devam etmesini beklerken konuşmak bir yana nefes almaya bile cesaret edemiyorlar. "Emirlerimi reddetmeye cüret eden bir kadın. Bana, kralınıza karşı gelmeye. *Tanrınıza.*"

Bunun üzerine oda fısıldayan seslerin yumuşak mırıltısıyla doluyor. Ne kadar çabalasam da, Hades tahtına oturmak için hareket ederken kalabalık odada uçuşan soruları ve keskin sözleri görmezden gelemiyorum.

"Bir hain mi?"

"O ne yaptı?"

"Persephone nerede? Ona bir şey mi oldu?" "Kim Hades'e karşı gelmeye cüret edebilir ki?"

"Eğer o fahişenin kim olduğunu öğrenirsem, günümü mahvettiği için onu kendim keseceğim."

"Bahse girerim baloda onunla dans eden o sürtüktü, ona nasıl baktığını gördüm."

"Onun peşinden gitse bir şey olurdu, ama tam tersi?" "Hayal edebiliyor musun? Hem de kraliçenin önünde."

Sözleri beni giderek artan bir dehşet duygusuyla dolduruyor, daha önceki korkumu yeniden uyandırıyor... Hades'in aradığı kişi benim. Gözüne çarpan ve sonra planımızı uygulamak yerine kaçmaya cüret eden kişi.

Bunun farkına vararak, etrafımdaki kalabalığın içinde kaybolmak için küçük bir adım geri atıyorum.

"Engerekler çukuru," diye tıslıyor uzun kızıl saçlı bir kadın onlara, beni şaşırtarak, "Hades'in kendi iştahının neredeyse kesinlikle suçlanacağını çok iyi bildiğiniz halde, kendi içinizden birine bu kadar çabuk sırt çevirmek."

"Hepiniz dilinizi tutarsanız akıllıca davranmış olursunuz," diyor bir başka kadın, aniden onların ortasında belirerek, "yoksa siz de ihanetten suçlu bulunursunuz."

Ancak bu kalabalığın üzerinde tam tersi bir etki yaratmışa benziyor, çünkü fısıltılar odayı dolduracak kadar çoğalıyor.

"Sessizlik," diye kükrüyor Hades tahtından kalkarken, aramızdaki mesafeye rağmen sabırsızlığı hem ses tonundan hem de ifadesinden belli oluyor. Hemen

Oda durgunlaşıyor ve onunki odayı tekrar tararken ben gözlerimi yere dikiyorum. "Eğer kadının içinde birazcık akıl kaldıysa, şimdi öne çıkacak ve kendini açıklayacaktır."

Diğerleri birbirlerine endişeyle bakarken bir duraksama oluyor ama tabii ki kimse öne çıkmıyor.

"Bu bir emirdi!" Hades bağılıyor, beni irkilterek ona bakmamı sağlıyor, dudağı hırıltıyla dişlerinin üzerine kıvrılıyor.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve muhtemelen istediği şeyin reddedilmesine alışık olmadığını fark ediyorum... ve şu anda, eğer ciddi bir şekilde yanılmıyorsam, istediği şey benim.

Yine kimse öne çıkmayınca Hades'in gözleri kararıyor, hayal kırıklığı artıyor. Kendimi kralın bakışlarından saklamak umuduyla bir adım daha geri atarken ellerim terden kayganlaşıyor.

Ne yapacağımı bilemiyorum.

Öne çıkma riskini almalı mıyım? Yaparsam beni tanır mı?

Aradığı kadının ben olduğumdan bile emin değilim, yine de içimdeki kuşkuyu atamıyorum. Eğer öyleysem bana ne yapmayı planlıyor?

Sadece bu düşünce bile kaçmanın bir yolunu bulmak için taht odasına umutsuzca bakmama yetiyor.

Belki de kimse öne çıkmazsa, her şey yakında sona erecek. Bizi burada tutmak istemiş olamaz.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, mavi alevler Hades'in başının ve omuzlarının kenarlarını yalamaya başlıyor, öfkesi her geçen saniye daha da alevleniyor.

"Bu kadın bir kez daha bana karşı gelmeyi seçtiğine göre, meseleyi kendi ellerime almaktan başka çarem yok," diye homurdanıyor Hades. "Sen, muhafız, bana bir tabure getir."

Hepimiz endişeyle basit bir taburenin çabucak bulunup Hades'in önüne konulmasını izliyoruz. Gözleri bir kenarda duran uzun boylu bir sarışında durmadan önce üzerimizde geziniyor.

Küçük bir baş hareketiyle iki muhafız kalabalığın arasından sıyrılıp onu yakalar ve şaşkınlıkla haykırırken onu öne doğru sürükler.

"Kralım, lütfen, ben değildim-"

"Sessizlik!" Hades emrediyor ve kadının ağzı kapanırken irkilmesine neden oluyor.

Hades başka bir muhafıza işaret ederken, gözleri korkudan irileşmiş bir halde tabureye zorla oturtulurken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hızla hareket ediyor

kollarında siyah bir kutu taşıyarak tahta yaklaştı.

Tahtın önünde durup, Hades'in kapağı kaldırıp içine uzanmasını nefesimi tutarak izliyorum. Birdenbire göğsümdeki tüm umutlar paramparça oluyor, Hades'in tek bir opalesan ayakkabı çıkarmasıyla korku onun yerini doldurmak için acele ediyor.

Aklımda hiçbir şüphe kalmadı. Aradığı kadın benim. Tacın haini.

Ağzım kurudu, öne çıkmam gerektiğini fark ettim ama Hades ayakkabıyı ilk muhafıza verip kadına denemesini emrederken olduğum yerde donup kaldım.

Adam diz çökerek itaat ediyor ve kristal topuğu kadının ayağına geçirmeden önce kadının ayakkabısını çıkarıyor.

Ama ayağına uymuyor.

Hades, odanın bir tarafına doğru el sallamadan önce alçak sesle sinirli bir homurtu çıkarır. "Odanın o tarafını temizleyin ve onu oraya koyun. Sıradaki."

Anında, ve muhafızlar çevre ve dinlenme . Biz, itmekbizi taht odasının karşı tarafına doğru kararsız bir şekilde götürüyorlar.

Bizi ayırmak için odanın ortasına bir çizgi çekiyorlar.

Bir başka kadın kalabalığın arasından öne doğru çekilip tabureye itiliyor, gardiyan parlak topuğu giydirirken kendi ayakkabısı bir kenara atılıyor.

Bu sefer ayakkabı tam oldu.

"Hmm," diye mırıldanıyor Hades açıkça onaylayarak. "Güzel, onu şu duvara yaslayın ve diğerlerini de aynı şekilde halletmeye devam edin."

Adamları hemen itaat ediyor ve birkaç saniye içinde kendimi odanın ortasında diğer kadınların arasında ezilmiş, iki yanımızda iki grup oluşmaya başlarken muhafızlarla çevrili buluyorum.

Ayakkabının uyduğu ve uymadığı.

Herkesin Hades'in hangi taraftan daha memnun olduğunu anlaması uzun sürmüyor ve çok geçmeden kadınlar ayaklarını sığdırmaya çalışıyor. Bazıları bu süreçte kendilerine zarar verecek kadar ileri gidiyor.

Böyle bir kadın, topuğu ayağından çekilip çıkarılırken ve ayakkabının uymadığı kişilerin arasına atılırken dehşet içinde çığlık atarken yüzümü buruşturuyorum.

"Ama uyuyor! Neredeyse-"

En yakınındaki muhafızdan gelen sert bir tokat onu susturuyor ve tabureye doğru tırmanmadan yere yuvarlanıyor. "Senin sıran-"

"Eğer uyduğunu söylüyorsa, bırakalım kanıtlasın," der Hades soğukkanlılıkla, muhafızın sözünü keserek.

"Elbette kralım."

Muhafız kenara çekilirken kadının gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü aydınlanıyor ve kadın tabureye geri dönüyor. Topuktan tutarak ayağını içeri sokmak için elinden geleni yapıyor, Hades yukarıdan izlerken yüzü acıyla buruşuyor.

"Ayakkabının uyduğunu söylememiş miydin?" diye sorar, sesi alçak ve tehlikelidir. "Uyuyor, ben-"

Diz çöken Hades elini uzatır. "Bana ayağını ver."

İstedliğini yapmadan önce bir an tereddüt eder. Kral, diğer elini kadının ayak parmaklarının etrafına dolamadan önce bir süre ona bakıyor.

Bildiğim bir sonraki şey, kadın acı içinde çığlık atarken gözlerimi kapatmak zorunda kaldığım, kemiklerimin çıtırtısı kulaklarımı doldururken mide bulandırıcı. Ayağı ayakkabının içine zorla sokulurken bir başka acı çığlığı odayı dolduruyor.

"Haklısın, ayakkabı uyuyor," diye alay ediyor Hades, hâlâ siyah kutuyu tutan muhafıza yaklaşmasını işaret ederek, "Ancak, genellikle olduğu gibi, bu bir çift halinde geliyor. Bakalım diğeri de uyacak mı?"

Bunun üzerine kadının yüzü soluyor ve hızla başını sallıyor.

"Hayır, Majesteleri," diyor zayıf bir sesle. "Korkarım diğer ayağım... sığacak kadar küçük değil."

"Çok yazık," diyor Hades tiksinti dolu bir bakışla, doğrulurken ikinci ayakkabıyı kutuya geri koyuyor. "Pekâlâ. Muhafızlar, devam edebilirsiniz."

Hades tahtına yerleşmek için hareket eder ve topuk kırık ayağından çıkarılıp bir kez daha tabureden uzaklaştırılırken kadın mide bulandırıcı bir feryat koparır.

Kalan kadınlar sırayla sessizce topuğu deniyor, odanın iki tarafına götürülürken kaderlerini sorgusuz sualsiz kabulleniyorlar. Çok geçmeden ayakkabıları deneme sırası bana geliyor.

Öne doğru çekildiğimde kalbim göğsümde çarpıyor, gözlerim bir an için Hades'in tahtının koluna yaslanmış, çenesi bir eliyle desteklenmiş haliyle buluşuyor. Bir anlığına, sanki sonucumun ne olacağını zaten biliyormuş gibi ağzının köşesinin hafifçe yukarı kalktığını gördüğüme yemin edebilirim.

Muhafız beni çevirip taburenin üzerine iterken, diğer muhafız ayak bileğimden tutuyor ve ayaklarımın halinden tiksinererek kaşlarını çatıyor. Ayağımı yerden kaldırıp kristal ayakkabının içine sokmadan önce dengemi sağlamak için taburenin kenarlarına tutunacak kadar bile zamanım olmuyor.

Tam oturdu tabii ki.

Tabureden sürüklenip topuklara uyan diğerlerinin arasına atıldığımda kaderimin belirlenmesi için bir saniye yetiyor. Son kadın da ayıklanırken, Hades bir kez daha ayağa kalkıp aramızda dolaşıyor ve elini diğer, kesinlikle daha büyük olan kadın grubuna doğru sallıyor.

"Onları serbest bırakın," diyor Hades, fısıltıyla karışık bir şaşkınlık dalgası diğerlerinin üzerine hücum ediyor ve ben dehşet içinde onların taht odasından çıkarılışını izliyorum. "Geri kalanlara gelince... Deimos, onları zindanlara götür ve uygun şekilde muamele görmelerini sağla. Belki orada geçirecekleri bir ya da iki gece onlara önümüzdeki günlerde sabrımı sinamamaları gerektiğini öğretir."

"Elbette kralım," der Deimos zalim bir sırıtişla ve adamlarına harekete geçmeleri için işaret verir.

Muhafızlar öne çıkar, krala itaat ederken duygusuzdurlar. Panik odayı doldurmaya başlıyor, kadınlardan bazıları korku içinde haykırıyor, kafaları bir çıkış yolu aramak için sağa sola savruluyor, diğerleri ise zindanda bizi nelerin beklediğini düşünerek titremekten başka bir şey yapamıyor.

Bir şeyler yapmak zorundayım.

Ne de olsa bu kadınların burada olması benim suçum. Daha önce öne çıkmalı ve diğerlerini bu kaderden kurtarmalıyım.

Gözlerimi kapatarak, etrafımdaki kaos kulaklarımı doldururken bile derin ve sakin bir nefes alıyorum. Gözlerimi açarak ileriye doğru itiyorum ve bakışlarımı Hades'e sabitliyorum.

"Buna gerek kalmayacak," diyorum, sesim muhafızlar bizi odadan çıkarmaya çalışırken kadınların çığlıklarının üzerinde zar zor yükseliyor. "Aradığınız kadın benim!"

Sözlerim neredeyse anında odayı bir kez daha sessizliğin kaplamasına neden oldu. Etrafımdakiler beni kalabalığın ortasında tek başıma bırakmak için hızla geri çekiliyorlar.

Hades'in bakışları üzerime düşüyor, ifadesi sert ama yoğunluğu okunamaz. Çok yavaş bir şekilde bana doğru bir adım atıyor. Gözleri yüzümü taradıktan sonra vücudumun üzerinde geziniyor.

Sonunda başını sallıyor ve o zaman itirafımı kabul etmeyeceğini anlıyorum. Ya itirafımda çok geç kaldım ya da peşinde olduğu kişinin ben olduğuma gerçekten inanmıyor.

"Hayır kızım," diyor sonunda. "Cesur olabilirsin... ya da kendini ve diğerlerini bu kaderden kurtarmaya çalışacak kadar *aptal* olabilirsin, ama artık çok geç."

"Ben oyum. Diğerlerinin benim yaptığının bedelini ödemesine gerek yok."

"Kendini feda etme tutkun dikkat çekiyor. Yine de, başkaları zaten itaatsizliğinizin bedelini ödemek zorunda kalmışken, fedakârlığınızın gerçekten bir değeri var mı? Senden bunu talep ettiğimde öne çıkmamayı seçtiğinde?"

Ona bakarken içimde hayal kırıklığı ve utanç savaşıyor.

Haklı, aradığı kişinin ben olduğumu fark ettiğim anda öne çıkmalıydım. Kendi korkumun diğerlerini tehlikeye atmasına izin vermemeliydim.

Şimdi, hareketlerime ve pejmürde görünüşüme rağmen aradığı kişinin ben olduğumu ona nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum.

"Bırak da sana kanıtlayayım," diyorum sonunda, ama bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Hades'in gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. Bir süre sonra başını eğiyor.

"Diğerleri gibi senin de bir şansın olacak," diyor. "Ne de olsa aradığım kadını bekleyen tek şey ceza değil, bir kralın ödülü."

"Ödül mü?"

Beklenmedik bir şaşkınlık mırıltısı odada dalgalanıyor.

"Evet, bir ödül," diye tekrarlıyor Hades, gözlerini benden kaldırıp diğer kadınlara bakarak, "ve sizi temin ederim ki bir kraliçeye layık bir ödül olacak."

Kadınların çoğu yine heyecanla fısıldaşıyor, sanki bir ödül bize yaptıklarını telafi edebilirmiş gibi... Bize yapmayı planladığı şeyi.

"Yine de, kendini bana feda etmeye bu kadar istekli birini ödüllendirmem gerektiğini düşünüyorum," diye devam ediyor Hades, gözleri yine beni buluyor. "Bu yüzden, hepinizi zindanlara göndermeyi şimdilik erteleyeceğim."

Odayı rahatlama iç çekişleri dolduruyor ama henüz gardımı düşürmemem gerektiğini biliyorum. Ne de olsa Hades gitmemize izin vereceğini söylememişti.

"Deimos," diyor Hades bir el sallayarak, "kadınları hizmetkârların odasına götür."

Muhafızlar herkesi dışarı çıkarmak için bir kez daha öne çıkarken, fısıltılar ve çaresizlik çığlıkları odayı dolduruyor. Hades hâlâ beni izliyor ve kalabalığın arasına karışmayı ne kadar çok istesem de kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum.

"Bu hariç. Bunun kendine ait bir odası olacak," diyor Hades Deimos'a. "Onu kuleye, diğerlerinden uzağa koy."

Deimos, kulenin tutulmak isteyeceğim son yer olduğunu düşünmeme neden olan bir sırtışıla, "Evet, kralım," diyor.

EROS

Hades'in sarayının dışında duran muhafızlardan biri yolumu keserek,

"Dur, orada dur," diye emrediyor. "Saraya girmek şu anda yasak."

"Geçmeme izin verin, kralla bir işim var." "O zaman beklemelisin."

"Ben bir *tanrıyım*, yoksa yerini mi unuttun?" Tısladım.

"Bunlar kralın emirleri. Hiçbir istisna olmayacak. *Küçük* tanrılar ya da başka türlü."

"Kenara çekileceksin-"

Diğer taş muhafız öne çıkıp güçlü avucunu göğsüme bastırarak beni birkaç adım geriye ve ana kapılardan uzağa iterken bir homurtu duyuyorum.

"Diğerleriyle birlikte dışarıda bekleyeceksin," diyor sesi alçak ve tehditkâr. "Ancak içeride beklemekte ısrar etmeye devam edersen, senin için zindanlarda bir hücre hazırlamaktan mutluluk duyarız."

Doğrulurken, onları nasıl etkilediğini göremesem ya da hissedemesem de, ikisine de sert bir bakış atmadan önce kendimi fırçalıyorum.

Taş muhafızlar Hades'in emirlerini körü körüne yerine getirmekle ünlüdür, kendi tehditlerinden bahsetmiyorum bile ve Hazel'in şu anda ihtiyacı olan son şey benim hapsedilmem. Görünüşe göre şimdilik onların dediklerini yapmaktan başka seçeneğim yok.

"İyi ama bu güç istismarını unutacağımı sanmayın."

Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek, kalabalık avluya dönüyorum. Alan her türden varlıkla dolu, ancak aralarında kadınların eksikliğini fark etmemek mümkün değil. Hava çok farklı, dengesiz ve öfkeleri her geçen saniye artarken deliliğin sınırında sallanıyor.

"Bize neler olduğunu anlatın!" diye bağıyor bir adam. "Karım nerede?"

"Kadınlarımızı bize geri verin!"

"Yeter!" diye bağıyor yeni bir ses ve ben dönüp Deimos'un adamlarından birinin saraydan çıkışını izliyorum, iki taş muhafız ona yol vermek için kenara çekiliyor. "Kadınlarınız mı? Haklı olarak kendisine ait olduğunu iddia edebileceği bir şey üzerinde sahiplik ilan ederek kralınıza meydan okumaya cüret mi ediyorsunuz?"

Avluya gergin bir sessizlik çöküyor ve muhafızın sözleri karşısında birkaç adamdan daha fazlasının sinirlendiğini hissedebiliyorum. Adam hızla boğazını temizlerken tehlikeli sulara girdiğinin farkına varmış gibi görünüyor.

"Yine de, kral tüm merhametiyle bunları size geri vermeyi seçti."

Bir tarafa geçerek başka bir muhafıza işaret eder. Birkaç saniye içinde, sevdiklerine kavuşmak için sabırsızlanan bir kadın seli saraydan dışarı akmaya başladı.

Kızın varlığını hissetmeyi umarak yerimde sabitlenmiş bir şekilde bekliyorum, ancak sarayın kapıları kapanana kadar ölümlü kızın aralarında olmadığını fark etmiyorum... Etrafımdaki öfke çılgınlıklarından anladığım kadarıyla kayıp olan tek kişi o değil.

Birkaç adam aptalca muhafızlara doğru koşuyor ama sanki bir paçavradan başka bir şey değillermiş gibi bir kenara atılıyorlar.

Kendi yaratığım iki muhafızla başa çıkabilir ama saray duvarları içinde tek başıma başa çıkamayacağım kadar çok kişi var.

Hades'in kendisinden ve Kaderlerle yaptığı anlaşmadan bahsetmiyorum bile. "Evinize gidin," diye kükrüyor taş muhafızlardan biri geri kalanımıza, "orada bugün saraya başka giriş olmayacak."

Ölümlüyü burada yalnız bırakmak istemediğim için bir an oyalandım ve sonunda dönüp geri çekilen kalabalığın arasına karıştım. Başka seçeneğim yok, eğer ona gerçekten faydalı olmak istiyorsam.

Kendi sarayıma doğru ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor. Tanıdık koridorlara adım attığımda, birbirlerinden zevk alan çıplak ve kıvranan bedenlerle dolu bir odanın önünden geçiyorum ama bu beni iğrendirmekten başka bir işe yaramıyor.

Hayal kırıklığı dolu bir nefesle odanın kapılarını çarparak kapatıyorum ve sarayımın derinliklerine doğru ilerliyorum.

Burada huzur bulamayacağım her geçen an daha da netleşiyor. Hayır, ölümlü tekrar güvende olana kadar hiçbir zevk alamayacağım.

Kız Hades'in duvarları arasında tutsakken ve onu koruyamadığım için ben suçluyken olmaz.

Koridorlarda adımlarken neredeyse bir adama takılıp düşüyordum, kendi öfkem onun sessiz varlığını görmemi engellemiştir.

"Özür dilerim lordum," diyor ayağa kalkarak ve adamın acısının üzerime çöktüğünü hissettiğimde kızgınlığım yumuşuyor.

"Siz benim sarayımdan birisiniz, değil mi? Sizi rahatsız eden nedir?" diye soruyorum. "Bırakın benim varlığımı, kendi sarayımın duvarları karşısında bile bu kadar kederli birine pek sık rastlamıyorum."

"Evet, lordum. Lütfen beni affedin," diye cevap veriyor adam. "Kötü bir niyetim yok. Ben... ben sadece karım için endişelenmeden duramıyorum."

"Karınız, nerede o?"

"Muhafızlar bu sabah erken saatlerde Lilia'yı benden aldılar ve henüz geri dönmedi."

"Peki sana nedenini söylemediler mi?"

"Hayır lordum, ama," diye duraksıyor, sanki devam edip etmemekte kararsızmış gibi. "Ama?"

"Rahatça konuşabilir miyim?" "Elbette."

"Kız kardeşim Hades'in sarayında çalışıyor," dedi adam dikkatle, "ve Hades'in dün geceki balodaki kadınlardan birini aradığını söyledi."

"Orada çok sayıda kadın vardı, hepsi de maskeliydi. Aradığı kadını nasıl bulmayı umuyor?" Kendi kendime mırıldandım.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor. "Ancak, aradığı kişinin benim karım olamayacağını biliyorum. Baloya katılmadık lordum ve karım bütün gece yanımdan ayrılmadı. Yine de onu bana geri vermedi."

"Hades'in sarayında tutulan tek kişi karınız değil." "Ama neden?"

"Korkarım bunu bilmiyorum."

Bunun üzerine adamdan boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve etrafımda parçalanan kalbinin acısından kaçamıyorum.

"Lordum, karım hamile. Eğer yakında bana geri dönmezse çocuğunu kaybedeceğinden korkuyorum."

Elimi yüzümde gezdirip derin bir iç geçiriyorum. Onun sözleri karşısında sırtımdan aşağı süzülen buz gibi korkuyu bir türlü atamıyorum.

Demek Hades balodaki gizemli kadını arıyor, ki artık onun bir ölümlü olduğundan eminim. Dün gece aralarındaki havada asılı duran, ona duyduğu şehvetin tadını almamak imkânsızdı.

Dilime dolanırken bile bu anıyı zihnimden silkeliyorum. Onu seçtikten sonra onunla ne yapmayı planladığını hayal etmek istemiyorum, eğer henüz yapmadıysa...

Ancak Hades'i tanıdığım için, onu yıpratmayı ve sonunda fethetmeyi bir oyun haline getirmeye niyetlenirse şaşırمام.

Özellikle de Hades'in aradığı kadın olmadığını bilmesi gereken başkalarının da onunla birlikte tutsak olduğunu fark ettiğim şu anda.

Bu düşünceyle midem bulanıyor ve buna eşlik eden duyguların tuhaflığı karşısında irkiliyorum. Hades'i kızla birlikte hayal etmemeye çalışırken tiksinti, öfke ve endişe birbirine karışmış gibi görünüyor.

Bu alışılmadık duyguyu bir kenara iterek dikkatimi adama geri veriyorum.

"Karınızı ve doğmamış çocuğunuzu sağ salim evinize ulaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyorum. "Size söz veriyorum."

"Oh, teşekkür ederim, Lord Eros. Teşekkür ederim!"

Adamı koridorda bırakarak, bir plan yapmaya çalışırken kafamı boşaltmak umuduyla bahçelere doğru ilerliyorum.

Ağır, çiçekli bir sarmaşığın arasından geçerek, karmaşık bir çeşmenin etrafındaki sessiz bir açıklığa adım atıyorum. Taşın kenarına yerleştiğimde omuzlarıma çöken ağırlığı üzerimden atamıyorum.

Suyun nazik fokurdaması ya da havayı renklendiren yumuşak çiçek kokusu bile bana huzur veremiyor. Zihnim günün olaylarını tekrar tekrar düşündükçe karmakarışık bir hal alıyor, şu anda ölümlünün başına gelebileceklerden bahsetmiyorum bile.

Onu Hades ve adamlarından koruyamadığım için utanç duyuyorum, aşağılanıyorum. Şu anda sarayın duvarları arasında onu savunacak kimse olmadan kapana kısılmış durumda.

Başarısız oldum ve onu nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yok. "Eros?"

Dikkatim yarı dağılmış bir halde adımın sesine doğru dönüyorum. Yumuşak cazibesi, yaklaşan kişinin beni baştan çıkarmayı amaçladığını düşünmek için fazlasıyla yeterli.

Dikkatimi dağıtma vaadine rağmen, kendimi bu düşünce karşısında öfkeli buluyorum.

Hayır, tüm âlemler içinde bana şu anda aradığım zevki verebilecek hiçbir yaratık yok. Gerçekten arzuladığım tek kişi Hades'in tutsağı olmaya devam ederken olmaz.

"Ben de seni arıyordum," diye mırıldanıyor. "Gel, dertlerini bir kenara bırakalım."

Sözleriyle neyi kastettiğini düşünmek bile dudağımın tiksintiyle kıvrılmasına neden oluyor.

Böyle bir zamanda nasıl olur da böyle şeyleri önemserler? Bunu düşünürken bile, daha birkaç gün önce benim de aynı şekilde davranmış olabileceğimi fark ediyorum.

"Hayır," dedim, sesim niyet ettiğimden daha da sert çıkmıştı.

İç

n. Ancak baskı yaptıkça bunu anlamıyor gibi görünüyor ya da belki de umursamıyor,

"Tüm saray huzursuz, lordum. Eğer sizi zevk halinize geri döndüremezsek, bu duvarların içinde kimse tatmin bulamayacak. Lütfen, sarayınızda öğrendiğimiz her şeyi size göstermemize izin verin. Kız kardeşlerim ve ben artık oldukça tecrübeliyiz."

"Bu kadar mı?" Tükürdüm. "Beni sadece kendi şehvetinizi tatmin etmek için mi arıyorsunuz? Etrafınızdakileri, kendi zevkinizi başkalarının iyiliğinin önüne koyacak kadar az mı önemsiyorsunuz?"

"Lordum?" "Bırak beni." "Eros..."

"Sana beni terk etmeni söylemiştim!" Kükrüyorum, öfkem içimi yakarken ayağa kalkıyorum, kanatlarım açılıyor ve bir rüzgârın açıklıkta savrulmasına neden oluyor. "Hepiniz sarayımdan defolun. Bu duvarların içinde kendi sarayımdan başka kimse kalmayacak."

Hiçkırıkları bahçeyi doldurmadan önce şaşkın sessizliği bir an daha sürüyor.

Öfkem hemen yatışıyor ama bahçeden aceleyle çıkarken geri çekilen ayak seslerini dinlediğimde artık çok geç.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık atarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Bana ne olduğunu anlayamıyorum. Birini benden zevk almaya çalıştığı için azarlayacak biri değilim, hele ki bu yüzden bu kadar sinirlenmişken.

Kendimi kontrol edemiyorum ve acaba ölümün iyiliği için duyduğum endişe beni de mi etkiliyor diye düşünmeden edemiyorum. Şu anda bile, başım dönerken, aklımda kalan tek sabit düşünce o.

Kendimi kaybolmuş hissediyorum... o yanımda olmadan açlıktan ölüyorum. Ulaşamayacağımı bilmek bile beni içten içe parçalıyor ve onun yokluğunun sonsuza dek sürebileceği düşüncesine dayanamıyorum.

Hades'in sarayının sınırlarında kaybolmuş olması bir yana, birisinin kendisini tutsak olarak bulmasını isteyeceğim son yer. Onun kralın kollarına sığınmak zorunda kalması gibi istenmeyen bir düşünce zihnimi kurcalıyor ve midemi bulandırıyor.

Hayır, onun Hades'e bu kadar kolay aşık olacağını düşünmek aptallık olurdu. Ben bile onu kendime aşık etmeye zorlayamazdım ve ben Şehvet ve Arzu *Tanrısı*'nın ta kendisiyim.

Bu kadar saçma düşünce yeter, sadece onu kurtarmak için bir plan düşünmem gerekiyor.

Zihnim dönmeye devam ediyor ve sonunda kardeşim Anteros'a geliyor.

Belki de yardım için ona gidebilirim. Ne de olsa, çok daha zevkli olan kendi sarayımda bu kadar çok zaman geçirmesine izin verdiğim için bana hâlâ borçlu.

Anteros'un yardımıyla, Hades'in bile iki aşığı birbirinden ayırmaya gücü yetmez.

Bu düşüncenin yerleşmesine izin verirken kaşlarımı çatıyorum, umut göğsümde ölüyor. Aşk.

Kardeşim aşkla ilgileniyor, hem de gerçek aşkla.

Birdenbire ondan yardım istemek imkânsız gibi göründü.

Ne de olsa, aşk benim uğraştığım bir şey değil. Hayır, bu ağabeyimin işi. ... hiçbir zaman anlamadığım ve hiçbir şey yapmak istemediğim bir şey.

Yine de, ölümlüler söz konusu olduğunda, anlamaya başlıyor olabileceğim düşüncesinden kurtulamıyorum.

Bir elimi göğsüme bastırarak kendime yalan söylediğimi fark ediyorum. Ona karşı hissettiklerimi anlamaya ya da açıklamaya başlayamıyorum. Varlığının her zerresiyle onu arzuluyorum; evet, ama bunun aşk olduğunu iddia edemem.

Ayrıca, onun bana karşı ne hissettiğini bilmiyorum ve eğer kardeşim de bu işe dahil olacaksa, emin olmalıyım. Aksi takdirde, başımız şu anda olduğundan çok daha fazla derde girebilir.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, başvurabileceğim tek bir varlık kaldı. Bedeli ne olursa olsun onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağını bildiğim tek kişi.

Başka seçeneğim yok.

Çok geç olmadan Ölüm'ü bulmalıyım.

HAZEL

Deimos durup adamlarından birine beni kenara çekmesini emredinceye kadar muhafızlar bizi taht odasından çıkarıp saraya doğru sürüklüyor. Diğerlerinin bensiz devam etmesini izliyorum, birkaç kadın bana doğru karanlık bakışlar fırlatırken irkiliyorum.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, sarmal bir merdivene ulaşana kadar bir dizi koridordan geçiyorum. Duraklıyorum, kuleye tırmanmaya başlamakta tereddüt ediyorum.

Deimos arkamdan kulağıma, "Yürü kızım, ben seni zorlamadan," diye homurdanıyor ve ben de hemen itaat ediyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yükseldikten sonra nihayet kulenin tepesindeki siyah bir kapıya ulaşıyoruz. Deimos beni kabaca ilerideki odaya doğru iterken muhafız kapıyı açıyor.

Daha dengemi sağlamaya fırsat bulamadan, odanın içi kilidin içinde dönen bir anahtarın sesiyle doluyor ve resmen esir alınıyorum.

Oda bir zindan hücresi olmaktan çok uzak olsa da, odayla ilgili her şey nerede olduğumu hatırlatıyor.

Beni kimin esir aldığını.

Koyu renk mobilyalar gümüşle süslenmiş ve koyu mavi kadifeler ve ipeklerle döşenmiş, soğuk ve davetkâr olmadıkları kadar güzeller de. Siyah perdeler, çok aşağıdaki dünyaya bakan büyük, tek bir pencereyi çerçeveliyor.

İtiraf etmekten nefret etsem de, bu oda tam olarak Ölüm'ün evinin olmasını beklediğim gibi... ve yine de, sarayında bile bundan daha fazla umut, daha fazla sıcaklık vardı.

Bir kez daha, bu düşünceyi bir kenara itmeden önce içimde pişmanlığın acısının kabardığını hissediyorum.

Yavaşça büyük pencereye doğru yürüyorum ve açmak için camı itiyorum. Pencerenin kenarından dışarı bakarken, kendimi içinde bulduğum kule odasının yüksekliğini ve tanımadığım bir manzarayı seyrediyorum. Cesaret edebildiğim kadar eğilerek, sağ tarafımdaki şehrin bir kısmını görmeyi başarıyorum.

Kesin olan bir şey var ki, ölüme düşmek istemediğim sürece bu pencereden kaçmak mümkün olmayacak.

İç çekerek pencereyi kapatıyorum ve yüzümü odaya dönüyorum. Düz bir duvar odayı ikiye bölüyor, ortasında küçük bir şömine ve bir tarafında kemerli tek bir kapı var. Karşıya geçip kapısız çerçeveden başımı uzattığımda diğer tarafta küçük bir banyo buluyorum.

Oda evdekinden çok daha büyük olsa da, Ölüm ve Eros'un saraylarındaki odalardan çok farklı.

Yatağın kenarına yerleşerek kendimi burada misafir olmadığım gerçeğini kabullenmeye zorluyorum.

Bazı açılardan, bu kule gerçekten de bir zindan hücrelerinden daha iyi değil... ve önemli olan açılardan, çok daha kötü.

Tek bir giriş yolu olan yüksek bir kulede tek başıma tutuluyorum; kilitli bir kapı.

Kaçma ihtimalim yok.

Kesinlikle tek başıma değil ve bana yardım etmek isteyebilecek kişilerin burada olduğumu bilmeleri beklenemez. En azından zindanlarda ya da diğerleriyle birlikte bulunma şansım olabilir.

Gerçi bazı kadınların bana bakışlarından sonra, o zamana kadar hayatta olacağımdan emin değilim. Belki de onlarla yalnız kalmadığım için şükretmeliyim.

Ayağa kalkıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak odaya bir kez daha bakıyorum. Burada ne kadar zaman geçireceğimi ya da Hades'in çok geçmeden beni çağırıp çağırmayacağını merak ediyorum.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ama yine de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Tıpkı beni eninde sonunda tanıyacak olması gibi... bunu ona hatırlatacak kişi ben olsam bile.

Eylemsizliğimin benimle birlikte burada sıkışıp kalan diğer kadınlar için nelere yol açtığını hatırladıkça suçluluk duygusu üzerimde ağırlaşıyor. Yine de, daha önce konuşmuş olsaydım itirafımı kabul edeceğinden emin olamayacağımı düşünüyorum.

Ne de olsa, sonunda öne çıkma cesaretini bulduğumda bana inanmamış gibi görünüyordu.

Ayağa kalkıp yansımama bakmak için küçük banyoya giriyorum ve gördüğüm şey karşısında utanıyorum.

Belki de bana inanmadığı için suçlanması gereken kişi Hades değildir.

Dün geceki halime hiç benzemiyorum. Saçlarım karmakarışık, sırtımdan aşağıya yarı bağlanmış vahşi dalgalar halinde dökülüyor. Tuhaf yerlerden dallar ve yapraklar çıkıyor ve burnuma ve yanaklarıma birazdan fazla çamur bulaşmış.

Bir zamanların güzel yıldız ışığı elbisesi tanınmayacak kadar yırtılmış ve kirlenmiş, balo için uygun bir elbiseden çok Merelda'nın bana verdiği kahverengi elbiseye benziyor.

Hades'in beni tanımaması hiç de şaşırtıcı değil.

Yorgunluk, dünden beri yaşadığım her şeyi hatırlatan bir tetikleyici gibi beni çekiyor.

Yine de, ne kadar yorgun olursam olayım, yatağa girmeden önce biraz temizlenmem gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, Hades beni görmeden önce en azından bunu yapmalıyım.

Tüm çabalarım boşa gidebilir, ama belki de ona aradığı kadın olduğumu kanıtlayabilirsem, Hades diğerlerinin gitmesine izin verebilir. Yine de onu ikna etmek için bir tarak ve biraz sabundan daha fazlası gerekeceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Aynadan uzaklaşarak banyodan çıkıyorum ve daha önce fark ettiğim küçük bir gardırobun önüne geçiyorum. Açıp içine bakarken nefesimi tutuyorum. Neyse ki içeride asılı birkaç temiz giysi var.

Hepsi safir mavisi, o kadar derin ki neredeyse siyah.

Elbiselerden birini çekip çıkarıyorum, koyu renk ipeğe kaşlarımı çatarak bakıyorum ve daha sonra incelemek üzere yatağın üzerine koyuyorum. İşimi görecektim, en azından banyodan sonra giyecek temiz bir şeyim olacak.

Kendime bir banyo hazırlamak için banyoya döndüğümde, benim için çoktan bir banyo hazırlandığını görünce şaşıyorum.

Kaşlarımı çatarak, yaklaşmadan önce odaya endişeyle bakıyorum, ancak hatamı hemen fark ediyorum.

Buharlaştıran hafif bir su akıntısı duvarın bir tarafından aşağıya, aynı derin safir taşından oyulmuş büyük bir leğene akıyor. Su ne taşıyor ne de işe yaramayacak kadar hızlı akıyor.

Harap olmuş elbisemden geriye kalanları vücudumdan sıyrırken, yırtık pırtık ve lekeli paçavraya bakmaktan kendimi alamıyorum. Şimdi, artık hiçbir şey değil

Bir gece öncesinin acı dolu hatırasından ve kendi eylemlerimin sonuçlarından başka bir şey değildi.

Yırtık pırtık kalıntıları aceleyle buruşturup, banyoya girmeden önce odanın uzak köşesine fırlatıyorum. Su yakmayacak kadar sıcaktı ve sıcaklığın derinliklerine dalıp, ormanda geçirdiğim geceden kalan kiri ve pisliği yumuşatırken cildimi okşamasına izin verdiğimde bir iç çekiyorum.

Bir yanım bu pisliği olabildiğince çabuk yıkayıp yatağa girmek istiyor... Ama geri kalan yanım ise sıcak suyun içinde oyalanmaktan başka bir şey istemiyor ve bir anlığına tüm sorunlarımdan uzaklaşmak istiyor.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Vücudumu tamamen ılık suya daldırarak küvetin kenarına yaslanıyorum. Gözlerimi kapatırken, zihnimin babamda ve olan biten her şeyde dolaşmasına izin veriyorum.

Yaptığım her şeye rağmen onun öldüğünü bilmek kalbimi acıtıyor. Bir daha asla onun kollarında güvenle sarılamayacağım ya da o çalışırken yanında oturamayacağım, ben kendi sanatımı icra ederken onun nazik sesi nazik övgüler sunacak.

Tabii Ölüm bunu düzeltmezse.

Kalbim babam için ne kadar acı çekse de, Ölüm hakkında yanılmış olmamı arzuluyor. Tüm bunların ikimizin de ruhunu çalmak için uydurulmuş büyük bir yalan olmadığını kanıtlamasını.

Beni gerçekten sevdiğini.

Benim için itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şey ifade ediyor ve duygularımın beni gerçeğe karşı kör etmesinden endişe ediyorum. Belki de en başta ona hiç güvenmemeliydim, ne de olsa o kelimenin *tam anlamıyla* bir ölüm.

Belki de gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu fark etmeliydim. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu.

Ölüm'ün hem babamın hem de benim ruhumun koruyucusu olmasına izin vermek aptalca bir hataydı.

Yine de bizi kaderlerimizden kurtarabileceğini düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

Islanmaya devam ederken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, su hiç soğumuyor. Ölüm'e olan hislerimin bir yalan üzerine kurulu olduğunu düşünmek acı veriyor. Yine de, kalbim gitmesine izin vermeyi reddediyor. Onu özlemeye devam ederken Ölüm'ün ihanetine ikna olmayı reddediyor.

Kendime engel olamayarak, hem babamın hem de Ölüm'ün kaybının yasını sessizce tutarken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

Birkaç dakika sonra gözlerimi açıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum.

Bir gün için bu kadar kendine acıma yeter. Burada olmam benim hatam ve kırık bir kalp için ağlamak hiçbir şeyi düzeltmeyecek.

Ölüm babamı kurtarmanın bir yolunu bulsun ya da bulmasın, şu anda benim kendi planımı yapmam gerekiyor. Kendiminkini değilse bile babamın ruhunu kurtarmanın bir yolunu.

Bir elimi suyun üzerinde kıvrılan buharın içinde gezdirerek, bundan bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum.

Ama her şey çok umutsuz görünüyor.

Okuduğum hikâyeler bir yana, Yeraltı Dünyası ya da burayı evi olarak gören varlıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yaşadıkları kurallar bir yana.

Eros ya da Ölüm olmasaydı, asla bu kadar ileri gidemezdim. Gerçi artık Hades'in tutsağı olduğuma göre, bunun pek bir şey ifade ettiğinden emin değilim.

Hades.

Ondan ne kadar kaçmak istesem de, tek çıkış yolum o olabilir. Ne de olsa o Yeraltı Dünyası'nın kralı.

Bir şekilde baloda dikkatini çekmeyi başardım. Belki de bana olan arzusunu kendi avantajıma kullanabilirim... tabii onu aradığı kişinin ben olduğuma ikna edebilirsem.

Umarım o zaman, babamın ruhunu kurtarması için onu ikna etmenin bir yolunu bulabilirim ya da her şey başarısız olursa, öbür dünyaya geçmek yerine burada benimle kalmasına izin verebilirim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, içinde bulunduğum durumu düşündükçe, Hades'i kendi tarafıma çekmenin en iyi şansım olabileceğini daha iyi anlıyorum.

Bunu yapmak için de önce kendimi ona kanıtlamalıyım.

İstedığı kişinin ben olduğumu görmesini sağlamak için.

HADES

"Kadınlar odalarına yerleştirildi, Majesteleri."

Kristal ayakkabıyı ışığa tutarken bir süre daha sessizce bakmaya devam ediyorum.

"Güzel," diyorum, Deimos'a bakmadan önce ayakkabıyı kutusuna koyuyorum, "ya kız?"

"İstendiği gibi kuleye kilitlendi." "Mmm, peki ya karım?"

"Dün gecedен beri odasından çıkmadı kralım." "Öyle mi?" Homurdanıyorum.

"Evet, onu çağırtmamı ister misiniz?"

Kafamı sallamadan önce soruyu bir süre zihnimde evirip çeviriyorum.

"Hayır, aslında şimdilik kapılarını kilitleyin."

"Majesteleri?"

"Bir sonraki emre kadar, benim açık iznim olmadan hiç kimsenin saraya girip çıkmasını istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Elbette anlaşıldı."

"Bu akşam kadınlar benimle birlikte ana yemek salonunda yemek yiyecekler. Alt katta tutulanlarla ilgilenmeleri için hizmetçiler görevlendirin ve onlara ihtiyaç duydukları her şeyi sağladığınızdan emin olun."

"Peki kuledeki kız ne olacak?"

"O yalnız bırakılacak. Diğerleri oturduktan sonra onu yemek salonuna getirin."

"Peki, kralım. Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik," diye cevap verdim, "ama Eris'i bana getirin, onunla konuşmam gereken bir iş var."

"Derhal, kralım."

Deimos ayrılmadan önce derin bir selam vererek beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Kristal ayakkabılara dönerek, kapağı kapatmadan önce parmak uçlarımı üzerlerinde gezdiriyorum.

Pencerenin yanında durup aşağıdaki şehre bakarken dikkatimi dağıtmayı umuyorum ama dün geceki olayları zihnimde tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum. Kızın bana bakışı, iri gözleri ve titreyen dudaklarıyla içimde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Dün geceye kadar çoktan öldüğünü sandığım bir açlık.

Ama henüz onun dikkatimi dağıtmasına izin veremem, yönetmem gereken bir krallığım ve dize getirmem gereken bir karım var.

Yine de Eris'in gelmesini beklerken aklım kıza geri dönüyor.

Onu gördüğüm andan itibaren, dikkatimi çekmek için pek de ince olmayan çabalarına rağmen, bana karşı cinsel bir ilgisi olmadığını biliyordum. Hayır, kız beni baştan çıkarmak istemiyordu... bunu yapmak zorundaydı.

Ama yine de yapmamayı seçti.

Belki de bu yüzden kendimi ona karşı bu kadar çekici buluyorum.

Yapması öğretilen her neyse ona rağmen; gözlerindeki masumiyeti ve dokunuşundaki gerginliği gördüm. Bu da onu bozmanın, şekillendirmenin, kelimenin tam anlamıyla benim yapmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeme neden oldu.

Tam bu sırada kapının açılma sesi düşüncelerimi böldüğünde omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi akıyor.

Muhafızlarımdan birinin, her zamanki inatçı yaratık Eris'i içeri itişini izlemek için dönüyorum.

"Majesteleri," diye alaycı bir şekilde eğiliyor. "Beni siz mi çağırdınız?"

"Evet," diye cevap veriyorum, yüzümü ondan çevirerek. "Bu gece sizin için çok özel bir görevim var, ama bu sefer... karımla ilgili."

Eris sözlerimi duyunca kaşlarını kaldırdı, dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Öyle mi? Peki bu ne olabilir?" diye soruyor, bana doğru yaklaşarak.

Tekrar yüzümü ona dönüyorum, gözlerim kısılıyor. "Bana naz yapma, Eris. Senden ne istediğimi çok iyi biliyorsun."

Kıkırdıyor, bir elini göğsüme bastırıyor. "Peki bundan benim çıkarım ne olacak?"

Bileğini tutup elini kabaca kendimden uzaklaştırıyorum. "Senin için ne olduğunu biliyorsun. Her zaman senin için olanla aynı şey; güç, zevk ve daha fazlasının geleceği vaadi."

Eris yine sırtıyor, elini avularımđan çekip bir adım geri atıyor. "Pekâla kralım. Benden ne istiyorsunuz?"

"En iyi yaptığın şeyi yapmanı," diye cevap veriyorum. "Nifak tohumları ekin."

ÖLÜM

Kapıları a r k a m d a bırakıp Yeraltı Dünyası'nın karanlık kalbinin derinliklerine d o ğ r u ilerleyişimin üzerinden saatler geçti.

Ayaklarım beni ileriye taşıırken kalbim ağırlaşıyor, Hazel ve babasının ölümü üzerine düşüncelere dalıyorum. Kapılar mühürlenmişken ve babası buraya nasıl geldiğini bilmiyorken, aradığım cevapları bulacağımdan emin olamıyorum.

Ya da onlara sahip olanların ağır bir bedel ödemedi onları bana vermeye istekli olacaklarından.

Ama Hazel'ın iyiliği için denemek zorundayım.

Duruyorum, gölgelerim tiksintiyle yukarı doğru dönerken yukarıdan bir kuş sesleniyor, ağaçlar aniden etrafımda yer değiştiriyor.

Bir sonraki an, ayaklarımın altındaki toprak canlanıyor ve önümde yavaşça dar bir patikanın belirmesini izliyorum, çakıl taşları sanki karanlıkta bana rehberlik ediyormuş gibi uzaklara doğru usulca parlıyor.

Derin bir nefes alıyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor ve kendimi ileri doğru adım atmaya zorluyorum.

Bu diyardan bıktım artık. Burada yaşayan sözde tanrılardan ve onların çocukça oyunlarından.

Yine de burada bir ömür boyu kaçındığım, bir daha asla adım atmayacağıma yemin ettiğim bir yolda ilerliyorum.

Bunun beni nereye götüreceğini bildiğim için neredeyse geri dönüyordum. Hazel için olmasaydı, dönerdim. Ama bu onun için.

Ve onun için, *bizim* için, cehennemin en derinlerine kadar cesaret edeceğim.

Bunun sonunda yatan şeyle, daha doğrusu *kimle* yüzleşmekten başka seçeneğim yok.

Yol.

Moirai.

Kaderin koruyucuları.

Bazıları onlara Kader der, bazıları ise onlardan herhangi bir şey olarak bahsetmeyi reddeder. Ölümlüler arasında onların isimlerini söylemenin onları size çekeceğine dair çok eski bir korku vardır. Parmaklarının arasında kaderin iplerini ören üç yaşlı kocakarıyı rahatsız edeceği korkusu.

Onlardan bir koparma, tüm bir varoluşu değiştirmek için yeterlidir. Ya da onlar öyle sanıyor.

Her şey her zaman ölümlü hikâyelerinin kabul etmek istediğinden biraz daha karmaşıktır.

Yine de, tüm Yeraltı Dünyası'nda yaşayan daha güçlü bir yaratık yoktur. Hades'in kendisi bile onlara boyun eğmek zorundadır, çünkü diğerlerini yönetmesine izin veren onlardır.

Onlarla tekrar yüz yüze gelme düşüncesiyle kaşlarımı çatıyorum. Yine de devam ediyorum.

Kaderler, ruhların koruyucuları olarak, doğrudan öldüremediğim birkaç yaratıktan biri... Ve bana olan nefretlerini gizlemeyen birkaç kişiden biri.

Çok az kişi onları geçmeye cesaret edebilir ve geçenler de genellikle hikâyelerini anlatacak kadar uzun yaşayamazlar. Öte yandan ben, tüm hayatımı onları geçerek geçirdim. Ne zaman bir ölümlüyle anlaşma yapsam, bana gelecek kadar aptal ya da cesur olanlar için kaçınılmaz olanı geciktirsem, onlara karşı geldim; dikkatle örülmüş kaderlerini büküp karıştırdım.

Beni gördüklerine pek de memnun olmayacaklarından şüphem yok.

Dar patikada ilerlemeye devam ederken, zihnim Moirai'lerle en son karşılaştığım anılarla dolup taşıyor. En hafif tabirle hoş bir deneyim değildi. Bilgileri için bir bedel talep etmişlerdi ve ben bunu ödemeye yanaşmamıştım.

Ama bu sefer... bu sefer başka seçeneğim yok. Cevaplara ihtiyacım var ve burada bunları sağlayabilecek tek kişi onlar.

Yol hızla bir labirente dönüşüyor, bir dağa doğru kıvrılıyor, her şey karanlıklaşırken çakıl taşları daha da parlaklaşıyor. Çeşitli yönlere giden kollar belirmeye başlıyor, aralarındaki fark o kadar ince ki, daha az düşünen herhangi bir yaratık muhtemelen bunlardan birinde gezinecektir.

Kendi gölgelerimi ileriye gönderiyorum, benden kaçmaya çalışsa bile ileriye giden yolu araştırıyorum. Onları bulmamı istemiyorlar ama onlar bile beni durduramıyor.

Moirai'lerin varlığının ağırlığı havada yoğunlaşıyor, onları ağır bir pelerin gibi çevreleyen önsezili bir aura ve keskin

Her adımımı izleyen gözler.

Bazıları burada dolaşmaya mahkûm olanlara ait, Moirai'ye karşı gelmeye çalıştıkları için onların laneti. Diğerleri ise bizzat Kader'in yaratıkları, onların buradaki ve ötesindeki âlemlerdeki gözleri ve kulakları.

Zirveye yaklaştığımda, çorak dalları her yöne kıvrılan ve gövdesinde kemerli bir açıklık bulunan bir ağaç tepemde beliriyor. Dalların üzerinde, patikanın ışıltısında zar zor görülebilen üç gözlü kuzgunlar tünemiş, birbirleriyle konuşurken başlarını eğmişler.

Loş ışıktaki boncuk gibi parlayan gözleriyle ağacın altında ilerleyişimi izliyorlar, varlıklarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç tanesinin gökyüzüne yükselişini, mürekkep gibi karanlığın içinde kayboluşlarını ve hanımlarına yaklaştığını haber verişlerini fark etmemek mümkün değil.

Ağaçtan dışarı adım attığımda, baskıcı karanlık nihayet gecenin daha yumuşak gölgelerine dönüşüyor, bu da yaklaştığıma dair kesin bir işaret.

Ya da zaten burada olduğumu biliyorlar ve beni huzurlarına almak için acele ediyorlar.

Çenem de kararlılığım gibi sertleşiyor ve dağın zirvesine doğru ilerliyorum. Yol aniden bir açıklığa açılıyor ve burada dağın kayalarından bir araya getirilmiş gibi görünen basit bir konut buluyorum. Yeraltı Dünyası'nın tamamına bakan bir uçurumun kenarında sallanıyor ve Kaderlere, ipliklerinin dokumasıyla manipüle ettikleri tanrıların hayatlarını engelsiz bir şekilde görme imkânı veriyor.

Tanrıların görkemli saraylarından çok uzakta olsa da Moirai'ler için mükemmeldir.

Çünkü gerçekten arzuladıkları tek şey kontroldür.

Eve yaklaşırken gölgelerim etrafımda dönüyor, içinde yatan varlıkları biliyorum. Moirai'lerin gücü hafife alınacak bir şey değil ve benden talep edebilecekleri her neyse, onun olasılığını düşünürken bir tedirginlik hissediyorum.

Ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gittim.

Yaklaştıkça taşa yavaşça bir çatlak beliriyor ve içeri girmeme izin verecek şekilde genişliyor.

İnlerinin zifiri karanlığına bakmadan önce beni izleyen kuzgunlarla kaplı ağaçlara arkamdan bakarken ellerim iki yanımda kenetleniyor. Kendi gölgelerim bile benim emrim olmadan içeri girmeye cesaret edemiyor.

Hazel için olmasaydı, geri dönerdim. Bu lanetli yeri terk eder ve bırakın eşiğinden geçmeyi, bir daha asla kapısını bile karartmazdım.

Ama bu onun için.

Ve onun için, ona geri dönecek en ufak bir mutluluk umudu için bile binlerce kötülükle yüzleşebilirim.

Derin bir nefes alıp, karanlık yarığa adım atmadan önce derin bir nefes veriyorum.

İçeri adımımı atar atmaz çatlak arkamdan kapanıyor ve zifiri karanlık kalkıp yerine kör edici bir ışık doluyor.

Işığa karşı gözlerimi kısarak baktığım için adımlarım titriyor ve herhangi bir şey görebilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Görüşüm nihayet netleştiğinde, binlerce mumla dolu dairesel bir odanın ortasında duruyorum.

Duvarlar konutun dışıyla aynı taştan yapılmış, ancak üzerlerinde dans ederken ışığı yakalayan ve tutan karmaşık sanat eserlerine oyulmuş.

Önümde biri yukarı, diğeri dağın derinliklerine inen iki merdiven seti var. Her merdiven kendi hedefinde kayboluyor gibi görünüyor.

"Ölüm," diye sesleniyor kafamın içinde yumuşak bir ses ve midem bulandırıcı tatlı güzelliği karşısında burkuluyor. "Sonunda geldin."

Bir kadının çıplak ayaklarının yukarıdaki merdivenlerde belirmesini ve yavaşça inerek kadının geri kalanını bana göstermesini izliyorum.

Üzerinde, her adımda etekleri taş zeminde sürüklenen, canlı bir şey gibi etrafında dönüp duran, dökümlü beyaz bir elbise var. Saçları altın sarısı bir çağlayan gibi, yumuşak dalgalar halinde ayaklarına kadar uzanıyor.

Güzelliğini seyretmek korkunç, tıpkı bana gönderdiği gülümseme kadar doğal olmayan ve yapmacık.

"Clotho," diyorum, ses tonumu nötr tutmaya çalışsam da adı dudaklarımdan acı bir şekilde dökülüyor.

Son basamaktan iniyor, odanın içinde süzülerek önümde duruyor. Gücü hissediliyor, canlı bir şey gibi etrafındaki havada titreşiyor. Bana dokunmak, beni sınamak için uzandığını hissedebiliyorum ve bunun ağırlığı altında dimdik duruyorum.

"Gel," diye sesleniyor, dağın kalbine inen merdivenleri işaret ederken sesi zihnimde yankılanıyor. "Kız kardeşlerim

bizi bekliyor."

Yavaşça dönüp ikinci kattan aşağı inişini izlerken tiksinti dolu bir ürperti duymamak için kendimi zor tutuyorum ve peşinden gidiyorum. Biz aşağı inerken, duvarları kaplayan mumlar titreşip dans ediyor ve taşların üzerinde ürkütücü gölgeler oluşturuyor. Hava gittikçe yoğunlaşıyor, Kader'in varlığının ağırlığı neredeyse boğucu bir hal alıyor.

Bir sonraki kata ulaştığımızda, uçurumun kenarından oyulmuş başka bir mağara odaya adım atıyoruz, en uçta Yeraltı Dünyası'na ve aşağıdaki dik düşüşe bakan bir boşluk var.

Mekânın tam ortasında, tek bir devasa ağaçtan oyulmuş, kökleri ve dalları vahşi bir kaos içinde bükülmüş, karmaşık iplik dokumaya izin veren dairesel bir dokuma tezgâhı var. Etrafında oturan iki kadın, saçlarının renkleri ve ellerinde tuttukları iplikler dışında her yönden kız kardeşlerine benzemektedir.

Saçları gece gökyüzü kadar koyu olan Lachesis, elinde uhrevi bir gümüş ışıkla parlayan bir iplik tutmaktadır. Saçları ay ışığı kadar solgun olan Atropos ise koyu kırmızı bir tonla titreşen bir ipliği bükür.

"Ölüm sonunda bizi çağırmaya geldi, kardeşlerim," diye duyuruyor Clotho, sesi aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyor gibi, dudakları bir kez bile kıpırdamıyor.

"Geleceğini bildiğimiz gibi," diye başka bir ses geliyor, bu daha karanlık ama daha az mide bulandırıcı değil. Sadece Atropos'a ait olabilecek bir ses.

"İyi görünüyorsun Ölüm," diyor üçüncü ses, bu diğerlerinden daha sessiz. Lachesis, belki de aralarındaki en katlanılabilir olanı, ama dudakları hâlâ tüylerimi diken diken eden sinsi bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

"Daha iyiydim," diye cevap veriyorum, sesim amaçladığımdan daha soğuk.

Sırıtışı genişliyor ve gözlerindeki eğlenceyi görebiliyorum. Üç kız kardeş, rahatsızlığımdan zevk alan bakışlarını paylaşıyorlar.

"Elbette, aksi takdirde burada olmazdınız," diyor Atropos.

Clotho dokuma tezgâhının başında onlara katılırken Lakhes, "Seni uzun zamandır bekliyorduk," diye ekliyor. "Kaderin seni bizden bu kadar uzun süre uzak tutması ne kadar da zalimce."

Bunun üzerine dişlerimi sıkıyorum, gözlerim üç kadının üzerinde gezinirken öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Beni öfkeliendirmeye çalıştıklarını biliyorum ama bunu yapmama izin vermeyeceğim.

Henüz değil.

"Söyle bize, seni mütevazı evimize getiren nedir?" Atropos soruyor, sesinde sahte bir saflık var.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," diye cevap veriyorum gururumu ayaklar altına alarak.

"Öyle mi?" diyor, gözleri zevkle parlıyor. "Peki bizden ne istiyor olabilirsin?"

"Cevaplara ihtiyacım var," diyorum, sesimi eşit tutmaya çalışırken çenem sıkılıyor. "Sadece sizin sağlayabileceğiniz bilgilere."

Kaderler bakışlarını paylaşıyor, gözleri isteğim karşısında eğlenerek parlıyor. Şu anda üzerimde sahip oldukları gücün farkındalar ve bunun tadını çıkarıyorlar.

Sonunda Clotho konuşuyor.

"Aradığın cevapları sana sağlayabiliriz," diyor sesi yumuşak ve ürkütücü bir şekilde melodik, "ama ödemen gereken bir bedel olacak."

Her zaman olduğu gibi. Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir, özellikle de kader söz konusu olduğunda.

"Pekâlâ, bedelini söyle," diyorum karanlık bir sesle. Atropos öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu.

"O kadar çabuk değil. Önce konuşmamız gereken başka bir iş var, Ölüm." "Tam olarak senin işin," diye ekliyor Clotho.

"Bunun için zamanım yok-"

"Otur," diye sesleniyor üçü de bir ağızdan.

İsteksizce öne çıkıp karşılıklarına oturuyorum, gözlerim tezgâhta çalışmaya devam eden üç kız kardeşten hiç ayrılmıyor, parmakları dokuma yaparken bulanık bir şekilde hareket ediyor.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyorlar, gözlerini benden ayırmadan gülümsemelerini hiç kaybetmiyorlar. İstediklerini bildiğim gibi bana kaşlarını çatarak baksalar daha az rahatsız edici olurdu.

Yine de beni korkutmalarına izin vermiyorum. Birbirimizden ne kadar nefret etsek de, bana yapabilecekleri ve benim izin vermeyeceğim çok az şey var.

"I-"

"Konuşma şansınız olacak," diye araya girer Clotho.

"Senin her sözünü dinleyeceğiz, ama önce sen bizimkileri dinlemelisin," diyor Lachesis.

"Seni izliyorduk Ölüm," diye başlıyor Atropos, parmakları tezgâhın üzerinde daha hızlı hareket ediyor. "İşlerimize defalarca karışmanı izliyoruz."

Derin bir nefes alarak kendimi tam da beklediğim derse hazırlıyorum. Üçü de bana bakmaya devam ederken bir an geçiyor.

"Neden bu kadar rahat bırakamıyorsunuz?" Clotho gözleri parlayarak tersliyor.

"Neden ölümlülerin kaderine özenle ördüğümüz ağları karıştırmayı seçiyorsun?" diye ekliyor ortanca kız kardeş.

Gözleri üzerime dikilmiş, kendimi savunmam için beni cesaretlendirirken bile cevap vermiyorum. Sessizlik uzadıkça uzuyor ve bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Dişlerimi sıkıyor, dudaklarımdan dökülme tehdidinde bulunan karşılık vermeyi engelliyorum.

"Konuş!" Atropos tıslıyor.

"Ben gerekeni yaparım," diyorum bakışlarını korkusuzca karşılayarak. "Siz kaderle uğraşıyor olabilirsiniz ama ben ruhlarla uğraşıyorum. Oynadığınız hayatların nihai hasadını gerçekleştirmesi gereken kişi benim. Onlara ne olacağı konusunda neden benim de söz hakkım olmasın?"

Her biri başını bana doğru eğerken, kadınların gülümsemeleri hafifçe kayıyor.

"Çünkü" diyor Clotho, "her şeyin evrenin nihai planına uygun olarak işlemesini sağlayan bizim özenle örülmüş ipliklerimizdir."

"Hayatların ölçülerine göre harcanmasını sağlayan bizim ellerimizdir."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Homurdanıyorum. "Masumlar çok erken öldüğünde kendinize böyle mi söylüyorsunuz? Zulmün yaygınlaşmasına izin verildiğinde? Katiller, tacizciler ve diğer aşağılık insanlar kurbanlarından daha uzun yaşadığında?"

Kaderler sessiz, yüz ifadeleri okunamıyor. Odadaki tek ses, onlar çalışmaya devam ederken dokuma tezgâhının yumuşak şakırtısı, kaderin iplikleri parmaklarının arasında dans ediyor.

Havadaki gerilimi hissedebiliyorum ve bir sinire çarptığımı biliyorum ama geri adım atmıyorum. Her şeyi kontrol edebileceklerini düşünen bu üç kız kardeş tarafından korkutulamayacak kadar ileri gittim.

"Hayat böyle," diye fısıldıyor Lachesis.

"Hayır, bu *senin yolun*."

"Ölümün ağırlığını hisseden tek kişi sen değilsin," diyor Atropos, sesi alçak ve ölçülü. "Bizler de ölümlüler âleminde meydana gelen vahşetlere tanıklık etmeliyiz. Ancak, daha büyük bir iyilik için tarafsız kalmalıyız."

Sözleriyle alay ediyorum.

Kaderlerin taraf tutmaktan *başka bir şey* yaptıklarını hiç görmedim.

"Daha büyük iyilik mi? Kimin için? Böyle bir acının devam etmesine izin vermenin nasıl bir yararı olabilir?"

Clotho bunun üzerine dilini şaklatarak başını sallıyor. "Ölüme odaklanmak için o kadar çok zaman harcadın ki, yaşamının ne demek olduğunu unuttun."

"Açıkla" diye hırlarken gözlerim ona dikildi.

Üç kız kardeş birbirlerine bakıyor ve sonra hepsi masadan kalkıyor. Birlikte uçurumun kenarındaki deliğin önünde durup genişleyen diyara bakıyorlar.

Orada durup aşağıdaki dünyayı incelerken rüzgârın saçlarını savuruşunu izliyorum.

"Hayat dengeyle ilgilidir," diyor Clotho, sonunda sessizliği bozarak. "Her ölüm için bir doğum vardır. Her son için yeni bir başlangıç vardır. Kaderin iplerini biz kontrol edebiliriz, ama yaşamın dokusunu örenler ölümlülerin kendileridir. Yaşadıkları hayata anlam katanlar onlardır."

Atropos, "Seçimlerimize katılmayabilirsiniz ama ölüm olmadan hayatın anlamını büyük ölçüde yitireceğini inkâr edemezsiniz," diye ekliyor.

Onların sözleri karşısında içimde yükselen tartışmayı bastırmak için dilimi tutuyorum. Onlar konuştuğu, işledikleri hayatları gerçekten önemsediklerine daha az inanıyorum.

"Ne düşünürseniz düşünün, bu çok önemsedığınız ölümlüleri biz kontrol etmiyoruz," diyor ortanca kardeş. "Evet, hayatlarını ölçüyor ve iç içe geçiriyoruz, ama sadece yaptıkları seçimlere göre."

"Yine de, böyle bir kaderi hak etmeyen pek çok kişinin hayatını kısa kesiyorsunuz."

"Evet," diye sertçe yanıtlar sarışın, "ama seçimlerimizin etkisini göremiyorsunuz. Kör olmuşsunuz-"

"Kör mü oldu?" Ben araya giriyorum, seçtikleri ifade bana tuhaf geliyor.

Sırtları hâlâ bana dönük olsa da, dikkatlerinin aşağıdaki şehirden bana kaydığını hissediyorum.

Clotho devam etmeden önce kız kardeşler birbirlerine bakarak tereddüt ettiler, "Ölümlülerin özgür iradelerinin sonuçlarına karşı körsünüz. Yaptıklarımız evrenin kaderini belirliyor. Zulmün var olmasını engelleyemeyiz, sadece onu herkesin nihai iyiliği için kullanmaya çalışırız."

"İpleri izlemeli, ne zaman korkunç şeylerin olmasına izin vermemiz gerektiğine ve ne zaman bir hayatı kısa kesmemiz gerektiğine karar vermeliz," diyor Lachesis.

"Ama onlarla yaptığınız bu anlaşmalar bizim işimize karışıyor, kaderi ve evrenin gidişatını değiştiriyor," diye tıslıyor beyaz saçlı kız kardeş.

"Bana ödeme olarak bir ruh teklif edildiğinde kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

"İşte bu yüzden krallığını terk etmemen emredildi," diye tersliyor Atropos. "Gölgelerin emirlerini yerine getirmesini emrediyorsun ama yine de kendi haline bırakamıyorsun. Hayır, ölümlüler diyarına girmek için sebepler bulmalısın. Yaptığın bu anlaşmalarla yaşam ve ölüm üzerinde, tarihin akışı üzerinde Tanrı'yı oynamak için."

Bunun üzerine çenem sıkıştı. Sırası gelmeden konuşmamak giderek daha da zorlaşıyor.

"O halde benden yapmamı istediğin şey nedir?" Sesimin buz gibi çıkmasını engelleyemeyerek soruyorum.

Kaderler bir bakış atıyor, aralarında sessiz bir konuşma geçiyor, sonra dönüp bana bakıyorlar. Bana doğru bir adım atarken gülümsemeleri eskisinden daha parlak bir şekilde geri döndü.

Ve onlara aradıkları fırsatı verdiğimi biliyorum. Benden tam olarak ne istediklerini söylemeleri için onları açık bir davetle baştan çıkardım.

Clotho, "İstediklerinize karşılık biz de bir şey önermek istiyoruz," diyor.

"İsterseniz bizim de bir teklifimiz olsun," diye ekliyor Lachesis. "Ölümlü bir anlaşma," hepsi karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

HAZEL

Sonunda kendimi banyodan dışarı sürüklüyorum, hızla üzerime bir havlu sarıyorum ve daha önce yatağa serdiğim elbiseye doğru ilerliyorum.

Uzun ipek parçasını ellerimde evirip çevirirken kaşlarımı çatıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum ve Florence'ın beni nasıl giydirdiğini hatırlamaya çalışsam da, nasıl düzgün bir şekilde giyeceğimi bulamıyorum.

Öfkeyle bir kenara fırlatıp gardıroba geri dönüyorum ve diğer elbiseleri arıyorum. Tam vazgeçmek üzereydim ki gözüm arka köşede buruşmuş bir kumaş yığınının takılıyor.

Onu çekip çıkarıyorum ve önümde tutarken gülümsüyorum.

Diğer elbiselerle aynı koyu gece yarısı renginde olmasına rağmen, bu elbise o kadar opak bir kumaştan yapılmış ki neredeyse etrafındaki ışığı emiyor gibi görünüyor. Nasıl giyeceğimi bulabildiğimden bahsetmiyorum bile.

Hızla üzerime geçirip banyoya dönüyorum. Kumaş tenime yumuşak geliyor ve attığım her adımda tüylerimi diken diken ediyor.

Aynanın önünde durup kendimi elbisenin içinde gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Elbise çok bol, beni arzulanan bir kadından çok şekilsiz bir yaratığa benzetiyor. Bu böyle olmayacak.

Aceleyle yatak odasına dönüp yataktan ipek parçaları kapıyorum ve elbiseyi elimden geldiğince değiştirmeye başlıyorum.

Basit elbisenin çok daha çekici bir şeye dönüşmesi çok uzun sürmedi... ve Eros'un derslerini dikkate alarak, biraz daha az mütevazı.

Kumaşı sıkıştırmak için belime sarılan ipekle, kollar omuzlarımdan kayarak yakamı biraz daha açıkta bıraktı. Ama en azından şimdi kıvrımlarım var gibi görünüyor ve neyse ki ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım, elbise sağlam bir şekilde yerinde duruyor.

Uzun saçlarımı yüzümden uzakta tutturarak, asi dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülmelerini izliyorum. Her nasılsa, mevcut kıyafetimin tuhaf, neredeyse güzel kaosunu arttırıyor gibi görünüyor.

Aynadaki yansıma bakarken, yardım edemiyorum ama içimde bir güç hissi kabarıyor. Artık eskisi gibi çaresiz, kirli bir kıza benzemiyorum; şimdi ne istediğini bilen bir kadına benziyorum... ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Umarım yeterli olur.

Damarlarımda dolaşan yeni güvenle, beklemek için yatağa doğru ilerliyorum.

Üzerine yerleştüğimde, Hades beni çağırmadan önce daha sağlam bir plan yapmam gerektiğini fark ediyorum. Onu kazanmak için sadece görünüşüme ve çekiciliğime güvenemem, diğer kadınlar beni binlerce kez boğmak için her ikisine de fazlasıyla sahipler.

Bir eylem planım olmalı.

Onu kim olduğuma gerçekten ikna etmenin bir yolu.

Söylediğim kişi olduğumu kanıtlamak zorunda olmam tuhaf görünüyor... ve bu konuda düşündükçe daha az emin oluyorum.

İnsan kendisini tanımayan birine kendini nasıl kanıtlayabilir ki?

Tabii ki kanıtlayamazsınız. Ayrıca, kim olduğumu kanıtlamama gerek yok, sadece onun istediği kadın olduğumu kanıtlamam gerekiyor.

Bunun üzerine küçük bir tiksinti homurtusu çıkarıyorum.

Parmaklarım elbisenin ve yaptığım basit değişikliklerin üzerinde geziniyor. Kendimi bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim ya da böyle biri olmak istemiyorum.

Hades'i baştan çıkarıyormuş gibi yapmak bir şey, ama bunu yapmaya karar vermek tamamen başka bir şey.

İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin veremem. Gerçi iş o noktaya gelirse onu durdurmanın imkânsız olacağını ben bile biliyorum ve bunu düşünmek bile beni ürpertiyor.

Kararlılığımın şimdiden parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Ve sonra Persephone var.

Onu düşünmekten kendimi alamıyorum ve midem rahatsızlıkla burkuluyor. İçimden suçluluk ve utanç akıyor. Baloda yüzündeki acıyı görmüştüm.

O bana yardım etmeye çalışan birkaç varlıktan biri ve ben onun iyiliğinin karşılığını böyle mi ödemeyi planlıyorum?

Planımla ilgili her şeyden nefret ediyorum ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum. Bu konuda başka bir yol bulmaya çalıştıkça, başka bir yol olduğundan daha az emin oluyorum.

Artık yalnız değilim. Eğer Ölüm burada olsaydı... Başımı sallayarak bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Yaptığım şey üzerinde duramam.

Elimdeki göreve odaklanmalıyım... sevdiklerimi kurtarmayı umacak kadar uzun süre hayatta kalmaya.

Yine de Persephone ile Hades'in arasına girmek isteyeceğim son şey. Tanrı aşkına, Hades'le ilgilenmiyorum bile, ne de onun kalbini kırmak istiyorum.

Tanrılar biliyor ki bunun sorumlusu ben olmak istemiyorum.

Keşke Persephone'ye haber vermemin, planımdan onu haberdar etmenin bir yolu olsaydı. Kendi hayatımı değilse bile babamın hayatını kurtarmak dışında kocasıyla hiçbir ilgin olmadığına onu ikna etmek için.

İçten içe, beni anlayacağına inanıyorum.

Derin bir nefes alarak yatağa kıvrılıyorum, göz kapaklarım zihnimin çalkantıları yüzünden ağırlaşıyor.

Bu plandan ne kadar hoşlanmasam da, kendime bunun neyle ilgili olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Bunu kimin için yaptığımı. En azından babamın ruhunu kurtarmaya çalışmalıyım.

Eğer bunu yapmazsam bir daha asla kendimle yaşayamayacağım.

Gözlerim daha fazla dönmeden kapanıyor ve sonunda uyku beni ele geçiriyor.

Kilitte dönen bir anahtarın sesiyle uyanıyorum, aniden yatakta doğrulduğumda kalbim boğazıma kaçıyor. Tam bir gardiyan kapıyı açarken dönüp bakıyorum.

"Akşam yemeği için beni yemekhaneye kadar takip edeceksin," diyor, bana doğru zar zor bakarak.

"Akşam yemeği mi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırtıp pencereden dışarı baktığımda gün ışığının azalmaya başladığını görüyorum. Yataktan hızla kalkıp, adama başımı sallamadan önce eteğimi ve saçımı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum.

Sessizce beni odadan çıkarıp kulenin merdivenlerinden aşağı indiriyor. Alt dudağımı çiğniyorum, soru sormak istiyorum ama cevap vermeyeceğini biliyorum.

Bunun yerine, spiral merdivenlerden aşağı inerken ve safir sarayda ilerlerken alabildiğim kadar çok şey alarak kendimi meşgul ediyorum.

Muhafızın hızı, geçtiğimiz odalara ve katlara bir anlık bir bakıştan fazlasını yakalamam için çok fazla. Sanırım şimdilik, bu yerde yolumu bulma konusunda karanlıkta kalacağım.

Yürüdükçe ve muhtemelen Hades'e yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum. Adımlarımız boş koridorlarda yankılanırken ellerim elbisemin pürüzsüz kumaşını, taş zeminde gezinen etek ucunu yokluyor.

Tek umudum, onun dikkatini tekrar çekecek kadarını yapmış olmam.

Sonunda büyük yemek odasına ulaştığımızda, muhafız içeri girmem için kapıları açıyor ve diğer kadınların çoktan oturmuş olduğunu görünce şaşırıyorum.

Tabii ki gardiyan bu talihsiz anı seçerek aniden boğazını temizleyerek varlığını duyuruyor. Herkes dönüp bize bakarken ben donup kalıyorum, yanaklarım utançtan yanıyor.

Ayaklarım itaat etmeyi reddedince muhafız beni ileri doğru iterek, "Kımılma," diyor.

Adam odanın ortasındaki boş bir koltukta duruyor. Beni nazikçe oraya doğru itiyor, yerime oturuyorum ve gardiyan gözden kayboluyor.

Hades'i beklerken odayı rahatsız edici bir sessizlik dolduruyor.

Pencerelerdeki ağır kadife perdelere, duvarları süsleyen karmaşık oymalara ve süslü duvar halılarına bakmak için gözlerimi endişeyle kaldırıp yemek salonunun etrafına bakıyorum. Masada bile koyu renkli ipek bir örtü var ve titreyen mumlar derin, neredeyse siyah bir safir renginde.

Bir kez daha Ölüm'ün evinin nasıl olmasını beklediğimi hatırlıyorum. Sıcağa rağmen mekanın soğuk ürpertisi omurgamdan aşağı iniyor.

Zenginliğe rağmen, midemin çukuruna bir korku hissi yerleşiyor ve her geçen saniye daha da mide bulandırıcı hale geliyor.

Çok geçmeden kadınlar kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyor ve bana doğru kaçamak bakışlar atıyorlar.

Hepsinin ince ipekler ve mücevherler giydiğini, saçlarının karmaşık örgüler ve buklelerle şekillendirildiğini fark etmeden edemiyorum. Derme çatma elbisem ve sade saçlarımla kendimi yersiz hissediyorum.

Onların yargılamalarını ve küçümsemelerini hissedebiliyorum ve bu sadece endişemi artırıyor.

Belki de planım hakkında endişelenmeme hiç gerek yoktu. Etrafımdakilerle kıyaslanmaya bile başlayamazken onun dikkatini nasıl çekebilirim?

Tam buna daha fazla dayanamayacağımdan emin olduğum anda kapılar büyük bir gürültüyle açılıyor ve Hades içeri giriyor.

Siyah bir pantolon ve gece mavisi bir gömlek giymiş, şu anda kollarını sıvayarak koridorda ilerliyor, deri çizmelerinin gıcirtısı odaya çöken sessizliği dolduruyor. Kıyafetinin gündelik doğasına rağmen, onda kanımı donduran tehlikeli bir hava var.

Oda zaten sessiz olmasına rağmen, onun masanın başına doğru ilerleyişini izlerken üzerimize daha derin bir sessizlik çöküyor. Başını dik tutuyor ve gözlerini hedefinden ayırmıyor.

Sonunda yerine oturduğunda, oda bir devrilme noktasına ulaşmış gibi görünüyor. "Hoş geldiniz hanımlar. Umarım hepiniz benim evimde iyi muamele görmüşsünüzdür.

yok," der Hades ve sessizlik nihayet bozulurken sanki tüm oda toplu bir iç çekiş yapar. "Gelin, yemek yiyelim."

Sanki bir işaretmiş gibi, hizmetkârlar gölgelerin arasından sıyrılıp önümüze tuhaf etler ve sebzelerle dolu gümüş tabaklar koyuyor. Diğer kadınlar yemeğe yumulurken, baharat ve ot kokuları burnuma doluyor.

Gücümü korumak için yemem gerektiğini biliyorum ama tabağımdaki herhangi bir şeyden bir ısırık almakta tereddüt ediyorum. Ne kadar cazip görünürse görünsün, istesem de bir ısırık bile yutabileceğimden emin değilim.

Bıçakların tabaklara sürtünme ve bardakların masaya konma sesleriyle birlikte odayı sessiz bir sohbet dolduruyor. Onları yemek yerken izlerken ağzım sulanıyor, ancak midem herhangi bir yiyeceğe dokunmaya cesaret edemeyeceğim kadar sıkı düğümlenmiş durumda.

Yine de en azından öyleymiş gibi yapabilirim.

Tabağımdaki yiyecekleri karıştırırken gözlerimin tekrar odada dolaşmasına izin veriyorum ve Persephone'nin henüz bize katılmadığını fark ediyorum.

Nerede o? Onunla birlikte yemek yememesi normal mi?

Bırakın bir kraliçeyi, bir eşin bile kocasıyla yemeğe çıkmaması tuhaf görünüyor ve bu beni biraz endişelendiriyor.

Yapmayı planladığım şeyi ona söyleme umudum yok oldu.

İstemedenden de olsa gözlerim masanın başına doğru kaymaya devam ediyor ama ne yaptığının farkında bile değilim... ta ki Hades'in bana baktığını fark edene kadar.

Başıyorum, gözlerimi hızla ondan ayırırken neredeyse elimdeki çatalı düşürüyordum. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yaparken midemdeki düğümler sıkılaşıyor, midemin hasta olmama izin vermeyecek kadar boş olmasına şükrediyorum.

Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum, ancak daralmış bakışlarının bana kilitlenmiş olduğunu görüyorum. Gözlerimiz buluştuğunda kaşları çatılıyor ve ben yine önümdeki çoğunlukla el değmemiş yemekle ilgileniyormuş gibi yapmak için başka tarafa bakıyorum.

Kızarmış bir havucu tabağında gezdirmeye başladığımda kendi planımda başarısız olduğumu fark ediyorum. Onu etkilemem gerekiyordu, bana her bakışında yüzümü saklamam değil.

Ona aradığı, baloda dans ettiği kadın olduğumu başka nasıl kanıtlayabilirim ki?

"Yemek hoşuna gitmedi mi ölümlü?" Hades soğuk bir şekilde soruyor, tam ben derin bir nefes alıp gözlerimi kaldırıp tekrar ona doğru bakarken.

"Elbette değil," diyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor, "Ben-"

Solumda oturan altın saçlı kadın, "Ölümlüler her zaman nankör olmuştur lordum," diyor. "Yeraltı Dünyası'nın kralına layık yiyeceklere tahammül edememesi beni şaşırtmıyor. Ne büyük bir israf."

Ona bakıyorum, düşüncelerim bir anlığına Hades'ten ve onu etkileme planlarımdan uzaklaşıyor, çünkü kadın el değmemiş yemeğimi küçümsüyor. Kendi tabağıma bakarken göz kırpyorum, suçluluk duygusu bir kez daha üzerime çöküyor. Tamamen haksız da sayılmaz, özellikle de kaç gece düşüncelerimi meşgul eden ve kâbuslarımı körükleyen açlık sancılarıyla yatağa girdiğimi düşünürsek, bu çok büyük bir israf gibi görünüyor.

Yine de bu kadının yorumlarının beni yolumdan saptırmasına izin veremem. Ona kibarca gülümseyerek dikkatimi tekrar Hades'e veriyorum ama o artık bize bakmıyor. Onun yerine, dikkatini kendisine daha yakın oturan koyu saçlı bir kadına yöneltmiş.

Göz kamaştırıcı, koyu renk, akıcı bukleleri ve kendi bedenimi yetersiz ve sade hissettiren dolgun kıvrımlarıyla gerçek bir güzellik. Ona bakınca, bana olan ilgisini bu kadar çabuk kaybettiği için onu suçlayamıyorum.

Kızın ona gülümsemesini izliyorum, dolgun dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor ve her ne söylüyorsa başıyla onaylıyor. Yemek yemeye devam ederken tabağına ya da bardağına bakmıyor bile.

Kız onun tüm dikkatini çekmiş durumda ve ben aniden bu dikkati bana nasıl geri getirebileceğimi bilemiyorum.

İç çekerek tekrar yemeğime bakıyorum.

Onun gibi bir oda dolusu kadın varken, Hades'in bir ölümlü olan beni fark etmesi için ne gibi bir sebebi olabilir ki?

İşler farklı olsaydı, dikkati başka yöne çekildiği için minnettar olurdum ama her ne kadar bakışlarının üzerimden geçmesine izin vermek istesem de, bunun olmasına izin veremem.

Eğer onun iyiliğini kazanmak istiyorsam, beni fark etmek zorunda. Beni balodaki kadın olarak tanımalı.

Ondan bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor ...

Bana aşık olmasını istiyorum.

HAZEL

Dikkatini çekecek kadar aptalca bir şey yapmak için cesaretimi toplayamadan, bir sandalyenin taşa sürtünme sesi herkesin dikkatini masanın başına çekiyor.

Hades yavaşça ayağa kalkıyor, sessizlik hızla üzerimize çökerken bakışları odayı tarıyor.

"Sanırım size tam olarak neden burada misafir edildiğinizi... söylememin zamanı geldi," diyor kral, sözleri neredeyse havada asılı kalmış gibi.

Kadınların çoğu soluk soluğa onun her sözünü beklerken kaşlarını çatarak odaya bakıyorum.

Neden burada olduğumuzu zaten söylememiş miydi?

Eğer ona kendimi kanıtlamanın bir yolunu bulabilirsem, diğerlerinin burada daha fazla tutsak kalmasına gerek kalmayacak.

"Aranızdan biri, daha önce de söylediğim gibi, dün gece dikkatimi çekti," diye devam ediyor, uzun masanın etrafında yavaşça yürümeye başlarken doğruldu, "ve yine de, bir kez daha görüşümden gizlenmiş, yakalanması zor biri olarak kalıyor."

Bakışları bir an üzerimde kalıyor ve göğsümde bir umut titreşiminin tuttuğunu hissediyorum, ta ki dikkatini az önceki siyah saçlı kadına geri dönene kadar. Masanın etrafında yavaşça dönmeye devam ederken kalbim sıkışıyor, gözleri bir kez bile bana dönmüyor.

"Bu yüzden küçük bir oyun oynamaya karar verdim."

"Oyun mu?" diye fısıldıyor kadınlardan biri, elini hızla ağzına götürmeden önce.

"Evet, bu kadını kendini göstermeye zorlamak yerine, her birinize kendinizi bana kanıtlama şansı vereceğim. Bunu akıllıca yapın, çünkü benim iyiliğimi kazanan kadını bir sonraki karım yapmak niyetindeyim."

Bunun üzerine büyük bir şokla gözlerimi kırıştırdım. Etrafımdaki kadınlar soluk soluğa kalıyor, birçoğu bu ihtimal karşısında sevinçli görünürken, diğerleri de benim hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünüyor.

Karın mı? Peki ya Persephone?

Elbette onu yanlış duymuş olmalıyım, ama diğerleri kendi kafa karışıklığının fısıltılarını yankıladıkça duymadığımı biliyorum.

Hades tekrar masanın başındaki yerini alırken tepkilerden memnun görünüyor.

Karşımda oturan bir kadın, "O senin zamanına değmez, ölümlü," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum, yumuşak yeşil gözlerini ve bakır saçlarını inceliyorum. Midemdeki acı verici düğümlenmeyi hafifleten küçük bir gülümseme veriyor bana.

Eğer görünüşümle Hade'in dikkatini çekemiyorsam, o zaman belki etrafımdakilerden biraz bilgi toplayabilirim. Etrafımda bana burun kıvrarak bakan diğerlerine kıyasla bu kadın sohbet etmek için çok daha hoş görünüyor.

"Ne demek istiyorsunuz?" Ona soruyorum.

"Bütün gece onun dikkatini çekmeye çalıştın," diyor kadın. "Zamanınızı harcamaya değmez. Bunu söylediğim için beni bağışla ama Hades sadece en zor kadınlarla ilgilenmiştir. Bir ölümlüyü asla kabul edilebilir bir gelin olarak görmez."

Bunun üzerine başını sallıyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçekten aradığı kişi o olsa bile mi?"

"Belki, geçici fahişesi olarak," diyor. "Ama kraliçesi olarak? Hayır. Bu cehennem gibi yerden olabildiğince çabuk çıkabilmek için dikkat çekmemen ve kartlarını doğru oynaman senin için en iyisi olur."

Ona göz kırpmıyorum, baş masaya doğru bakarken endişe bir kez daha beni boğuyor. Yanılıyor olmalıydı, yoksa neden beni burada diğerlerinin arasında tutsun ki?

"Ne kadar önemsiz olurlarsa olsunlar, bir ölümlü onu sohbet edecek kadar ilginç bulursa kendini şanslı sayacaktır," dedim.

Sözlerim odada yankılanırken kadının gözleri irileşiyor. Herkesin dönüp bana baktığını, kimin böyle bir şeyi yüksek sesle mırıldanacak kadar aptal olduğunu merak ettiğini neredeyse hissedebiliyorum. Ani ilgiden dolayı yanaklarım yanıyor ama ağızımdan çıkacak bir sonraki kelimelere engel olamıyorum.

"Aslına bakarsanız, kendi karısının güzelliğini göremeyecek kadar körken herhangi birimizin ona zaman ayırmaya istekli olması büyük şans. Belki de yeni bir kraliçe bulmaya çalışmadan önce kendi evliliğini düzeltmeye odaklanmalı."

"Hazel," kadın bakışlarını kendi kucağına düşürürken nefesi kesiliyor ve oda sözlerim karşısında şaşkın bir sessizliğe bürünüyor.

Etrafımdaki hava donmuş gibi, çok fazla şey söylediğimi fark ettiğim anda içime bir ürperti yayılıyor. Sonunda Hades'in dikkatini çektiğimi anlamak için başımı çevirmeme bile gerek yok.

Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetsem de geri adım atmayı reddediyorum. Bu ona kendimi kanıtlamak için tek şansım olabilir. Ama oda her geçen saniye daha da kararırken, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Odayı dolduran ağır sessizlik ancak Hades'in sandalyesini geriye itmesiyle bozuluyor ve masanın üzerinden öne doğru eğilerek yükselirken sandalye yere çarpıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor, sesi soğuk ve tehditkâr. "Ölümlüler hariç herkes dışarı."

Herkes hızla ayağa kalkıp dışarı çıkmaya başlarken tek bir kelime bile konuşulmuyor. Etrafımdaki sandalyeler boşalırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Odanın kapıları kapanırken gözlerimi önümdeki tabağa dikiyorum ve gürültüyle hafifçe irkiliyorum. Sonra bana doğru yaklaşan Hades'in ayak seslerini duyuyorum.

Sandalyemin arkasında durdu, eğilip bir elini çıplak omzuma koyarken ensemdaki tüyler diken diken oldu.

"Yersiz konuşuyorsun ölümlü," diyor.

"Sözlerim seni kırdıysa," diyorum çabucak, onu bir şekilde yatıştırmayı umarak, "sadece-"

"Ne demek istediğini biliyorum. Yalanların benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye homurdandı. "Bu diyardaki yerini öğrenirsen iyi edersin, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

"Ben sadece-"

"Gerçekten etrafımdaki dünyaya karşı kim olduğunu bilmeyecek kadar kör olduğumu mu sanıyorsun?" diye tıslıyor ve nefesi ensemdaki tüyleri gıdıklarken sözümü kesiyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, sözleri beni şaşırtıyor. Sonunda beni balodaki kadın olarak tanımış olabilir mi?

"Ölüm seni ne kadar çekici bulsa da," diye devam ediyor Hades, "o kadar kolay kazanılmayacağım. Senin krallığımdan kaçmaya çalışan küçük ölümlü olduğunu biliyorum."

"Öyleyse ne olmuş yani?"

"Ne yaptığını göremediğimi sanma." demeden önce duraksıyor.

"Ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Tam olarak buraya ilk geldiğiniz şey için. Kaçmaya çalışıyorsun."

Bunun üzerine bir ürperti daha geçiyor omurgamdan, planımı anlamayacağını düşünecek kadar aptal olabilir miydim gerçekten?

Yine de sözlerinin beni etkilediğini görmemesi için elimden geleni yapıyorum.

"Eğer ölümlüleri bu kadar hor görüyorsan ve aradığın kadın ben değilsem... O zaman beni neden burada tutuyorsun? Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Bunun üzerine hafifçe kıkırdıyor.

"Çünkü yapabilirim," diyor ve parmaklarının arkasını boynumda gezdirirken ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Ayrıca, seni hor gördüğümü kim söyledi? Ne de olsa hâlâ bir sonraki karım olmak için yarışyorsun."

Bununla birlikte nihayet doğruldu ve sandalyemden geri çekildi.

Dönüp yemek odasından çıkan kapıya doğru ilerleyişini ve beni masada yalnız bırakışını dikkatle izliyorum.

Bir süre orada oturdum, olayların bu şekilde gelişmesi beni şaşırttı. Ona kendimi kanıtlamayı, oynadığım bu tehlikeli oyunda bir tür koz elde etmeyi ummuştum. Ama şimdi, gerçekte ne kadar az güce sahip olduğumu anlıyorum.

Hades kapıları açıyor ama omzunun üzerinden bana bakmak için duraklıyor.

"Bir şey daha var ölümlü," diyor. "Bir daha asla benimle karım hakkında konuşmayacaksın."

"Neden?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Cevap vermesini beklemiyorum, bu yüzden kapının eşiğinde hareketsiz durup yüzünde bir duygu karmaşası titreşince şaşıyorum. Sonra yüz hatlarına taştan bir duygu maskesi yerleşiyor ve bir sonraki sözleri beni derinden etkiliyor.

"Çünkü o artık benim için ölü sayılır."

Daha fazla soru sormadan odadan çıkıyor ve ben de şaşkın bir sessizlik içinde kırık kapılara bakakalıyorum. Kapılar tekrar açılmadan önce bir gardiyanın silüetini seçebiliyorum ve sandalyemden kalkarken onu takip etmekten başka seçeneğim yok.

Muhafız beni boş koridorlardan geçirip sarmal merdivenlerden kuledeki odama çıkarırken zihnim karmakarışık düşüncelerle dolu. Zar zor

Kilidin tıkırtısını duymadan önce kapının kapanma sesini bile fark ediyorum.

Şaşkınlık içinde, yatağıma oturmak için hareket ediyorum.

Göğsümde küçük bir umut çiçeği açmaya başladı. Belki de bu hikâyede fark ettiğimden daha fazlası vardır ve bu bana bir fikir verdi.

Umarım onu baştan çıkarmamı gerektirmeyecek bir fikir.

Buradaki herkes için işleri çözebilecek bir fikir... ama önce Persephone ile konuşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ya da en azından ona haber verin.

HADES

Odanın kapılarını açarken Deimos'a bakma zahmetine katlanmadan, "Eris istediğimi yaptı mı?" diye soruyorum.

"Yaptı, kralım." "Peki ya Persephone?"

"O da kendisine söyleneni aynen yapacak," diyor Deimos.

"Güzel, o zaman her şey plana uygun gidiyor."

"Evet, kralım."

"Kadınlardan hiçbiriyle, özellikle de ölümlülerle yalnız kalmadığından emin ol."

Deimos emrimi onaylarcasına başını eğdi. "İsteddiğiniz başka bir şey var mı?"

Sorusunu bir süre düşünürken bir elimi sandalyenin arkasına koyarak duraksıyorum.

"Evet, aslında," diyorum bakışlarımı Deimos'a çevirerek. "Persephone'ye şahsen göz kulak olmanı istiyorum. Eris istediğimi yapmış olabilir ama ben ona güvenmiyorum."

"Nasıl isterseniz kralım."

"Güzel. O halde şimdilik hepsi bu kadar," diyorum ve elimi sallayarak onu kovuyorum.

"Elbette."

O odadan çıktıktan sonra kendi kendime kıkırdarken derin bir nefes alıyorum.

Plan harekete geçti ve olacakları düşündükçe içimde kabaran gücü neredeyse tadabiliyorum.

Ölümlü benim olacak ve o yanımdayken durdurulamaz olacağım.

Pencereye doğru ilerliyorum ve krallığa bakıyorum, gözlerim ufku tarıyor.

"Yakında, bir krallığın sadece bir ölümlüden doğup doğamayacağını öğreneceğiz."

EROS

Bir kez daha Yeraltı Dünyası'nın kapılarının önünde dururken, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bıkkın bir iç çekiyorum.

Ormandan geçmek beklediğimden daha uzun sürdü ve ağaçların arasında kaç saat kaybettiğimden emin değilim. Yine de, solan ışığa bakılırsa, çok fazlaydı.

Tabii ki Ölüm'ü şu anda hiçbir yerde bulamıyorum, Hazel'in onu bıraktığı yerde öylece durmasını beklediğimden değil... gerçi sanırım küçük bir parçam bekliyordu ama ondan hiçbir iz yok.

Kapıya yaklaşıp ölümlünün babasının hâlâ kapıya sıkıca tutunduğundan emin olmak için uzandığımda diğer taraftan bir el bileğimi kavırıyor.

"Ne yapıyorsun sen?"

"*Sen* kim oluyorsun da beni sorguluyorsun, ölümlü?" Alay ederek elimi geri çekiyorum, çünkü onun dokunuşuyla içimdeki güç çekiliyor.

"Ona zarar verdin mi? O burada mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hazel, o burada mı? Ona olan bu mu?"

Donup kalıyorum, bir adım geri çekilirken tenimi bir ürperti kaplıyor, görmeyen gözlerim sese bir yüz bulmaya çalışırcasına sağa sola kayıyor.

"Kim soruyor?"

"Erkek kardeşi."

Kaşlarımı çatıyorum, daha önce bir erkek kardeşinden söz ettiğini duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyorum... ve eğer öyleyse, bana onun hakkında ne anlattığını. Ama bir türlü hatırlayamıyorum.

"Bekle, burada ne işin var?"

"Sorularıma henüz cevap vermediniz," diyor genç adam soğukkanlılıkla.

Kendimi toparlarken ölümlülere ne kadar tedirgin edici görünebileceğimi çok iyi bildiğimden bakışlarımı ona dikiyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Artık *benim* krallığımdasınız ve bunu hatırlamanız iyi olur."

"Sen-"

Genç adamın sesi ani bir çığlıkla kesiliyor ve bir de bakıyorum ki sürekli büyüyen ruh denizinin içinde kaybolmuş.

İnsan formumdan çıkıp burnumu havaya kaldırdığımda içimden bir lanet kaçıyor. Hayvan formumda bile onun kokusunu alamıyorum. Onu kendime çekebilmek için adını bile bilmiyorum. Diğer tarafta dolaşan o kadar çok ruh var ki, hiçbir şey anlayamıyorum.

Burada ne haltlar dönüyor? Ölüm'ü bulmalıyım, hem de hemen.

Ama bu gidişle, rastgele bir yöne doğru yola çıkmam ve şansın benden yana olmasını ummam gerekecek. Yine de hayal kırıklığımla harekete geçmeden, alçak bir hırıltıyla irkiliyorum; yavaşça dönerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Cerberus, onun dumanlı kokusuyla burnumu kırıstırıyorum, varlığını daha önce fark etmediğim için kendime kızıyorum. Dev cehennem köpeği yavaşça yaklaşıyor, belli ki kapılarının bir tanrı topladığını görünce pek de heyecanlanmamış.

"Burada ne arıyorsun?" diye soruyor, ikimiz de insan formumuza geçerken tiksinti dolu bir ses çıkarıyor.

"Sana da merhaba," diyorum yüzüme bir gülümseme yerleştirerek.

"Neden kapılarımın önünde duruyorsun, Eros?" Cerberus tekrar soruyor, Sesi alçak ve tehditkârdı. "Ölümlülerin dünyası için kendi evinin zevklerini terk etmek sana yakışmıyor."

Zevkleri dile getirme şekli gülümsememi dalgalandırıyor. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğüne ve neyi savunduğuma yabancı değilim.

Yine de, fırsat verilse, en ufak bir öneride bulunsam hepsi yatağıma tırmanır.

Sarayımın duvarlarını geride bıraktığımda bana yöneltilen bakışları görmezden gelmeye alışkınım, sanki kendileri de aynı zevklere düşkünlükten suçlu değillermiş gibi... ve genellikle kendi karılarının ve kocalarının arkasından.

Sanki sadakatsizliklerinin suçlusu *benmişim* gibi.

"Benim hakkımda bir şeyler biliyor olmanız gururumu okşadı," diyorum. "Tek yaptığın Hades'in sadık köpeği olarak ortalıkta dolanmakken, herhangi bir şey bilmek için fazla boş vaktin olduğunu sanmıyorum."

"Yeterince biliyorum." Buna homurdanıyorum.

"Yine de, o küçük kafanda kendine ait tek bir düşünceye sahip olma kapasitesine sahip olmandan etkilendim."

"Yeraltı Dünyası ve sakinleri hakkında hayal bile edemeyeceğin kadar çok şey biliyorum," diye homurdanıyor Cerberus.

"Öyle mi?"

"Evet. Örneğin, buraya kadar tek başına sürüklendiğine göre hayati derecede önemli bir şey olması gerektiğini biliyorum."

Bununla alay ediyorum.

"Bunu her şey için söyleyebilirsin."

"Yani seni saraya geri götürerek başarmaya çalıştığın her neyse onu geciktirmek sorun olmaz mı?"

Bunun üzerine çenem sertleşiyor ve sonunda derin bir iç çekiyorum. "Peki. İlla bilmek istiyorsan, Ölüm'ü arıyorum."

Cerberus bunun üzerine öfkeli bir ses çıkardı.

"O zaman hâlâ burada mı?"

"Evet. Şimdi izin verirsiniz, çok geç olmadan onu bulmam çok önemli."

"Buyurun."

Cerberus yolumdan çekiliyor, bu korkunç yerden ayrılmak için en az benim kadar istekli olduğu kesin. Kaçınılmaz kaderlerini beklerken saçma sapan şeyler mırıldanmaktan başka bir şey yapmayan ruhların tökezleyişini seyretmeye nasıl dayanıyor bilmiyorum.

Ancak bunları düşünürken, eğer onu kurtarmanın bir yolunu bulamazsak, kızın kaderinin de bu olacağını fark ediyorum.

Hızla Cerberus'un yanından geçiyorum ama birkaç adım ileride durup geri dönerek onunla yüzleşiyorum.

"Döndüğüne göre kapılar açılacak mı?"

Daha ağzını açmadan şüphesini hissedebiliyorum.

"Neden?"

"Tüm o ruhları, gevezelikleriyle burayı boğmadan önce içeri almak için," diyorum, elimi kapıların olduğu yöne doğru belli belirsiz sallayarak.

Gülüyor.

"Aslında onlara ne olacağını umursadığından değil... ama hayır, olmayacaklar."

"Neden?"

"Bu ani ilgi neden?" diye karşılık veriyor.

Cevap vermeden önce bir iç çekiyorum: "Belki de bir kez olsun kendi zevkim dışındaki şeylerle ilgileniyordumdur. Beni eğlendir Cerberus, böylece buradan çabucak gidebilirim."

"Çünkü kış geliyor," diye cevap verdi. "Hades gidene kadar kapılar bir daha açılmayacak, hem de sadece bir günlüğüne. Baharda dönene kadar da bir daha açılmayacak. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmanız gerekirdi, sarayda herkes bunu biliyor... En azından bir süredir."

"Doğru, elbette. Aklımdan çıkmış olmalı."

Cerberus açıkça bana inanmıyor ama konuşmanın devam etmesini teşvik etmek için hiçbir şey söylemiyor.

Ona başımı sallayarak dönüyorum ve bir kez daha kapılardan uzaklaşıyorum. Yürürken Persephone'un bu küçük gerçekten neden bahsetmediğini düşünmeden edemiyorum.

Belki de herkesçe biliniyordur ama ben bu değişikliği duyduğumu hatırlamıyorum. Dahası, Persephone'un Ölüm ve Hazel'ın haberdar olduğundan emin olması gereken bir şey gibi görünüyor.

Hiç değilse, işleri biraz daha farklı planlayabilirdik ...

Gerçi düşündükçe, bunun bir fark yaratacağından o kadar az emin oluyorum.

"Eros," diye sesleniyor Cerberus.

İnleyerek, çekilmez adamla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Yine ne var, Cerberus?"

"Yanlışı yöne gidiyorsun." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Ne de olsa ben bir *köpeğim*, Eros. Böyle gereksiz sorular sormana gerek yok."

Bu sinir bozucu yaratığın başına gelebilecek her türlü küçük talihsizliği gözümün önüne getirdikçe kızgınlığım artıyor. Tavrındaki kendini beğenmişlik, söylediklerini dinlemek istememe pek yardımcı olmuyor. Yine de kendimi beklemeye zorluyorum.

Tek kelime etmeden dönüp başka bir yöne doğru yürümeye başlıyor, omzunun üzerinden seslenirken adımları bir an duraksıyor: "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum, onu takip edip etmemekte kararsızım. "Neden Ölüm'ü bulmama yardım etmek istiyorsun?"

"Onunla bitmemiş bir işim var. Yani, ya beni takip edersin. Ya da -ve itiraf *etmeliyim* ki bu seçeneği seçmeni umuyorum- seni saraya geri götürmeme ve Hades'in önce seni sorgulamasına izin verebilirsin. Seçim senin."

Sinirli bir şekilde içimi çektim.

"Peki, acele et ve yolu göster."

Cerberus devam ederken sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor, cehennem köpeği hisleri benim bulamadığım bir şeyi seziyor.

Bir süre daha olduğum yerde kalıyorum, bu adamın varlığında bir saniye daha geçirmek zorunda kalma düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Ama görünüşe göre başka bir seçeneğim yok.

Sinirimi yutmak için elimden geleni yaparak, Cerberus'un peşinden gitmek için acele ediyorum.

Ölüm'ü bulmak ve ölümlünün ruhunu kurtarmak için. Umarım çok geç olmadan.

HAZEL

Ben yokken biri odama gönderilmiş olmalı, çünkü şimdi yatağın üzerinde basit bir gecelik var. Odanın geri kalanını hızlıca kontrol ediyorum ama burada benimle birlikte başka kimse yok.

Düşünceler içinde bir süre ileri geri yürüdükten sonra üzerimi değiştirip yatağın ipek örtülerinin altına giriyorum. Persephone'ye haber vermenin bir yolunu bulmaya çalışırken uyku benden kaçıyor, ama düşündükçe bu daha da imkânsız görünüyor.

Muhafızlar benimle konuşmak şöyle dursun, bana bakmaya bile isteksizler. Not yazacak bir kâğıdım bile yok.

Aklıma birden Ölüm'ün üzerinde bulduğum ve daha önce eteğimin içine sokmayı başardığım paket geliyor.

Dün gecedен beri olan her şeyden kurtulmuş olması için dua ederek yorganı atıp yataktan fırlıyorum. Aceleyle banyoya doğru giderken, yatak odasının kapısı irkiltici bir gürültüyle açıldı.

İki gardiyan odaya girerken arkamı dönüp en yakın duvara yaslanıyorum.

"Bunun anlamı ne?" Kollarımı kendime sararak talep ediyorum. Tabii ki beni yakalamak için bir adım öne çıktıklarında sessiz kalıyorlar.

Onların demir pençelerine karşı koymak için elimden geleni yaparken kalbim güm güm atıyor ama kollarımı tuttukları için onlardan kurtulamıyorum. Adamlar beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı sürüklüyorlar, çıplak ayaklarım karanlık taşların üzerinde kayarken zar zor ayak uydurabiliyorum. Koridorların loş ışığı sayesinde beni nereye götürdüklerini bile anlayamıyorum.

Dehşete kapılmış bir halde, açıldıklarında neredeyse beni yutacakmış gibi duran koyu renkli ahşaptan yapılmış bir dizi büyük kapının önünde duruyoruz. Muhafızlar beni içeri itiyor ve tökezleye tökezleye mağara gibi, loş bir odaya giriyorum.

Doğrulurken, Hades'in esir aldığı diğer kadınların göz kırpan yüzleriyle karşılaşıyorum; her biri en az benim kadar kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyor.

Muhafızlara soru sormak için dönmeme fırsat kalmadan çoktan geri çekildiler ve kapılar arkalarından sıkıca kapandı.

Neyse ki kadınlar bana olan ilgilerini çabucak kaybediyor ve odayı kendi başıma keşfetmeye bırakıyorum.

Mağara gibi, büyük kısmı hala gölgelerle örtülü, yabani sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı. Sanki Hades'in duvarları içinde küçük bir kapalı orman hayat bulmuş gibi.

Adımlarım beni odanın arka tarafına doğru götürüyor, orada zarif bir dizi sandalye ve bir salon keşfediyorum ve bu odanın düşündüğüm tanrıçaya ait olması için dua ederken göğsümde umut yükseliyor.

Ama zaman geçtikçe daha da gerginleşiyorum ve öyle olduğundan emin olamıyorum. "Hazel?"

Başımı kaldırdığımda yemekte benimle konuşan kızıl saçlı kadının bana doğru yaklaştığını görüyorum.

"Adımı nereden biliyorsun?" Onu daha önce aramayı akıl edemediğim için içten içe kendimi tekmeleyerek soruyorum.

Yaklaşmadan önce odaya göz gezdirirken gözleri endişeyle doluyor.

"Adım Lilia, Eros'un sarayındam," diye cevap veriyor.

"Oh," diye soluyorum, "dışarıdan bir haber var mı? Eros'tan?" Başını sallıyor.

"Hayır, korkarım yok. Bu sabah erkenden evimden ve kocamdan alındım ve bu duvarların ötesinde kimseyle iletişim kurmamıza izin verilmedi."

Elbette bunu tahmin etmeliydim.

Dudağımı çiğniyorum, tüm bu masum kadınları bu karmaşanın içine sürüklediğim düşüncesiyle bir suçluluk duygusu hissediyorum. Hades'in çarpık oyunlarına kapılmayı hak etmiyorlardı.

"Özür dilerim," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Hepinizi bu işe bulaştırmak istememiştim-"

"Saçmalık," diye araya girer Lilia. "Bu Hades'in işi, senin değil. Ben... ben sadece sana aşktan bu kadar çabuk vazgeçmemeni tavsiye etmek istiyorum, hele de kral için."

"Affedersiniz," diyorum şaşkınlıkla ona göz kırparak.

"Kabalığımı bağışlayın ama kocam bahçelerle ilgileniyor ve dün gece-"

Birdenbire karanlık odayı kaplıyor. Birkaç kadın korku içinde haykırarak Lilia'nın sesini bastırıyor ve hepsi birbirine yaklaşıyor.

Odanın ortasına toplanmadan önce yumuşak bir parıltı etrafımızdaki boşluğu doldururken odanın üzerine garip bir ağırlık çöküyor. Işık odayı tekrar doldurmak için dışarı fırlamadan önce yavaşça bir figür beliriyor ve Persephone'yi yumuşak yaprakların patlamasıyla ortaya çıkarıyor.

Bakışlarının odayı tarayışını izlerken içimi huzursuz bir rahatlama kaplıyor.

Ona doğru koşup her şeyi anlatma isteğime rağmen kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Bir şeyler pek doğru gelmiyor ve Persephone'ye kendimi açmadan önce neler olacağını görmem gerekiyor.

Bu yüzden bekleyip onun birkaç adım atmasını izliyorum.

Persephone odanın merkezinden uzaklaştıkça, ayak seslerinin ardından çiçekler açıyor. Ama onlardan ne kadar uzaklaşırsa, o kadar çabuk solup hiçliğe dönüşüyorlar.

Sarmaşıklar çıplak bacaklarına dolanarak baldırlarına dolanır ve odanın etrafına bakarken tek bir adımını bile engellemez. Dudakları bir gülümsemeye dönüşmüş olsa da, gözlerinin içinde gizlenen keskinliği gizlemek için çok az şey yapıyor.

Onda daha önce görmediğim bir öfke... bir acılık var.

Lilia Persephone'yi daha iyi görebilmek için hafifçe kayarken bir adım geri çekiliyorum; uzun boylu kadının etrafında onu seçebilmeme rağmen, bir an için tanrıçanın görüş alanından gizleniyorum.

Konuşmasını beklerken çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Gecenin bir yarısı buraya neden getirildiğimizi anlatması için.

Persephone diğer kadınlardan birkaç adım ötede duruyor, üzerine yayılan garip ışık ona ürkütücü ama pek de ruhani olmayan bir parlaklık veriyor.

Sarmaşıklar ve çiçekler ayaklarının dibinde canlanmaya devam ediyor, bacaklarını sarıyor ve neredeyse gövdesinin yarısına kadar yeşilliklerle kaplanıyor. Yine de, çiçeklerin neredeyse açtıkları kadar hızlı bir şekilde öldüklerini, sadece hemen yeni bir tomurcukla yer değiştirdiklerini izlemek garip.

Onu son gördüğümde böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Duygularının bu kadar kontrolden çıkmış göründüğünü de hatırlamıyorum.

Keskinlikle tanıdığım herhangi bir versiyonu gibi davranmıyor.

Odadaki gerginlik artıyor, kadınlar rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaymaya başladıkça merak endişeli beklentiyle karışıyor.

Yine de Persephone sessizliğini koruyor ve gözleri yavaşça odada bir kez daha geziniyor.

"Hades'in sizinle ilgili niyetinin ne olduğunu biliyorum," der ve sözleri havada ağır ağır dolaşırken bile huzursuz sessizliği nihayet bozar. "Ve aranızdan birinin çoktan gözüne çarptığını da biliyorum. Ben senin kraliçen değil miyim?! Kocamın ikinci karısı olmak için iyiliğime ihanet eder misin?"

sesi odanın içinde çınlıyor, herkesin irkilmesine neden oluyor.

Persephone kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alırken bir elini kaldırır.

"Ve yine de, kocamın yolu olduğu gibi, bu konuda söz hakkım yok. Bu yüzden,

Seni gelecekteki rolüne hazırlamak için yardım etmeye karar verdim." Az önce duyduklarına anlam vermeye çalışırken şok geçiriyorum.

Neden kocasının yeni bir sevgili bulmasına yardım etmeyi kabul etsin ki? Bu onun saraydaki yerini, hayatını tehlikeye atmaz mıydı?

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Söylediklerinde ciddi olamaz. Ya da, belki bizim gibi, başka seçeneği yoktur.

"Şimdi, hepinizi neden buraya topladığımı anlatacağım. Bu sarayda kaldığınız her gün, kocam geceyi geçirdikten sonra buraya, yanıma getirileceksiniz," diyor yavaşça önümüzde volta atarak. "Ve her gece size Hades'i memnun etmek için neler gerektiğini öğreteceğim. Sonra da biriniz onun yanına gönderilecek."

Bu, kadının fısıltılarının patlamasına neden oluyor, kendi kalbim onun sözlerinin imasıyla çarpıyor. Bir elini kaldırarak sessizlik çağrısı yapmadan önce mırıldanmaların bir süre daha devam etmesine izin verirken gözlerindeki öfke yoğunlaşıyor

Sessizlik sağlandığında bir kez başını sallayarak devam ediyor: "Seçilen kadın kocamı kazanmayı başarır, geri kalanınızın ayrılıp hayatlarınıza dönmesine izin verilecek."

Kadınlardan birkaçı rahatlamış bir şekilde iç çekince Persephone duraksıyor ama ben henüz gardımı düşürmek istemiyorum.

"Ancak, eğer kadın girişimlerinde başarısız olursa, başka bir gün görmek için geri dönmeyecek. Bu döngü, içinizden biri onu kazanmayı başarana ya da hiçbiriniz kalmayana kadar devam edecek."

Odaya ölümcül bir sessizlik çöküyor ve Persephone kadınlara bir kez daha bakarken yüz ifadesi sertleşiyor. Yine, güzel bahar tanrıçasının bu versiyonu daha birkaç gün önce tanıştığım kadına hiç benzemiyor.

Burada benimle birlikte kapana kısılmış kadınlardan yayılan dehşeti hissedebiliyorum. Bu suçluluk duygusuna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum, özellikle de bu kadınların hayatları tehlikedeyken. Sadece benim yüzümden burada sıkışıp kalmış kadınlar.

Kendimizi içinde bulduğumuz durumun gerçek vahametini fark ettiğimde omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor.

Bu bir oyun değil.

Bu bir meydan okuma.

Bu hayatta kalmak için bir mücadele.

"Bu gece başlıyoruz," diye anons ediyor Persephone ve dikkatimi keskin bir şekilde tekrar ona çekiyor. Bakışları bir kez yanımdan geçip geri dönüyor ve Lilia'nın beni kısmen görmesini engellemesine rağmen aniden beni fark ediyor. Gözleri bir an için kararıyor ve sonra yumuşak bal yeşili havuzlara dönüşüyor.

Değişim o kadar hızlı ki irkilerek bir adım geri çekiliyorum.

"Hazel?" diyor, şaşkınlık bir an için yüzüne yansıyor ama sonra onu silkeleyebiliyor. "Gel, yanımda dur."

Diğer kadınlar beni dikkatle süzerken isteksizce ayaklarımı zorlayarak beni ona doğru götürüyorum. Beni izlerken yumuşak bir tebessüm ediyor ama ben yaklaştıkça bakışları tekrar keskinleşiyor.

Persephone'nin bu versiyonuna güvenmiyorum ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ediyorum. Burada başka bir şeylerin döndüğü hissinden hâlâ kurtulamıyorum ama ne olduğunu henüz bilmiyorum.

"Persephone, ben-"

"Sizinle daha sonra konuşacağım," dedi ve diğerlerinin yüzüne döndü. "Kocam ve onun arzuları hakkında bilmeniz gereken her şeyi bilmeniz gerekecek. Şu andan itibaren beğenileriniz, arzularınız, umutlarınız ve hayalleriniz onun olacak."

Kadınların birçoğu ayaklarının üzerinde rahatsız bir şekilde kaymaya devam ederken bu sözler karşısında kararsız bakışlar atıyor, ancak birçoğu daha fazlasını öğrenmek için fazlasıyla istekli görünüyor. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, yüzümü nötr ve duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Davranışlarınızla başlayacağız," diyor Persephone, sesi boğucu bir tona bürünerek. "Hades güçlü bir adamdır ve kontrolü elinde tutmaktan hoşlanır. İtaatkâr olmayı, liderliği ona bırakmayı öğrenmelisin ama itaatkârlığı zayıflıkla karıştırma. Algılanan masumiyetine güvenmeli, onun zamanına ve ilgisine değer olduğuna inanmasını sağlamalısın."

Kaşlarımı çatıyorum, o konuştuğuça şaşkınlığım daha da artıyor ve görünüşe göre bize gerçekten kocasını nasıl baştan çıkaracağımızı öğretmeye çalışıyor.

Diğerleri Hades'i nasıl memnun edeceklerine dair bu dersi aniden merak ederek daha da yakınlaşıyorlar. Persephone bana bakana kadar kaşlarım çatılıyor. Gülümsüyor ve dişleri ürkütücü parıltıda neredeyse parlayıp sivrilecekmiş gibi görünüyor.

"İşte, Hazel'ı örnek olarak kullanacağım," diyor tanrıça, yaklaşırken dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve içlerinde iyi bir şey göremiyorum. Onunla tanıştığım gün gördüğüm gibi bir nezaket yok.

Tüm bunların benim hatam olduğunu bilip bilmediğini ve eğer biliyorsa bana ne yapmayı planladığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Persephone," diye tekrar başlıyorum, ama o bana uyarıcı bir bakış atıp dersine devam edince dudaklarımı hızlıca birleştiriyorum.

"Beni takip et ve bu kız Hades'miş gibi davranmaya çalış."

Bana yaklaşıyor, hareketleri akıcı ve zarif ve garip bir şekilde silahsızlandırıcı. Yaklaşırken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, baharın taze kokusu beni sarıyor. Sarhoş edici ama gardımı düşürmemem gerektiğini biliyorum.

Kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşamak için uzanıyor ve ben dokunuşundan kaçma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Şimdi ona nasıl dokunduğumu gözlemle," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Duygusal olmayı öğrenmelisin, onun *senin* dokunuşunu arzulamasını sağlamalısın... onunla yatmak istediğini düşünmesine izin vermeden."

Aniden bir şey almak için eğildiğinde ve kazara vücudunu bana sürtüymüş gibi yaptığında kaslarım geriliyor. Hareketleri rahatsızlığımı artırmaktan başka bir işe yaramasa da, erkek olsaydım durumun bambaşka olacağından hiç şüphem yok.

Doğrulurken diğer kadınlara bilmiş bir bakış atıyor ama kendi yaptıklarından masummuş gibi davranmaya devam ediyor.

"Hades özel zevkleri olan bir adam; her zaman kontrolün kendisinde *olduğuna inanmalı*," diyor ve çenesini indirip bana nazlı nazlı bakarken yüzü yumuşuyor. "Seni avlayanın kendisi olduğuna inandır onu, tam tersi değil."

Kadınlardan biri bunu küçümseyen bir homurtu çıkarıyor ve az önceki sarışın gözlerini devirmeyi bitirdiğinde Persephone hemen başını kaldırıyor.

Persephone benden uzaklaşırken ürperiyorum, gözlerini diğerkadınlaradikerkenyüzündeki yumuşaklık hemen kayboluyor.

"şimdi sıra sizde," diyor onlara. "Eşleşin ve birbirinize masum cazibenizi göstermek için elinizden geleni yapın. Unutmayın ki iyi zamanlanmış kazara bir elbise kolu kayması ya da bir etek ucunun kalkması düşündüğünüzden daha ileri gidebilir."

Diğerkleri eşleşirken ve ben garip bir şekilde tek başıma kalırken, Persephone tarafından bir anlığına unutulmak küçük bir rahatlama sağlıyor. Kadınların arasında dolaşıp hareketlerini hızla düzeltmesini ve onlara öğütler vermesini izliyorum. Gece ilerledikçe, aslında katılmayan tek kişinin ben olduğumu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Pek ders gibi görünmese de... ama belki de bu ne kadar az şey bildiğimi gösteriyor.

Bunları Eros'tan öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum, hazırlanmak için daha uzun zamanımız olsaydı bana öğreteceği türden şeyler gibi görünüyor. Bu düşünceye gülmek için kendimi zor tutuyorum. Hayır, bana bu kadar incelikli bir şey öğreteceğini sanmıyorum.

Eros şehvet ve Arzu Tanrısı olabilir, ama arzuyu *kazanmak* için ne gerektiğini bilmediğini hissediyorum.

"Bu gecelik bu kadar," diyor Persephone sonunda ve bana doğru bir bakış bile atmadan yanıma dönüyor.

Bana bu kadar az ilgi gösterdiğine göre bu bahçede bir heykel bile olabilirim, ama umarım yalnız konuşacak bir anımız olduğunda bu durum değişir.

Kadınlar önünde durmak için geri döndüklerinde gözleri odanın içinde geziniyor ve Hades'in odasına göndereceği ilk kadını seçtiğini fark ediyorum. Gözleri yemekte yanımda oturan kaba ama güzel sarışına takılınca midem rahatsızlıkla burkuluyor.

Persephone'nin dudaklarını geren gülümseme, onu işaret ederken dehşet verici olmaktan başka bir şey değil.

"Sen," diyor. "Kocama gidecek ilk kişi sen olacaksın. Bu konudaki başarın ya da başarısızlığın sadece senin değil, bu odada bulunan herkesin kaderini belirleyecek."

Sarışın, başarısız olması halinde sabaha kadar ölebileceğini hatırlatan bu söz karşısında solgunlaşıyor. Etrafındakilerin sanki onun kaybına hazırlanıyormuş gibi hafifçe geri çekilmesini izliyorum.

"Şimdi mi?" diye sorar kadın. "Şafağa sadece birkaç saat kaldı ve ben
."

"Söylediklerimi *hiç mi* duymadın?" Persephone tersler, keser onu kovdu. "Bu gece ona gideceksin ve kralı baştan çıkarmak için gerekenlere sahip olup olmadığını ilk ve son kez kanıtlayacaksın."

Sarışın bu meydan okuma karşısında doğruldu, soğuk bir sırıtış ağzının kenarını çekiştirirken kendi yüzü de sertleşti.

"Pekâlâ, *Majesteleri*."

"Muhafızlar!"

"Persephone," diye fısıldıyorum ısrarla, "lütfen, seninle konuşabilir miyim?" "Şimdi olmaz," diye cevap veriyor, tam o sırada muhafızlarından birkaçı

odaya. "Diğerlerine hemen odalarına kadar eşlik edin."

Diğer kadınlarla birlikte odadan çıkarılmadan önce Persephone'nin odanın arka tarafındaki bir sandalyeye geçmesini dehşet içinde izliyorum.

Kuleye geri dönüp kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyene kadar hem rahatlama hem de hayal kırıklığı dolu bir iç çekiyorum.

Bahar tanrıçası beni ilk fark ettiğinde, hemen Hades'e atılmayı bekliyordum. Bazı açılardan bu daha iyi olurdu.

Şimdi burada sıkışıp kaldığıma göre, neden atılmadığımı ve Persephone'nin neden onunla konuşmama bir an bile izin vermediğini düşünmeden edemiyorum.

Yatağa girip dönüp duruyorum ama kadının kaderini, hepimizin kaderini öğrenmeyi beklerken uyku benden kaçıyor.

Persephone'nin oynadığı bu oyunda çok fazla kadının kaybolacağından endişe ediyorum. Kafamda ne kadar evirip çevirirsem çevireyim, bundan ne kazanmayı umduğunu göremiyorum.

Şimdi ne yapmam gerektiğini bir kenara bırak.

HAZEL

Sabah, yatakta oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, odamın tek penceresinden dışarı bakarken beni uykusuz buluyor.

Dışarıdaki karanlık gökyüzü aydınlanmaya başladığı anda ayağa kalkıp pencereye doğru ilerliyorum. Pencereyi iterek açıyorum ve aşağıya, hâlâ uykuda olan aşağıdaki diyara bakıyorum.

Sarışının başarılı olup olmadığına dair bana hiçbir ipucu verilmedi. Yine de her iki durumda da ne bulmayı beklediğimden emin değilim.

En kötüsüne hazırlanırken kalbim göğsümde durmadan atıyor.

Şu anda bile, daha önce tanıştığım Persephone'nin bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını kabul etmek için kendimi zorluyorum. Belki de bu... tanrıçanın bu soğuk, acımasız versiyonu onun en gerçek halidir.

Ve korkarım ki ona gönderdiği kadının yokluğu her şeyin ne kadar korkunç olduğunu doğrulayacak. Tanrıları alt etmeye çalışan aptal bir ölümlüden başka bir şey olmadığını.

Bu düşünceyle ürperiyorum, Ölüm'ün yokluğunu bir kez daha hissediyorum.

Pencereyi kapatıp o gün için giyinmeye yöneliyorum, zihnim olacaklarla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

İç çekerek gardırobu açtığımda, içinde asılı duran tek bir elbise görünce şaşırıyorum. Aynı gece yarısı ipeğinden yapılmış olmasına rağmen, yardım almadan giyebileceğim kadar basit ve kolay.

Elbisenin bedeni vücuduma yapışıyor, ipek yakamın etrafında yumuşak kıvrımlar oluşturuyor, eteği ise yere kadar yumuşak bir şekilde akıyor, bir tarafında uyluk hizasında bir yırtmaç var.

Toparlanmayı bitirmek için banyoya doğru ilerlerken, bir gün önce köşeye attığım lekeli elbiseyi fark ediyorum.

Aceleyle ona doğru ilerlerken, içine sıkıştırılmış küçük bir bohça hissettiğimde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Kumaşı açarak kahverengi paketi çıkardım ve sıkıca göğsüme bastırdım.

Neredeyse aynı anda anahtarın kilide sürtünme sesini duyuyorum. Paketi kumaşın kıvrımlarına geri sokup, arkasına sıkıştırıyorum.

küçük bir tabureye oturdum ve tam kapı açılırken banyodan çıktım.

Kapıya doğru işaret ederken hiçbir şey söylemiyor ve ilk kez gardiyanların benimle konuşmak istememesinden dolayı rahatlıyorum. Ta ki beni yemekhaneye geri götürdüğünü fark edene kadar.

Bunun tek bir anlamı olabileceği endişesiyle midem bulanıyor, kadın Hades'i baştan çıkarma girişimlerinde başarısız olmuştu.

Gergin bir şekilde odaya giriyorum. Gözlerim masanın etrafında oturan kasvetli yüzleri tarıyor ama tam da korktuğum gibi dün geceki kadın ortalıkta yok. Koltuğuma doğru yönlendirildiğimde omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöküyor.

Ancak bir gece önce oturduğum koltuğa değil, onun yanındaki boş koltuğa yönlendirildim. İtiraz etmeye çalışıyorum ama gardiyan beni sadece kabaca sandalyeye oturtuyor.

Diğer kadınların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama yemek önümüze getirilirken sessiz kalıyorlar. Masanın başına doğru baktığımda, Hades'in koltuğunun boş olduğunu görüyorum.

"Yemelisin," diye fısıldıyor Lilia, bakışlarımı kendisine çekerek. "Konuşmayacaksın!"

Yemeğine dönmeden önce bana yarım bir gülümseme veriyor ve ben de aynısını yapmak için kendimi zorlamaya çalışıyorum. Lilia da haksız değil, midem aksini istese de yemek yemem gerekiyor.

Küçük bir ısırtık aldığımda, iştahımın aniden geri döndüğünü görmek hoş bir sürpriz oldu. Kahvaltının geri kalanı sessiz geçiyor, sadece gümüş çatal bıçakların tabaklara sürtünme sesleri odayı dolduruyor. Kimse yanımdaki boş koltukla ilgili bir şey söylemek şöyle dursun, öksürmeye bile cesaret edemiyor.

Bir parça peyniri bitirirken, masaya şöyle bir göz atmaya cesaret ettiğimde zihnimin sorularla dolup taşmasına engel olamıyorum. Sonunda, muhafızlar sandalyelerimizin arkasından içeri süzülürken, hizmetkârlar tabaklarımızı temizlemek için gölgelerden yeniden ortaya çıkıyor.

Ayağa kalkarak kendimi kulede tek başıma geçireceğim uzun bir güne hazırlıyorum ki refakatçim onu takip etmemi işaret ediyor. Küçük bir iç çekişle, diğer kadınlar önümüzde yürürken onun arkasındaki yerimi alıyorum.

Biz yürürken onları izliyorum ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulana kadar daha kaçının kaybolacağını merak ediyorum. Tabii bunu düzeltmenin bir yolu varsa.

Diğer kadınları takip ederken kuleye geri götürülmediğimi fark etmem itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor.

Daha geniş ve daha geniş koridorlar ve kısa bir merdivenden aşağı.

Hepimizin aynı yere getirilip getirilmediğimizi kontrol etmek istercesine birkaçı bana dönüp bakarken onlar da benim gibi kaybolmuş görünüyorlar. Persephone'den bir ders daha alacağımızdan korkmaya başladığımda sessizlik bizi takip ediyor.

Ama dün gece kendimizi içinde bulduğumuz orman odasına götürülmüyoruz. Öndeki iki muhafız devasa bir kapı setini iterek açıyor, buhar ağır bir bulut halinde dışarı süzülüp ötesindeki muhteşem hamamı ortaya çıkarıyor. İnci gibi beyaz fayanslar, Hades'in sarayında şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen masmavi bir su havuzunu çevreliyor.

Eşikten geçerken tereddüt ediyorum, buranın basit bir hamamdan daha fazlası olduğunu fark ettiğimde gözlerim huşu içinde açılıyor. Burası sarayın buz gibi havasının ortasında, mermer sütunlar ve duvarlarda yankılanan su sesleriyle tamamlanmış lüks bir vaha.

"Hoş geldiniz," diyor arkamızdan bir ses ve döndüğümde güzel ama oldukça rahatsız edici bir kadının arkamızda durduğunu görüyorum. Tanıdık geliyor ama bunun nedenini tam olarak anlayamıyorum. Uzun bir süre hepimizi izliyor, devam etmeden önce herkesin dikkatini çektiğinden emin olmak için bekliyor: "Gününüzü burada doyasıya eğlenerek geçireceksiniz. Her türlü arzunuzu yerine getirecek görevliler sağlandı."

Sanki bir işaretmiş gibi, arkasında bir sıra muhteşem erkek beliriyor. Bazıları havlu ve yağ kavanozları taşıırken, diğerleri de meyve tabakları ve şarap sürahileriyle bizi mümkün olan her şekilde şımartmaya hazır.

Soyunmaya başlayan diğer kadınları takip ediyorum, suya girerken giysileri bir kumaş yığını halinde yere düşüyor. Buharlı suya daldıklarında gözleri zevkle açılıyor.

Gülümsemeler ve kahkahalar daha önce bizi rahatsız eden kasvetin yerini hızla alıyor. Sanki hayatlarımızın pamuk ipliğine bağlı olduğunu çoktan unutmuşlar gibi.

Keşke kendimi rahatlatabilsem ama bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden kurtulamıyorum.

Kollarımı kendime dolayarak, onlara katılıp katılmama konusunda kararsız bir şekilde odaya bakıyorum. Hâlâ tamamen giyinik halde, sonunda havuzun kenarına oturmaya karar veriyorum.

Bir ayağımı suya daldırıyorum ve suyun tenime değen rahatlatıcı sıcaklığına hafifçe gülümsüyorum. Diğerleri sohbet etmeye başlıyor, sesleri giderek yükseliyor, susturulmuyor ya da azarlanıp susturulmuyorlar.

Göz ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor ve tam dönüp bakıyorum ki yarı giyinik yakışıklı bir görevli yanıma çömeliyor. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, gözleri erimiş gibi Kalın kirpiklerin altında kehribar rengi.

Başımı sallamadan önce bir an tereddüt ediyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Bu halimden oldukça memnunum," diye cevap veriyorum, gözlerimi ondan ayırıp tekrar parlayan suya çevirerek.

Yine de yanımdan ayrılmıyor. Hatta daha da yaklaşıyor. Artık neredeyse benim alanımı işgal ediyor, ona bakmaktan başka çarem yok.

"Seni memnun etmek için yapabileceğim bir *şey olmadığına* emin misin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırırken gözleri daha da kararıyor.

Sözlerinin ardındaki anlamı anlamam bir saniye sürüyor ve içimden gergin bir kahkaha yükselmeden önce şaşkın bir sessizlik içinde ona göz kırpıyorum. Bu adam ne kadar güzel olursa olsun, bana sunabileceği hiçbir şey beni buradan uzaklaştıramaz.

"Tekrar teşekkür ederim ama hayır."

Bunun üzerine hafifçe kaşlarını çatıyor ama onu iki kez geri çevirmiş olmamı umursamıyor gibi görünüyor.

Benim üzüntümün aksine, onun yerine yanıma yerleşiyor. Kendi ayaklarını suya daldırıp, kalçası benimkine değecek şekilde kayıyor.

"Gel bakalım, sana zevk vermek için yapabileceğim bir şeyler vardır mutlaka," diye fısıldıyor görevli, sesi baştan çıkarıcı olduğu kadar alçak ve yumuşak. "Birçok konuda oldukça yetenekliyimdir."

Bacağımı onunkinden çekiyorum, sözleri karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bu yerde tedirgin edici bir şeyler var ve bu adamın ısrarı sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuyor.

"Her ne olursa olsun, hayır dedim," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum, sesimde bir miktar uyarı var.

Görevlinin varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum, ondan uzağa bakıyorum ve havuzdaki diğer kadınlara odaklanıyorum. Ama sözleri aklımdan çıkmıyor ve kendimi her geçen saniye daha da rahatsız hissediyorum.

Yine de ipucunu almış gibi görünmüyor. Bunun yerine uzanıp bir elini dizime koyuyor, parmakları elbisenin yırtmacından kalçama doğru ilerliyor.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden donup kaldım. İçgüdülerim onu itmemi, bu adamdan ve bu yerden olabildiğince uzağa kaçmamı söylüyor ama bir şey beni olduğum yerde sabit tutuyor.

"O zaman belki bir masaj? Ellerimin oldukça yetenekli olduğunu duymuştum," diyor elini kalçamda daha da yukarı kaldırarak, "ve seni memnun etmek için yapmayacağım şey yok."

"Elini bedenimden çekerek beni hemen memnun edebilirsin," diye tıslıyorum, sabrım tükeniyor.

Alınmış görünüyor, elini çekerken ifadesi çatık kaşlara dönüşüyor. Ama o daha başka bir şey söyleyemeden havuzun diğer ucundaki bir kargaşa dikkatimizi çekiyor.

Döndüğümde, diğer kadınlardan birinin kendi görevlisiyle oldukça hassas bir pozisyonda olduğunu görüyorum. Bir inilti çıkarıyor ve ne yaptıklarını anladığımda bakışlarımı hızla yere indiriyorum.

Diğerleri de kendi hizmetçileriyle zevk arayışında ona katılınca sanki bir anda bir sel kapısı açılmış gibi oluyor.

Tek istediğim kaçıp gitmekken ne yapacağımı bilemezken yanaklarım kızarıyor, vücuduma sıcaklık yayılıyor. Eros'un sarayında geçirdiğim zamandan sonra, buradaki tanrılardan ve yaratıklardan bu tür davranışlar görmeye alışkın olduğumu düşünebilirsiniz, ama değilim.

Yanımdaki adam tekrar eğiliyor ve dikkatimi keskin bir şekilde ona geri çekiyor.

"Onlara katılalım. Sana bir şeyler gösterebilirim-"

Geri çekiliyorum, ayağa kalkmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor ve başımı ona doğru sallıyorum. Beni takip etmeye çalışmasın diye gözlerimi ondan ayırmak istemeyerek geriye doğru sendelerken kelimeler kifayetsiz kalıyor ve doğruca bir duvara çarpıyorum.

Ama bu bir duvar değildi.

Güçlü eller kollarımı sarıyor ve ben yere yuvarlanmadan önce beni sağlam bir kas yığınının altına yığıyor.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, kendimi başka bir görevlinin kollarında bulmayı beklerken çok daha kötü bir şeyle karşılaşıyorum.

Çok daha kötü *birini*.

Mavi alevler teninde ve saçlarında canlanırken bile ifadesi okunamayan Hades bana bakıyor.

Nefesim kesiliyor ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için acele ediyorum ama omzuma koyduğu tek ve ağır bir el ile geri çekilmemi durduruyor. Kavrayışı sıkı, inatçı ve gözleri etrafımızdaki manzarayı incelemek için kalkarken bile vücudunun benimkine bastırıldığı sıcaklığı hissedebiliyorum.

Hades uzun bir süre sonra, kendilerini partnerlerinin zevkine kaptırmış kadınlara elini sallayarak, "Halledin şunları," diye homurdanıyor.

Arkasından zırları sudan yansıyan ışıkla parıldayan muhafızlar çıkıyor ve havuzun etrafını sarmak için içeri doluşuyorlar. Pratik bir verimlilikle hareket ediyor, görevlileri müşterilerinden ayırıyor ve tek kelime etmeden onları uzaklaştırıyorlar.

Kadınların çoğunun protesto için odadan dışarı sürüklenişini dehşet içinde izliyorum, çıplak bedenlerini örtmek için ellerinden geleni yaparken merhamet için ağlıyorlar.

Gergin bir şekilde Hades'e bakıyorum.

Ondan boğucu bir bulut gibi yayılan karanlık bir aura midemi bulandırıyor. Buraya getirilmemizi onun emrettiğini sanıyordum, ama şimdi suyun içinde sinmiş olan diğer kadınlara bakarken gözlerinin yanışından öyle olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Belki de bu Persephone'nin işiydi, ama neden?

"Geri kalanları odalarına götür," diye emrediyor Hades, parmak uçları içime batıyor.

Diğer kadınların eşyalarını toplayıp odadan çıkarılışlarını izliyorum, bana kaçamak bir bakış atan Lilia'nın hâlâ aralarında olduğunu gördüğüme şükrediyorum. Onlar geçerken, aniden onlarla birlikte gitmem gerektiğini fark ediyorum ama Hades'in tutuşu beni sıkıca yerimde tutuyor.

Ona baktığımda gözlerimle buluşmuyor. "Sen değil."

Sözleri karşısında yaşadığım paniği bastırmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Son muhafızlar ve kadınlar hamamdan çıkana kadar omzumdaki tutuşunu nihayet gevşetiyor.

Hades'in eli yanına düşüyor ve onu kızdırmadan aramıza olabildiğince mesafe koyarak geri çekiliyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu, tenimi yaktığını hissedebiliyorum ve istemsizce titriyorum.

"Bunu nasıl yaptın?"

Sorusu karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum.

"Korkarım anlamıyorum," diye kekeliyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

"Neyi nasıl yaptım?"

Hades yaklaşıyor, çenemi yukarı kaldırıp beni bakışlarıyla buluşturmak için elini uzatırken sessiz öfkesi ağır dalgalar halinde yayılıyor.

"Rhyzihr, seni baştan çıkarmak için gönderilen karabasan. Sarayımdaki pek çok kişi ona karşı koyamazken, sen sadece bir ölümlü olarak ona nasıl karşı koyabildin?"

Şok içinde ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Sonuçta bu adamları bizi baştan çıkarmaları için gönderen Hades miydi? Bu da *onun* sınavlarından biri miydi?

"Cevap ver bana!"

"Onu tanımıyorum, böyle bir şeyin olmasına izin verecek kadar sevmiyorum bile," diyorum.

Hades bana bakmaya devam ederken tek bir kaşını kaldırıyor. Düşük bir homurtu çıkarmadan önce, başka türlü okunamayan ifadesinde merak titreyiyor.

"Aşk," diyor, sözcük dudaklarından zehir gibi damlıyor, "sanki aşk yeterince güçlüymüş gibi."

Tiksinti dolu bir bakışla elini çenemden çekip bir bilek hareketiyle beni başından savıyor. Hades'in adamlarından biri hemen yanımda belirirken bile ondan sendeleyerek uzaklaşmakta tereddüt etmiyorum.

Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum ama kapıya ulaştığımda duruyorum. Ona ilgi göstermem gerektiğini kendime hatırlatarak omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Hades beni izliyor, gözleri baloda onda gördüğüm aynı ateşle yanıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve hızla arkamı dönüyorum, aniden bunun oynamak istediğim bir oyun olduğundan emin olamıyorum.

En azından Hades'le.

ÖLÜM

Kader'in dağın tepesindeki evinden uzaklaşan yol, gitmem için duyduğu hevesle çok daha az tehditkâr.

Kuzgunlar hâlâ beni izliyor, daldan dala konarak ilerleyişim hakkında konuşuyor olsalar da, söylenenleri düşünürken onlara aldırımıyorum.

Kız kardeşlerin sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyor ve doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum... ama buna artık sadece Hazel karar verebilir.

Derin bir iç çekerek maskemi çıkarmak için duruyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bu diyarın sıcaklığı ve acımasızlığı üzerime baskı yapıyor ve tüm bunların bir an önce bitmesini dilemekten kendimi alamıyorum.

Yine de, sadece onu kurtarmak için buna binlerce kez katlanabilirim.

Yolda ilerlemeye devam ederken, bunun nelere yol açabileceğini düşündükçe kalbim ağırlaşıyor. O kadar dalmışım ki artık yolda yalnız olmadığımı geç de olsa fark ediyorum. İleride, hararetli bir tartışmaya kilitlenmiş iki kısık sesi seçebiliyorum.

Maskemi hızla tekrar yüzüme geçirirken adımlarım yavaşlıyor. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda, önümdekilerden kaçmak için saklanabileceğim hiçbir yer olmadığını görüyorum. Patikanın bu kısmı bunun için fazlasıyla tehlikeli, doğrudan dik bir uçurumun kenarına doğru kesilmiş.

Üzerinden bakmak için kenara yaklaşıyorum, ancak ayaklarımın altındaki toprak parçaları parçalanıyor ve çok aşağıdaki ormana doğru akıyor.

Kendini bu yolda bulacak kadar aptal olan her kimse onunla yüzleşmekten başka çarem yok. Seslere doğru ilerlerken, gölgelerim etrafımda toplanıyor ve kendimi gelecek her şeye hazırlıyorum.

Dönemeci döndüğümde, önümdeki iki figüre bakarken duruyorum. Kürek çekerken yüzleri arasında neredeyse bir santim mesafe var, kırılma noktalarına yaklaşırken yumrukları yanlarında sıkılı.

"Eros mu?" Şaşkınlıkla soruyorum, bakışlarım o ve Cerberus arasında gidip geliyor. İki adam da bana bakıyor, biri kaşlarını çatarken diğeri kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

Eros buradaysa, Hazel yakınlarda olmalı. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, onu böyle bir yere sürüklediği için ona duyduğum öfke yerini hemen onu görme hevesine bırakıyor.

Ancak onun yanından geçerken yalnız olduklarını fark ediyorum. Gölgelerim öne doğru fırlıyor ama onun varlığı hiçbir yerde bulunmuyor.

"Gördün mü, sana söylemiştim," diye homurdanıyor Cerberus Eros'a.

Eros Cerberus'u göğsünden iterek neredeyse uçurumun kenarından aşağı atacakken bana doğru adım atıyor. Ağzı açılıyor ama ben bir elimi kaldırıp çiçekli mazeretini kesiyorum.

Gölgelerim onu uyarırcasına etrafını sarıyor ve kaşlarını çatarak yavaşça ağzını kapatıyor.

"Nerede o?" Homurdanıyorum, bir adım daha atarken etrafımızı karanlık kaplıyor. "Hazel nerede? Ona ne yaptın?"

"Ona ne mi yaptım?" Eros gülüyor, gerçi artık sarayının kurallarına göre oynamadığımız için sesi gergin çıkıyor. "Hiçbir şey yapmadım, gerçi bunun doğru olmamasını tüm kalbimle diliyorum."

Bunu söylerken yüzünde beliren ifade, onu uçurumdan aşağı atmaktan başka bir şey istememe neden oluyor ama bu dürtüye direniyorum. Bunun yerine, Eros'a doğru bir adım daha atıyorum, kendimi tam boyuma çekerken onun üzerinde yükseliyorum.

"O zaman, nerede o?" Sesim alçak ve tehlikeli. "Neden senin yanında değil?"

Etrafımdaki mürekkepli gölgeler kabarıyor, öfkem her geçen saniye artıyor ve Cerberus aniden ikimizin arasına giriyor.

"Kıvılda," diye emrediyorum ama Cerberus sadece cehennem köpeğine dönüşüyor, tüyleri diken diken oluyor ve dişlerini uyarırcasına gösteriyor. Ondan Eros'a bakarken yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Bunun anlamı ne?"

"Seni bulmak için onun yardımına ihtiyacım vardı," diye cevaplıyor Eros.

"Neden?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum. Darmadağınık görüntüsünü ancak şimdi fark ediyorum ve nihayet korkmaya başlıyorum. "Hazel. Söyle bana, şimdi, ona ne oldu!"

"Kaçırıldı."

"Kaçırıldı mı? Kim tarafından?" Talep ediyorum, gölgelerim öfkeyle etrafımı sarıyor.

"Hades."

"Ne?" Onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, dehşet mideme kurşun bir ağırlık gibi çöküyor.

"Kaçırılan tek kişi o değildi," diye ekledi solgun tanrı aceleyle.
"Görünüşe göre balodaki kadını arıyor olabilir."

Bana söylediklerini anlamaya çalışırken sessizlik çöküyor ama bunun ne anlama geldiğini fark ettiğimde ruh halim daha da kararıyor.

Küçük planı çok iyi işledi. Hades, Hazel'i kendine bağlayana kadar rahat etmeyecek.

"Lanet olsun sana, Eros! Senin onu koruman gerekiyordu! Sana güvenmemem g e r e k t i ğ i n i bilmeliydim-"

"Onu koruyordum," diye bağılıyor Eros, Cerberus'u kenara iterken sırtından kocaman beyaz kanatlar fışkırıyor. "Deniyorum-"

Gölgelerim öfkemi ele verse de sesim sakın, "Onun yokluğu aynı fikirde değil," diyerek sözünü kesiyorum. Gölgelerim ona doğru fırlıyor ama o yolumdan çekiliyor, kanatları etrafımıza bir toz bulutu yayıyor.

"Söyle bana, Hades'e nasıl karşı koyabilirim?" Eros seslenir. "Onun dengi değilim ve eğer bunu yapsaydım... elimi gösterseydim, ölümlünün benim için önemini ortaya koysaydım, seni arayamazdım. Bu onu şu anda olduğundan daha fazla tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı. Sana geldim çünkü," diyor Eros, bir kez d a h a yola yerleşirken çenesi çalışıyor ve ileriye doğru belirsiz bir adım atıyor, "çünkü yardımına ihtiyacım var Ölüm."

Öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyor olsa da sesindeki çaresizlik karşısında gölgelerim sakinleşiyor. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Eros haklı.

Derin bir nefes alıyorum, hala içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum, duygularımın beni yenmesine izin veremem.

Şimdi olmaz.

Hazel bu kadar yakın bir tehlikedeyken olmaz.

"Gel, çok geç olmadan acele etmeliyiz," diyorum Cerberus bir kez daha yolumu kesip insan formuna geri dönerken.

"O kadar hızlı değil."

"Kımılda yoksa seni bu uçurumdan aşağı atarım."

"Bu ölümlünün senin için neden bu kadar zahmete değer olduğunu söylemeden olmaz."

"Çünkü o *her şeyim*," diye hırlıyorum. "Bu lanet dünyanın unuttuğu her şey. O iyi olan her şey, uğruna yaşamaya değer her şey. Sonsuz bir karanlık uçurumunda bir ışık... çünkü Hazel'in hayatı

Bu diyarda ya da onun diyarında yürüdüğünü bildiğim tüm varlıklardan bin kat daha değerli."

Cerberus sesimdeki buzdan ürkmüyor ama gözlerinin hoşuma gitmeyen bir merakla parladığını görüyorum. Çok fazla şey söyledim ve en başta neden canavara bir şey açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum.

"Yürü, Cerberus."

Hades'in köpeği bir süre daha beni izledikten sonra yolumdan çekilip geçmemi işaret ediyor. Yanından geçmeden önce başıyla alaycı bir selam verdiğinde gözlerimi ona dikeyorum.

Eros hızla arkamdaki yerini alıyor, ben patikadan Aglaia'ya doğru ilerlerken Cerberus en arkada kalıyor.

Çok geçmeden Eros, Hazel'i aptalca onunla yalnız bıraktığımdan beri olan her şeyi anlatırken sessizliği doldurmaktan kendini alamıyor. Görünüşe göre Hazel hâlâ Hades'in sarayının duvarları arasında kapana kısılmış tek kadın değil, gerçi bunun ardındaki mantığı anlamakta zorlanıyorum.

"Pek çok kişi," diye duraksıyor Eros, arkamızdan kimin geldiğini hatırlayınca boğazını temizleyerek, "son zamanlarda kralın davranışlarından pek memnun değil. Ya da ben öyle duydum."

Görünüşe göre Hades sonunda gücünün sınırlarını çok fazla zorladı. Belki de ona meydan okumak için ihtiyacımız olan şey budur. Ama nasıl?

"Bir plana ihtiyacımız var," diyorum, Eros zevk ve diğer tanrıları yatıştırmakla ilgili bir teğet geçerken sözünü keserek. "Tercihen vefasız tanrıların müdahalesini gerektirmeyen bir plan."

"Belki de sadece bu âlemin işleyişiyle düzenli olarak ilgilenmek zorunda olmayan birine vefasız görünüyorsunuzdur," diye karşılık veriyor Eros beni şaşırtarak.

Ona sert bir bakış atmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Açık konuş."

"Sen burada bulunmadın," diyor solgun tanrı, yaklaşarak. "Bize yapılan zulmü görmedin ya da katlanmak zorunda kalmadın. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz ve bundan alabildiğimiz kadar zevk alıyoruz. Hiçbir krala hesap vermek zorunda olmayan sen nasıl anlayabilirsin ki?"

"Senin bildiğinden çok daha iyi anlıyorum."

"Sadece kız yüzünden, o da sadece tadımlık."

Yumruklarım iki yanımda kenetlenirken Cerberus aramıza bakıyor, ama sonra düzensiz bir iç çekiyorum. Tekrar söylüyorum, Eros haksız değil. Eğer Hazel için olmasaydı, ben

sonsuz kadar bu cehennem çukurunu ziyaret etmeden yaşayabilirdim.

Hades'in hareketlerim üzerinde herhangi bir otoritesi olmasına izin vermek şöyle dursun. Hazel olmasaydı, kapıları amayı reddettiği anda onu ve sarayın yarısını katlederdim.

Ve az önce ğrendiklerime bakılırsa, hâlâ da yapabilirim ama bu gerçeği Eros'la tartışacak vaktim yok.

Tanrılar ve onların hayatları beni ilgilendirmez. Hazel ilgilendirir.

Dönerek, Eros ve Cerberus'u bana ayak uydurmak için çabalamaya zorlayarak fırlayıp gidiyorum.

Ancak isteksizce.

şehre adım attığımda, demlenmeye bırakılmış gerginlik hissediliyor. Biz ilerlerken sokaklar alışılmadı derecede boş ama bu havadaki ağırlığı azaltmaya yetmiyor.

Bakışlarımı safir saraya sabitlemek için kaldırıyorum, ona doğru ilerlerken dudağım dişlerimin üzerinde kıvrılıyor, ancak Cerberus tekrar yoluma çıkıyor.

"ekil yolumdan," diye homurdanıyorum.

"Dinle," diyor, "saraya öylece dalamazsın." "Yapabilirim ve yapacağım-"

"Onu öldürmesini mi *istiyorsun*?"

"Elbette hayır," diye hırladım.

"O zaman bana neler olduğunu öğrenmem için bir şans ver."

"Hayır."

"Senin aksine, ben hiçbir soru sorulmadan saraya girebilirim," diye tıslıyor Cerberus, etrafında dolaşmamı engellemek için avucunu göğsüme koyarak. "Burada zaten var olandan daha büyük bir soruna yol açmadan önce, eğer varsa, ölümlüye ne yaptığını görmeme izin ver."

"Sen Hades'e *sadıksın*," diyorum soğuk bir şekilde. "Bu gerçeği bu kadar kolay unuttuğumu sanma. Böyle bir şey yapacağın konusunda sana neden gveneyim?"

"Bana gvenmen gerektiğini hiç söylemedim," diye cevap veriyor, başını iki yana eğerek alay ediyor. "Ayrıca bunun nedenini en iyi senin bilmen gerekir.

Yine de, eğer yardımı olacaksa, bu sadakat üzerine yemin ederim ki dediğimi yapacağım ve bulduğum her neyse onunla birlikte sana döneceğim."

"Neden?"

"Merak," diyor Cerberus omuz silkerek. "Ne tür bir ölümlünün onun için Ölüm'ü dize getirebileceğini kendim bilmek istiyorum."

"Peki öğrenmek istediğin şeyi öğrendikten sonra ne olacak?" "Zamanı geldiğinde kendi kararımı kendim vereceğim."

"Hayır."

"Ölüm," diye üsteliyor Eros, "onu zayıat vermeden kurtarmanın tek yolu bu olabilir."

"Umurumda değil."

"Ben *onun* hayatı için konuşuyorum. Onun ruhu. Onun peşinden gittiğin an, Hades onu bir silah gibi kullanacaktır."

"Onu benden uzak tutarak zaten bunu yapıyor."

"Evet, ama Cerberus onun neden ve nerede tutulduğunu bulabilirse, kan dökülmeden onu kurtarma şansımız olabilir."

Seçeneklerimi tartarak gözlerimi ona dikiyorum. Bir planım olmadan saraya öylece dalamayacağım doğru ama Eros'un da tahmin ettiği gibi kana susamış da olsam bir planım vardı.

"Peki," diyorum dişlerimi sıkarak, "ama ona ulaşmak için bu krallığın tamamını katletmeden önce bir gecen var ve eğer ona zarar verildiğini duyarsam... *hiçbir şey* beni bu diyardan ve efendinden intikamımı almaktan alıkoyamaz."

Bir anlık gergin sessizlikten sonra, "Tek ihtiyacım olan bir gece," dedi. Sonra başka bir şey söylemeden Hades'in sarayına doğru yola koyuluyor.

Eros'a dönmeden önce onun bir köşede kayboluşunu izliyorum.

"Sanırım bu seni evime davet ettiğim kısım," diyor ukala bir sırıtışla ve benden sinirli bir hırıltı çıkarıyor.

Tehdidimi yerine getirmek zorunda kalmadan önce Hazel'i kurtarmak için bir plan yapabileceğimizi umarak ona el sallıyorum.

Hades'in Kaderlerle yaptığı anlaşma hâlâ geçerliyken, büyük olasılıkla hepimize yıkım getirecek bir tehdit.

HAZEL

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, günün geri kalanında yine odamda tamamen yalnız bırakıldım.

Kimse yemek ya da su getirmeye ya da yemek odasına kadar bana eşlik etmeye gelmiyor. Kilitli kapının dışındaki koridorlarda en ufak bir ayak sesi bile duymuyorum.

Sadece unutulduğumu, sarayın hiçliğinde kaybolduğumu hissetmeye başladığımda aniden paketi hatırlıyorum. Banyoya koşarken, kumaş demetini bıraktığım yerde bulunca rahatlıyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, bohçayı hızla içinden çekiyorum. Kahverengi parşömeni sıyırdığımda Cyprian'ın bana verdiği küçük kitap kucağıma düşüyor. Uzun bir süre ona bakarken gerçekten burada olduğuna inanmaya cesaret edemiyorum.

Dikkatle elime alıp çevirerek açıyorum, ancak küçük resmin olduğu sayfanın yırtılmış olduğunu görüyorum. İç çekerek, tek parmağımla kağıdın tırtıklı kenarını izlerken omuzlarım çöküyor.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Bu kalp ağrısı, yırtık sayfanın görüntüsüne eşlik eden bu ezici acı. Sayfaya bakarken, Lilia'nın önceki gece söylediği sözler aklıma geliyor.

Kaşlarımı çatarak, bu kadar küçük bir şey yüzünden Ölüm'e karşı korkunç bir hata yapıp yapmadığımı düşünmeden edemiyorum. Belki de niyetini yargılamakta çok acele ettim... ama sonra bu düşünceyi zihninden silkeliyorum.

Her ne kadar buna inanmak istesem de, babamı *burada*, Yeraltı Dünyası'nda kendi gözlerimle gördüm. Kitap neyse de, babamın hayatı?

Hayır.

Ölüm anlaşılmamıza sadık kaldığını kanıtlayamazsa, onu ne kadar sevdiğimin bir önemi kalmaz. Böyle biriyle birlikte olamam.

Parşömen kağıdını kaptığım gibi kalkıp yatak odasına dönüyorum. Kitabı yeniden sarıp sarmalayarak yatağın altına sıkıştırıyorum.

ve götürülmesini istiyorum. Not yazmak için hâlâ mürekkebe ihtiyacım var ama en azından bir adım daha yaklaştım.

Uzanmış, karanlık tavana bakarken düşünceler içinde kaybolmaya izin veriyorum.

Tüm çabalarım rağmen zihnim sürekli Ölüm'e dönüyor. Onunla bir gelecek hayal etmekten kendimi alıkoymaya çalışsam da başaramadığım için kalbim ağrıyor. Her ne kadar babamı kurtarmak istesem de, Ölüm olmadan kendi hayatımın hiçbir anlamı yok.

Belki de bazı açılardan bu daha kolay. Artık ölümlü hayatım pek umurumda değil, sevdiğim her şey yokken değil.

Oturup kalkarken kendimi azarlıyorum.

Ölümle birlikte yaşamak asla bir olasılık değildi. Sadece bir hayaldi. Burada başarılı olsak ve bedenime geri dönsem bile, ben *ölümlüyüm*. Birlikte bir hayatı paylaşmak şöyle dursun, yaşlanamazdık bile.

Bir şekilde hayatımı paylaşabilseydik bile, o benim yaşlanmamı ve sonunda ölmemi izleyecekti. Bedenim artık ruhuma ev sahipliği yapamayacak.

Sonunda hep ölüm olacaktı.

Farklı bir hayatla ilgili hayaller kurmama izin veriyormuş gibi bile yapmamalıydım. Zihnim dönüyor, elimdeki göreve yeniden odaklanmaya çalışırken odayı adımlamak için ayağa kalkıyorum. Babamı kurtarmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, hayattaki kötü seçimlerimden yakınmam değil.

Pencereye bakıyorum ve birden havanın karardığını fark ediyorum.

Adımlarıma ara verip pencereye doğru ilerliyorum ve yıldızsız gökyüzüne bakıyorum. Dışarıdaki karanlık, kalbimde hissettiğim umutsuzluğu yansıtıyor gibi görünüyor.

Midem usulca gurulduyor ve görmezden gelinmekten duyduğu hoşnutsuzluğu bana bildiriyor. Bir elimi ona bastırarak sert bir şekilde susturuyorum. Yatağa aç girdiğim zamanları hâlâ hatırlayabiliyorum, Hades'in oynamayı planladığı oyun buysa bundan daha uzun süre dayanabilirim.

Yine de midem bir açlık hırıltısı daha çıkarıyor.

"Sus," diye fısıldıyorum. "Senin tarafından geri alınmayacağım."

Tam o sırada odayı bir hırıltı daha dolduruyor... ama bu midemden gelmiyor.

Ses karşısında donup kalıyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yavaşça kapıya doğru dönüyorum. Odamın hemen dışından alçak bir hırıltı daha geliyor, ardından sanki büyük bir yaratık odanın hemen dışında sinsice dolaşıyormuş gibi alçak bir koklama sesi geliyor.

Eros'un yer değiştirme yeteneğini hatırlayınca hemen kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni buldu. Bir mucize eseri Hades'in sarayına girmeyi ve beni bulmayı başarmış.

Heyecanla kapıya doğru bir adım atarken, tam da anahtarın kilide sokulup çevrildiği anda içimi umut kaplıyor. Kapı açılıp da karşımda ne bir yaratık ne de Eros... ama daha önce hiç görmediğim bir adam belirdiğinde dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya başladı bile.

Korkutucu olduğu kadar güzel de olan bu adam kapının çerçevesinin tamamını dolduruyor. Dağınık siyah saçları, kalın kaşları ve dolgun dudaklarıyla tamamlanmış güçlü bir yüzün arkasına itilmiş. Geniş omuzlu, güçlü ama zayıf, atletik mükemmellikte kesilmiş, odaya doğru eğildiğinde, keskin gözleri sonunda bana inmeden önce alanı araştırıyor.

İzlerimde duruyorum, gülümsemem titriyor ve kalbim göğsümde gergin bir şekilde atıyor.

"Kimsin sen?"

Cevap vermiyor, başını iki yana eğmiş, neredeyse içten içe tutuşup yanan gözlerle bana bakmaya devam ediyor. Bir adım geri çekilip kaşlarının çatılmasını izliyorum.

Tek kelime etmeden eğilip odaya giriyor.

"Kimsin sen?" Tekrarlıyorum, sesim bu sefer biraz daha yüksek çıkıyor.

Hâlâ cevap vermiyor, bunun yerine bana doğru bir adım daha atıyor. Ondan yayılan sıcaklığı şimdiden hissedebiliyorum ve cildimde ince bir ter tabakası boncuk boncuk dökülürken bile omurgamdan aşağıya doğru soğuk bir ürperti gönderiyor.

"Bana kim olduğunu söylemeni talep ediyorum." Bunun üzerine duraklıyor, kaşları kalkıyor.

"Kim olduğunu soran ben olmalıyım," diye cevap veriyor sonunda, derin sesi odayı dolduruyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Nasıl oluyor da sen, sadece bir ölümlü, Ölüm'ün kendisini kandırmayı başarabiliyorsun, Eros'tan ve Yeraltı Dünyası'nın kralından bahsetmiyorum bile."

Yabancınn sözlerini kavrarken sertçe yutkunuyorum. Ölüm ve diğerleriyle olan bağlantımı nereden biliyor? O bir müttefik mi yoksa düşman mı? Durumu değerlendirmeye çalışırken zihnim sorularla dolup taşıyor.

"Yanılıyor olmalısınız," diyorum, "kimseyi kandırmadım, en azından böyle bir niyetim hiç olmadı... Sadece babamın hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

Gözlerini bana dikeyor ve ben kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum. Onunla ilgili bir şeyler tanıdık geliyor, ama bunu daha önce hiç görmediğime eminim.

daha önce.

"Tuhaf," diye mırıldanıyor, sesi o kadar alçak ki duymam gerektiğinden emin değilim.

Bana doğru bir adım daha atarak başını diğer tarafa çeviriyor, ani hareket koyu renk saçlarının altında şakacı bir şekilde dalgalanmasına neden oluyor. Bir saniye içinde korkunç bir canavardan, kulakları kafasına büyük gelen bir köpek yavrusuna dönüştü.

"Ölüm ve Eros'un duyguları hakkında ne biliyor olabilirsin?" Küçük bir adım geri çekilerek soruyorum. "Neden buradasın? Benimle ne işin var?"

Bunun üzerine homurdandı.

"Seninle işim mi var? Yok. Ama Ölüm ve diğerleriyle olan bağlantın beni çok ilgilendiriyor," diyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. Gözleri vücudumun üzerinde geziniyor ve onun yoğun incelemesi altında kendimi savunmasız hissediyorum. "Sende onları kendine çeken bir şey var, seni sadece bir ölümlüden daha fazlası olarak görmelerini sağlayan bir şey. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ama bunu nereden biliyorsun?"

"Tek konuştukları senken nasıl bilmeyebilirim? Ayrıca, senin kokun onların her yerindeydi, sadece seni kastetmiş olabilirler."

"Onlarla birlikte miydin?" Eros'un ne yapmış olabileceğini anladığımda yanaklarım kızarıyor ve kalbim göğsümde bir kez daha çarpıyor. Sonra odanın içine doğru ilerlerken bir adım daha geri çekiliyorum. Bu noktada neredeyse duvara yapışmış durumdayım, aramıza daha fazla mesafe koyamıyorum.

"Ne yazık ki. Şimdi söyle bana, küçük insan, bunu nasıl yapıyorsun?"

Yine başını diğer tarafa doğru eğiyor, hareketin keskinliği sinir bozucu... ama sonra loş ışık kulağındaki bir şeyden parlıyor.

Safir bir küpe.

Neden bu kadar tanıdık geliyor?

Gözlerimi kırptırarak bu adamın kim olabileceğini düşünmeye başladım. Daha önce karşılaşmıştık ama bu şekilde değil.

"Cerberus," diye nefes alıyorum.

"Demek anladın," diyor keskin köpek dişlerini ortaya çıkaran muzip bir sırıtışla ve bana doğru bir adım daha atıyor.

"Cerberus. Cerberus, dur!" **A r a m ı z d a k i** mesafe rahatsız edici derecede yaklaşırken emrediyorum.

Ona emir verme yetkisine sahip olduđumu dűşűnecek kadar bana ne oluyor bilmiyorum ama bu beni denemekten alıkoymuyor. Doğrulurken ayaklarını işaret ediyorum ve sözlerimi bu kez daha sert bir şekilde tekrarlıyorum.

Hemen adımları duraksıyor.

Sanki o da benim kadar şaşırmış gibi gözleri hafifçe açılıyor. Cerberus ayaklarına bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor, gözlerindeki bir şey içimde bir ateş yakıyor ...

Ve görünüşe göre, onun içinde de.

HAZEL

Cerberus kısık bir hırıltı çıkarıyor, gözleri şimdi dikkatle benimkilere sabitlenmiş durumda. Onları aydınlatan ateş sıcacık, dudakları hoyrat bir sırıtışa dönüşürken içinden parlıyor. Bir an için gördüklerimi hayal ettiğimden emin oluyorum ama başını eğdiğinde bu adamın varlığının derinliklerinde gerçek bir ateşin yandığını fark ediyorum.

Ve her geçen saniye daha da harlanıyor.

Etrafımızdaki hava heyecan verici bir gerilimle çatırdıyor ve kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

"Bunu bir daha söyle," diyor, sesi alçak ve bana doğru bir adım daha atarken içimde yankılanıyor.

Boğazımda kök salan yumruyu yutkunarak geçiştirmeye çalışıyorum. Ona başka bir emir vermek için cesaretimi toplamaya çalışırken tüylerim diken diken oluyor. Ama onun gözlerinde yanan ateşten başka bir şeye odaklanmak neredeyse imkânsız.

Ağzım açılıyor ama dudaklarımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

Cerberus bir adım daha atıyor, sırıtışı her an daha da şeytani bir hal alıyor. Artık çok yakınımda, vücudunun sıcaklığı neredeyse dayanılmaz bir yoğunlukta. Tam aramızdaki mesafeyi kapatmak için hamle yapacakken, sesimi yeniden buluyorum.

"Kal," diye emrediyorum, kelime titrek çıkıyor. "Kal, Cerberus."

Cerberus alçak bir hırıltı çıkarıyor ama beni şaşırtarak olduğu yerde duruyor. Artık o kadar yakınımda ki, üzerime sıcaklık dalgaları çarparken kokusunu alabiliyorum. Kokusu misk, duman ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin baş döndürücü bir karışımı.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda yüzünde bir hoşnutsuzluk bulmayı bekliyordum, ama bulduğum tek şey, o yüksek boyundan bana bakarken yüz hatlarında garip bir zevk duygusu.

Parmak uçları alev almadan hemen önce bir ürperti omuzlarından omurgasına doğru ilerliyor, altın alevler parmak uçlarını yalayarak yukarı doğru çıkıyor.

Kollarını. Cerberus'un dudaklarından yumuşak bir zevk sesi çıkarken saçları ve gözleri alev alev parlıyor.

Öne doğru eğiliyor, iri bir eli başımın hemen yanındaki taşa dayanıyor. Kendimi duvara daha da bastırırken ne yapacağımı bilemiyorum, kelimenin tam anlamıyla yanan bir adam tarafından buraya sıkıştırılmışım ve ondan kavurucu bir sıcaklık yayılıyor.

Cerberus'a göz kırpıyorum, dumanlı kokusu burnuma doluyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz ve onu kaplayan alevler yavaşça geri çekilmeye başlıyor, arkalarında derisi üzerinde siyah is izleri bırakıyorlar. Cerberus çenemi yukarı kaldırmak için uzanırken başını eğiyor, parmak uçları neredeyse kalıcı bir sıcaklıkla beni kavuruyor.

Duraklıyor, dudakları benimkinden bir kıl kadar uzakta. O kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum, ama sonra geri çekiyor. Doğrulurken kaşları bir an için çatılıyor, bir an önce gözlerinde olan açlık şimdi yerini tam olarak anlayamadığım bir şeye bırakıyor.

Az önceki şeytani gülümsemeye neredeyse zıt, yumuşak bir gülümseme yüzünü kaplıyor.

"Teşekkür ederim," diyor boğuk bir sesle.

Buna şaşırarak sormadan edemiyorum: "Teşekkür ederim mi?"

Ne için?" Ama tabii ki cevap vermiyor.

Bunun yerine bir adım geri çekilip beni rahatsız edici bir titizlikle süzdükten sonra tek kelime etmeden odadan çıkmaya yöneliyor. Şok içinde arkasından bakakalıyorum. Kapı arkasından kapanırken, kilidin dönme sesi odayı dolduruyor ve sonunda beni sersemliğimden uyandırıyor.

O da neydi öyle?

Kararsızca kapıya doğru ilerleyip kulağımı dayıyorum ama duyacak bir şey yok. Cerberus gitmişti ve onu kimin göndermiş olabileceği bir yana, en başta neden burada olduğu konusunda bile hiçbir fikrim yok.

Ölüm ve Eros'tan bahsetmemiş olsaydı, bunun Hades'in oyunlarından biri olduğunu düşünebilirdim... ama şimdi o kadar emin değilim.

Derin bir iç çekerek kapıdan döndüm. Az önce olanları bir araya getirmeye çalışarak saatlerimi harcayabilirdim ama yine de bir cevaba yaklaşamazdım.

Zaten bir önemi de yok.

Hâlâ buradan kaçmaya ya da babamı kurtarmaya bu sabah olduğumdan daha yakın değilim.

Ama en azından artık umudum var.

Yatağında uzanıp bir türlü uyuyamazken odaya ağır bir sessizlik çöküyor. Gölgelere bakmaktan kendimi alamıyorum, Ölüm'ün şeklini almasını ve onlardan adım atmasını diliyorum.

Nihayet kapımın dışında ayak seslerini tekrar duyduğumda saat gece yarısına yaklaşmış olmalı. Doğrulduğumda, önceki geceden kalma iki gardiyan odama girdiğinde hiç şaşırmıyorum.

Yüzleri sanki rutin bir ziyaret için gelmişler gibi ifadesiz ama ben daha iyisini biliyorum. Altta yatan gerilimi, aramızdaki havada asılı duran söylenmemiş tehdidi hissedebiliyorum.

Muhafızlardan biri bana başıyla işaret ederek kalkıp onları takip etmemi söylüyor. Saraydan geçip garip orman odasına götürülürken yine tek bir kelime bile konuşulmuyor.

Ben oraya vardığımda diğer kadınlar çoktan odanın içinde toplanmıştı, ama ortam çok daha kasvetli. Bu gece bize ne öğretileceğini ve bizden ne beklendiğini görmek için beklerken bunu görmezden gelmek zor.

"Tekrar hoş geldiniz," diyor Persephone, sesi hiç de hoş değil, odanın ortasında toplanan ışık havuzunda bir kez daha belirirken.

Gözleri sert, gülümsemesi çok zoraki, odaya göz gezdiriyor. Odada hareket etmeye başladığında onun bu hali beni hâlâ tedirgin ediyor. Persephone önümde duruyor ve gözlerinin bedenimi taradığını hissedebiliyorum. Bakışlarına karşılık vermeye çalışıyorum ama kendimi onun söze dökülmemiş gücünden korkarak başka tarafa bakarken buluyorum.

"Bu gece hepimiz çok önemli bir ders için buradasınız," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Bu diyardaki kaderinizi belirleyebilecek bir ders. Bu gece teslimiyetin gücünü öğreneceksiniz."

Etrafımdakiler onun her kelimesini içlerine çekmeye hevesli bir şekilde eğilirken irkiliyorum.

diyo

r. "Hazel, buraya gel," diye emrediyor Persephone, bir kez daha beni seçerek.

Kalbim güm güm atsa da duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum.

ona yaklaşırken göğsümde. Diğer kadınların bakışlarının sırtıma dikildiğini, her hareketimi izlediklerini hissedebiliyorum.

Persephone'nin eli yılan gibi uzanıyor, beni çenemden yakalıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve içimden bir zafer duygusunun yayıldığını hissedebiliyorum.

ondan.

"Boyun eğmek zayıflık değildir," diyor, sesi alçak ve ipeksi. "Güçtür. Kontrol etme ve kontrol edilme gücü. Kendini tamamen bir başkasına teslim etme ve onların algılanan kontrollerinden zevk almalarına izin verme gücü."

Diğer kadınlarla yüzleşmek için dönerken elini bırakıyor.

"Kralınız, kocam, boyun eğmenin değerini anlayan bir kraliçe istiyor. Gücün değiş tokuş edildiğini fark etmeden kendini ona isteyerek teslim edebilecek biri. Onu memnun edecek ve her arzusunı tatmin edecek bir kadın. Ve bu gece, sana nasıl o kraliçe olacağını öğreteceğim."

Persephone odada dolaşarak bize Hades'i memnun etmek ve arzularını tatmin etmek için farklı pozisyonlar ve teknikler öğretiyor. Onun sözlerini dinlerken midemin bulandığını hissediyorum. Bana sadece bir dakikasını ayırsa, belki de tüm bu dersler artık gerekli olmayacak... ama biliyorum ki, şimdilik, babamı kurtaracak kadar uzun süre hayatta kalma şansım olsun istiyorsam, öğrenmekten başka seçeneğim yok.

Persephone bir kez daha, bir erkeği hayal bile edemeyeceğim şekillerde nasıl tatmin edeceğini göstermeyi bitirirken diğerlerine birbirleri üzerinde pratik yapmalarını emrediyor. Ve ben yine odanın ortasında beceriksizce durup izlemeye devam ediyorum.

"Bu gecelik bu kadar," diye anons etti kraliçe. "Bu gecenin baştan çıkarıcısını seçme vakti geldi. Bir kez daha kocamın yanına gidip onu baştan çıkarmaya çalışacaksınız. Ama bu gece, sana az önce öğrettiğim zevk dışında onu uyandırmayacaksın."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve korkunç bir an için beni seçmek istediğini düşünüyorum. Bu gece Hades'i baştan çıkarmaya zorlanacağım gece. Kendimi tamamen ona teslim etme, onun emrinde olma, onun zevki için bir araçtan başka bir şey olmama düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Bunu yapamam, ben-

"Sen," diyor Persephone, hemen arkamdaki bir kadına başıyla işaret ederek.

Arkama baktığımda Persephone'dan da benden de daha kıvrımlı, esmer, güzel bir kadının orada durduğunu görüyorum. Yanakları renkten renge girerken bile geniş göğüs dekoltesi tümüyle gözler önünde.

Bir elini siyah saçlarının arasından geçirerek bana meydan okuyan bir bakış atıyor ve neredeyse bu fırsat için hevesli olduğunu düşünüyorum.

Elbette, muhtemelen öyledir.

Sanırım insan her gün kendini Yeraltı Dünyası Tanrısı'nı baştan çıkarmaya *davet* edilmiş bulmuyor, üstelik karısı tarafından.

"Muhafızlar!" Odanın kapıları açılıp Persephone'nin adamları odaya girerken kadın başını dik tutuyor. "Bunu krala götürün ve diğerlerini bulduğunuz yere geri getirin."

Seçilmiş esmerin hızla odadan çıkarılışını izliyor, kendi muhafızlarımın yanımda belirmesini bekliyorum. Birden bunun Persephone ile konuşma şansım olabileceğini fark ederek hızla ona doğru dönüyorum.

"Hazel, eğer kalacaksan," diyor ben daha ağzımı açmadan, "seninle konuşmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde zıplarken bile sakın kalmaya çalışıyorum. Diğerlerinin gitmesini beklerken zihnim ona söylemek istediğim her şeyle dolup taşıyor.

Etrafımdaki kadınlar odadan çıkıp saray koridorlarına geri dönerken yavaş yavaş zayıflıyorlar. Onları izlerken, her birinin göz göze gelmemek için nasıl dikkatli davrandığını fark etmeden edemiyorum. Son kadın da gözden kaybolunca dikkatim Persephone'ye dönüyor.

"I-"

Beni susturmak için elini kaldırıyor ve ben de isteksizce dediğini yapıyorum.

Odaya sessizlik çöküyor ve ben endişeyle onun sessizliği bozmasını bekliyorum. Birkaç dakika geçiyor ama o hiçbir şey söylemiyor, bakışları tavanı kaplayan yapraklı yeşilliklerde kayboluyor.

Odanın bir ucundan diğerine yürürken, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen kalın bir çiçek yatağına yerleşiyor. İç çekerek yumuşak pembe bir çiçeği koparıyor ve yapraklarının solup yere düşmesini izliyor.

Bir diğerine, sonra bir diğerine uzanırken kaşlarımı çatıyorum. Hafifçe kıpırdandığında ürkütücü ışık yanağını ıslatan gözyaşlarının üzerinde parlıyor. Özellikle de son iki geceden sonra.

Bir an daha geçiyor ve o solan yaprakların ortasında bir top haline kıvrılırken beni daha da yakınlaştıran endişemi durduramıyorum.

"Persephone?"

Sanki aniden yalnız olmadığını hatırlamış gibi bana bakıyor. Yüzündeki tüm buz ve keskinlik yavaş yavaş eriyor.

Burnunu çekerek kendini oturur pozisyona itiyor ve dizlerini göğsüne çekiyor.

"Bu ilk kez olmuyor," diye fısıldıyor.

Bir süre ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kocamın gözleri ilk kez başka yerlere kaymıyor. Kahretsin, emrinde koca bir harem dolusu kadın var," diyor sesi titreyerek. "Her seferinde daha kolay olacağını düşünüyorum, ama acım henüz azalmadı ve şimdi ... ve şimdi de *bu*."

"Çok özür dilerim," diyorum, ona her şeyi anlatmak için cesaretimi toplarken ağzım kuruyor. "I-"

"Ben bir *aptalım* Hazel," diye araya giriyor Persephone, beni duymamış gibi görünerek. "Her şeye rağmen Hades'i seviyorum. Ondan tüm kalbimle nefret ediyorum ama yine de kendimi onu sevmek zorunda buluyorum. Ona bağlıyım, burada sahte bir umut ağına hapsolmuş durumdayım. Ondan kaçamıyorum ve yine de kaçmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Persephone'nin bir kez daha sessizliğe gömülüşünü, gözyaşlarının yüzünden süzülüşünü izliyorum ve bu acıda herhangi bir payım olduğu için nefret ediyorum.

Başka ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmeden ona doğru ilerliyorum. Yanına yerleşirken beni izliyor ve sonra bir kolumu geçici olarak omzuna doluyorum.

Kraliçe yüzünü omzuma gömmek için dönmeden önce bir an için sertleşiyor. Ben ona sarıldıkça tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor. Persephone'yi kendime yakın tutuyorum, aldığı her titreyen nefeste acısını ve çaresizliğini hissediyorum.

Bir an için, sessizlik içinde otururken neden burada olduğumu unutuyorum, odadaki tek ses onun düzensiz nefesleri ve ara sıra burnunu çekmesi. Ama sonra, ani bir farkındalık beni vuruyor. Bu ona yardım etmek, onu bu sevgisiz evlilikten kurtarmak için bir şans.

Persephone aniden geri çekiliyor ve elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını siliyor. Derin bir nefes alıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Kelimelerim dilime takılıyor ve bir an için içimi görebildiğinden korkuyorum.

Kocasının gözünün bir kez daha başka yöne kaymasına neden olan kişinin ben olduğumu fark etmiş olmasından korkuyorum, ama bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştim.

"Bana gerçek bir dost olduğun için teşekkür ederim Hazel," diyor usulca. "Bu karmaşanın içinde kaldığın için çok üzgünüm. En azından sana güvenebileceğimi biliyorum... onu benden çalmak için fırsat kollayan diğerlerinin aksine."

Bunun üzerine içten içe ürperiyorum, suçluluk duygusu içime bir hançer gibi saplanıyor. Sessizlik kulaklarımı çınlama noktasına kadar dolduruyor.

Ona ne yaptığımı açıklama cesareti.

Önce kendi hayatımı, sonra da babaminkini kurtarmak için neler yapmaya hazırdım.

"Persephone-"

"Onu baştan çıkarmak istemediğinizi bilmek-"

"Persephone," diye araya giriyorum, o dönüp gözlerini dikerek bana bakarken. "Sana söylemem gerek-"

Tabii ki, başka bir kelime daha dudaklarımdan **d ö k ü l e m e d e n** odanın kapıları çarparak açılıyor ve ikimiz de Deimos'un odaya adım attığını görmek için dönüyoruz.

"Bunun anlamı ne?" diye hırlıyor, Hades'in birkaç muhafızı sırtan, keskin gözlü bir kadınla birlikte arkasından odaya doluşuyor.

Persephone ayağa fırlar, parmakları öfkeyle seğirirken, sonsuz bir yaşam ve ölüm döngüsü içinde küçük sarmaşık dalları onlardan fışkırır.

"Eris," der bahar tanrıçası, hızla ayağa kalkarak, "erkencisin."

"Bu da iyi bir şey," diyor Eris, bakışları bana kayıyor. "Bu kadınların hiçbirine güvenilmeyeceğini biliyorsun. Onlarla yalnız bırakılamazsın. Deimos, kızı odasına geri götür."

Deimos onun emri karşısında kaşlarını çatıyor ama sonra itiraz etmeme fırsat vermeden iki adamına beni yakalamaları için işaret veriyor. Persephone'nin çenesi geriliyor, ama beni kabaca sürüklerken bile onları durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Yine başarısız oldum.

CERBERUS

"Ben yapacağım."

Eros ve Ölüm başlarını kaldırıp bana bakıyorlar.

Avluda onlara katılmak için hareket ettiğimde şaşkın sessizlikleri dudaklarıma hafif bir gülümseme getiriyor. Eros bana doğru bakmaya devam ederken Ölüm'ün gölgeleri etrafında kıvrılıyor, bakışları benimkilerle tam olarak buluşmuyor.

"Gerçekten mi?" Eros soruyor

"Tam olarak neyi kabul ediyorsun?" Ölüm, sesinin yoğunluğu içinde sessiz olduğunu söylüyor.

Detay istemesi beni şaşırtmadı. Ne de olsa hayatı anlaşmalardan ibaret olan kişi o.

Yine de, sanki ruhumu ona fırlatmaya gelen bir başka ölümlüden başka bir şey değilmişim gibi benimle konuşma şeklinden duyduğum rahatsızlığın içimde alevlenmesine engel olamıyorum.

"Ölümlü kızla yeniden bir araya gelmene yardım edeceğim."

"*Hazel*," diye düzeltiyor Ölüm. "Bu aynı zamanda Yeraltı Dünyası'ndan ayrılmamıza yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

Bunun üzerine bedenim geriliyor; ölümlünün bu diyardan ayrılacağı düşüncesi bile içimde bir hoşnutsuzluk dalgası yaratıyor. Bir an tereddüt ediyorum, düşünürken Ölüm'ün bakışının ağırlığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Böyle bir şeyi kabul edemem," diye cevap veriyorum.

"Henüz değil." "Neden?" Ölüm soruyor.

"Çünkü hoşuna gitse de gitmese de, anahtar hâlâ Hades'in elinde ve o hâlâ benim efendim."

"O zaman bize yardım etmenin ne anlamı var?" "Kendimce sebeplerim var."

"Cerberus," diye homurdanıyor Ölüm, yaklaşarak. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sadece karar vermeden önce onu daha iyi tanımak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?"

Ölüm gözlerini bana diyor, şüphesi aşıkâr. Üzerinden dalga dalga yayılan gerilimi hissedebiliyorum ama geri adım atmayı reddediyorum. Ne de olsa ben onun kaprislerine göre kullanıp atacağı bir piyon değilim.

Öte yandan Eros, aramızdaki gerilimden etkilenmeyen tek kişi gibi görünüyor. Başını bir yana eğerek bir adım öne çıkıyor.

"Ondan hoşlanıyorsun," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum, sözlerini kabul etmeyi reddediyorum. Duyguları tarafından kolayca yönlendirilen ölümlüler gibi değilim.

"Ne?" Ölüm tıslıyor, gözleri maskesinin ardında kararıyor. "Bu doğru mu?"

"Onu ilgi çekici buluyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ona elini bile sürmemiş olsan iyi edersin," diye uyarıyor Ölüm.

"En azından benim dokunuşum onu öldürmeyecek. Gerçekten, ona dokunmaması için uyarılması gereken biri varsa, o da sensin."

Ölüm aramızdaki mesafeyi kapatmak için hamle yapıyor, öfkesi arttıkça gölgeleri etrafında dönüyor, ama o hamle yapamadan Eros aramıza giriyor.

"Şimdi kendi aramızda savaşmanın zamanı değil," diye bağılıyor. "Eğer Cerberus yardım etmek istiyorsa, bence bunu kabul etmeliyiz."

Gözlerimi kırıştırıyorum, Ölüm'e karşı koymak için şekil değiştirdiğimi yeni fark ediyorum.

... sadece bir ölümlü üzerinde.

Ne kadar garip.

Ölüm derin bir iç çekmeden önce bir süre daha olduğu yerde kalıyor.

"Elbette," diyerek bir adım geri çekiliyor ve ben de insan formuma geri dönüyorum. "Pekâlâ, o zaman, tam olarak nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun?"

"Sana Hades'in onu tam olarak nerede tuttuğunu söyleyerek başlayabilirim" demeden önce sırtıyorum.

"Eee?" Ölüm gerilirken Eros bastırıyor, söyleyeceklerimi kaçıracağından endişeleniyormuş gibi hafifçe öne doğru kayıyor ve şu anda sahip olduğum gücün hoşuma gittiğini inkâr edemem.

"Konuş, Cerberus."

"Doğu kanadının en yüksek kulesinde, tek başına bir odada tutuluyor."

"Neden? Diğer kadınlar nerede?"

"Henüz Hades'le konuşmadığım için nedenini bilmiyorum," diye cevap veriyorum, "ama diğerleri hizmetkârların kanadında bir arada tutuluyor."

"O yalnız... bundan emin misin?" Eros soruyor.

"Evet, en azından Hades ya da Persephone tarafından çağrılmadığı zamanlarda."

"Eros, ne düşünüyorsun?" Solgun tanrı uzaklaşmak için döndüğünde Ölüm temkinli bir şekilde sorar.

"Ona kardeşini sormam gerek."

"Kardeşi mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Eros duraksıyor, yavaşça yüzünü bize dönüyor, yüz ifadesi çarpılmış.

"Kapıda bir ruh vardı," diyor Ölüm'ün bakışları ona sabitlenince. "Onun kardeşi olduğunu söyledi."

"Ne?! Ve sen bana bir şey söylemeyi düşünmedin mi? Lanet olsun sana, Eros!"

Ölüm ona doğru hamle yapıyor, ama onu yakalayacak kadar yaklaşmadan Eros küçük beyaz bir kuşa dönüşüyor ve havalanıyor. Bahçede uçuşunu izliyorum, peşindeki Ölüm'ün gölgelerinden kaçıyor ve sonunda Hades'in sarayına doğru gözden kayboluyor.

Yavaşça dönüp göğsü öfke ve hayal kırıklığıyla kabaran Ölüm'e bakıyorum. Bakışları benimkilerle buluştuğunda ona doğru bir sırtış fırlatıyorum.

"Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır, ama bunu kesinlikle avantajımıza kullanabilirim." Ölüm'ün gözleri bana dikildi. "Ne planlıyorsun?"

"Bu sözde kardeş hakkında daha fazla şey öğrenmeni öneririm," diye cevap veriyorum, sırtışım genişliyor. "Bana gelince, ölümlünün kişisel muhafızı olarak görevlendirilmek üzereyim."

HAZEL

Uyku benden kaçtıkça dönüp duruyorum. Uykuda teselli bulmaya çabalarken suçluluk duygusu ağır bir yük oluşturuyor.

Tabii ki Hades'le yatmak istemiyorum... Artık istiyormuş gibi davranmak bile istemiyorum. Yine de Persephone ile konuşmanın bir yolunu bulamazsam başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ona her şeyin gerçeğini anlatmak için.

Belki, sadece belki, beni affedebilir ve çok geç olmadan bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmama yardım edebilir.

Hades'i yatağa götürmekten başka çarem kalmadan önce.

Hayır, bunun olacağı nı düşünmeme bile izin veremem. O zamandan önce Eros'un, hatta belki de Ölüm'ün benim için geleceğine inanmak zorundayım.

Göğsümde büyüyen bu küçük umut tomurcuğuyla, sonunda sıkıntılı bir uykuya dalmayı başarıyorum.

Bir süre sonra izlendiğim hissiyle uyanıyorum. Doğrulup odaya bakarken gözlerimdeki uykuyu siliyorum.

Sabahın erken ışıkları her şeyin üzerine ürkütücü bir parıltı yayıyor, gölgeler hayal gücümle şekil değiştirirken beni biraz tedirgin ediyor ... ama burada kimse yok.

Tam bu hissi önemsemeyip tekrar uykuya dalmak üzereyken, cama vuran ışığın sesini duyuyorum. Pencereye doğru dönüp baktığımda, hemen dışarıda tünemiş küçük beyaz bir kuş görüyorum.

Yavaşça yataktan kalkıp pencereye doğru ilerliyorum, kuşu korkutmamaya çalışarak yakından izliyorum. Avucumun içine sığacak kadar küçük, tüyleri kar gibi beyaz.

Ben yaklaştıkça kanatlarını çırpıyor ve pencere kenarında birkaç kez zıplıyor, sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi başını iki yana eğiyor.

Pencerenin kilidini açıp yavaşça itiyorum ve elimi uzatıyorum.

Sürpriz bir şekilde, kuş hemen parmağımın üzerine atlıyor, küçük pençeleri derimi zar zor sıyrırken bana yumuşak bir şekilde cıvılamaya başlıyor. Pencereyi daha da iterek açıyorum ve elimi dikkatlice odanın içine geri çekiyorum.

Cıvıltı aniden daha acil bir hal alıyor ve kuş parmağımdan sıçrayarak yerini anında Eros'un çok daha tanıdık haline bırakıyor. Kollarımı ona dolamadan önce doğrulacak zamanı bile olmamıştı.

Beni kendi kollarının güvenliğiyle sarmadan önce vücudu geriliyor ve bana sıkıca sarılıyor. Duygular boğazımı düğümlerken gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor ve tüm sorularımın içimden akıp gitmesini engelliyor.

Ona sarılıyorum, gerçekten burada olduğuna inanmaya cesaret edemiyorum. Tüm garipliklere rağmen bana ulaşmanın bir yolunu bulduğuna... ve eğer bırakırsam her şeyin bir rüyadan ibaret olacağından korkuyorum.

Hafifçe geri çekiliyor, solgun gözleriyle beni ararken yüzümü kendine doğru eğmek için uzanıyor. Beni benimkiyle bulduğunda içimdeki enerjinin çekildiğini hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, başparmağıyla bir damla gözyaşımı silerek.

Sesime güvenemeyerek başımı sallıyorum. "İyiyim."

Ben daha bir şey söyleyemeden dudakları dudaklarımla buluşuyor ve tüm kelimeler beni çarpan, beni kendimden geçiren duyguların baş döndürücü telaşında kayboluyor. Dizlerimin bağı çözülürken sahip olduğum azıcık enerji de neredeyse yok oluyor.

Öpüşmemizi derinleştirirken kolları beni dik ve ona bağlı tutarak sıkıyor ve kendimi onun içinde kaybolmamak için mücadele ederken buluyorum. Belli belirsiz, Eros'un beni geriye doğru yürüttüğünün farkındayım, bacaklarımdan arkası yatağın kenarına çarpıyor.

Yatağa çöktüğümüzde ağırlığı beni sarıyor, elleri kıvrımlarımda geziniyor. Eros'un bana olan arzusu birden derinleşiyor, dokunuşu içimde öyle bir ateş yakıyor ki, geceliğimi çekiştirirken neredeyse acıdan haykıracağım ... ve aniden kendime geldim.

Vücudum donuyor ve geri çekilmeden önce fark etmesi bir anını alıyor. Kendimi onun yüzüne bakamaz halde bulduğumda yanaklarım utançtan yanıyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim. Hiçbir şeyi başlatmamalıydım," diyor Eros, bir elini saçlarında gezdirirken geri çekilerek. "Hele de sen bu kadar tehlikedeyken."

"Beni nasıl buldun?"

"Cerberus."

Uzun bir süre şaşkın şaşkın ona baktım. "O zaman yardım ediyor Bizi

mi? "Bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. En azından henüz değil."

" "Elbette. Peki, neyi bekliyoruz?" Ben soruyorum. "Siz buraya beni götürürsün, değil mi?"

"Hayır, henüz değil," diyor, sesi tereddütlü. Sözleri karşısında kalbim sıkışıyor. "Neden?"

Eros hemen cevap vermiyor, onun yerine yatağın kenarına oturmayı tercih ediyor.

"Şu an için bu imkânsız. En azından Hades'i seni serbest bırakmaya ikna etmenin ya da saraydan kaçmanın bir yolunu bulana kadar."

"Beni buradan uçuramaz mısınız?"

"Hayır, Persephone ve Cerberus, Hades dışında bu duvarların içinde güçlerini koruyan tek varlıklar," diyor Eros neredeyse tükürmeden önce, "ve Deimos."

"Ama serçe..."

"Sarayın belirli bir menzili içinde izin verildiği gibi küçük büyü," diye açıklıyor. "Ve gördüğünüz gibi, beni odaya çektiğiniz anda bu formu koruyamadım."

Kaşlarımı çatarak, "O zaman neden buradasın?" diye sormadan edemiyorum.

"Sana umut vermek için," diye cevaplıyor Eros. "Vazgeçmediğimizi bilmeni sağlamak ve yalnız olmadığını hatırlatmak için. Seni buradan çıkarmak için bir plan üzerinde çalışıyoruz."

"Biz derken kimi kastediyorsun?"

Eros bunu duyunca duraksadı ve dikkatle, "Ölüm, ben ve şimdi, çok daha az ölçüde, Cerberus" dedi.

"Yani Ölüm burada mı? Aglaia'da mı?" "Evet."

"O zaman neden benim için gelmedi?"

"Biz düzgün bir plan yapana kadar beklemesi için onu ikna ettim." "Ama o Ölüm-" diye başlıyorum.

"Aynen öyle. O *ölüm*. Tüm krallığı ve senin hayatını tehlikeye atmadan öylece içeri dalamaz. Bu şimdiye kadar görülmemiş bir kan banyosu olur ve kimsenin hayatta kalması mümkün değil-" Eros açıklamaya başladı ama kilide sürtünen bir anahtarın sesi odayı doldururken daha fazla devam edemedi.

İkimiz de kıpırdayamadan kapı açılıp Cerberus'un yüksek gövdesi ortaya çıkıyor, gözleri Eros'tan bana kayıyor.

"İşte," diyor Kerberos, "Eros'un onu senden çalmak için her şeyi göze alacağını söylemişim."

Odaya girmek için eğildiğinde, arkasında duran, saçları mavi ateşle yanan, çatık kaşlı Hades'i görmek için bir tarafa adım atar.

"Yakalayın onu."

Hades'in emriyle birkaç muhafız odaya doğru ilerlerken, "Hayır," diye bağıyorum.

Muhafızlar onu yakalıyor ve o da onlara karşı mücadele ediyor ama onu yataktan çekip benden uzaklaştırmaları işe yaramıyor. Bakışlarını ona sırtarak karşılık veren Cerberus'a dikmesini izliyorum ve midem tiksintiyle bulanıyor.

Ona güvenmenin bir seçenek olduğunu düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum Hades'e doğru adım atarken. "Lütfen, Eros'a merhamet et, o sadece iyi olduğumdan emin olmak için buradaydı. Beni çalmaya çalışmıyordu."

Hades, muhafızların solgun tanrıyı koridora sürükleyişini izlerken yalvarışlarımı duymazdan geliyor. Eros odadan çıkarıldıktan sonra Hades kapıyı kapatıyor ve tekrar Cerberus'a dönüyor.

Beni görmezden geliyorlar, gözlerimden yaşlar süzülürken Hades Cerberus'a bir kez başını sallıyor.

"Bunu bana söylemekte haklıydın, Cerberus," diyor Hades. "Sadık olduğumu biliyordum ama bu sefer kendini aştın. Şimdi söyle bana. Bunun için ne ödül istiyorsun? Sadece adını söyleyin ve o sizin olsun."

Cerberus bunu düşünmek için bir saniye duraklar ve sonra bakışları Ben.

"Teşekkür ederim, kralım. Eğer sizi memnun edecekse, hiçbir şey istemiyorum görevimi yapmaktan daha fazlasını istiyorum. Ölümlünün nöbetini devralmama izin verin, başka kimsenin onun için gelmeye çalışmadığından emin olmak için."

"Hmm," der Hades, bir an için Cerberus'a bakarak. "Pekâlâ. Şu andan itibaren onun bakımını sana emanet ediyorum. Ben aksini söyleyene kadar burada güvenle kalmasını sağlayarak onun koruyucusu olacaksın."

"Elbette kralım," der Cerberus başını eğerek.

Hades kapıya doğru ilerliyor ama durup bana bakmak için geri dönüyor. Bakışlarını karşılıyorum, kızgınlığımı ya da hayal kırıklığımı gizlemek umurumda değil.

onu.

"Ve sen," diyor, bana bir göz atıyor, ifadesi tuhaf.

"Bu akşam yemekte bana katılacaksın... yalnız. Kendine çeki düzen ver."

Ben cevap veremedim, ki bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum, Hades kapıyı açıp odadan çıktı. Odamda yalnız kaldığımızda yavaşça Cerberus'a bakmak için dönmeden önce onun kayboluşunu izliyorum.

Dudaklarının kenarında muzip bir gülümseme belirirken bile ona kaşlarımı çatıyorum. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ama o her geçen an daha da eğleniyor gibi görünüyor.

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum.

"Ne yaptın sen?" Tıslıyorum. "Hades Eros'a ne yapacak? Sanırım efendiniz kadar acımasız ve soğuk olabildiğinizi görünce bu kadar şaşırmamalıydım, ama ummuştum ki..."

Şaşkınlık yüzünü buruştururken sözümü kesiyorum ve başını bir yana eğiyor

yan.

"Ne?" O sessiz kalırken ben talep ediyorum.

"Cezasını beklemek üzere zindana götürülecek."

açıklıyor. "Kraldan çalmaya çalışan herkese yakışan da budur."

"Neden?"

Cerberus bunun üzerine kaşlarını çatıyor, ancak benim kızgınlığım karşısında gözlerinin içinde bir fesatlık yanıyor gibi görünüyor.

"Ben sadece görevimi yaptım," diye cevap veriyor. "Çizgiyi aşarken yakalanan Eros'tu. Hades'i buraya getirmeseydim kim bilir sana ne yapacaktı. Şimdi efendimin seninle en iyi nasıl başa çıkacağına karar verirken sana iyi bakıldığından ve düzgün bir şekilde korunduğundan emin olabilirim."

"Eros'un burada olacağını nereden biliyordun?" Ona doğru bir adım atarken gözlerimi kısarak soruyorum. "Küçük bir kuş olarak uçtu, peki onu burada bulacağını tam olarak nasıl bildin?"

Elbette nasıl olduğunu zaten biliyorum ama Eros'a ihanet ettiğini itiraf etmesini istiyorum. Ona güvenilmemesi gerektiğini.

Bana bakarken gözlerindeki muziplik kayboluyor; sessizliği bu tartışmayı yapmak istemediğini anlamam için yeterli.

Ama itiraf etmesini istiyorum. Ona ihtiyacım var.

"Cerberus," diyorum. "Eros'un burada olacağını nereden biliyordun?
Ban Söylemek
a."

Sesimdeki emir beni yine şaşırttı ama geri adım atmadım.
Aşağı.

"Çünkü ona seni nerede bulacağını söyledim," diye cevaplıyor tereddüt etmeden, sanki birden cevap vermeye heveslenmiş gibi. Kelimeler ağzından çıkarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Sonra bana doğru tehditkâr bir adım atarken gözleri daralıyor. "Nedir senin bu karanlık güçlerin ölümlü?"

Karanlık güçler mi?

Ona bakarken kafam karışıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama yapabileceğim bir açıklama olmadığını fark ediyorum. Bir süre daha beni izledikten sonra homurdanarak topuğunun üzerinde dönüyor.

"Temizlen, akşam yemeği için seni almaya geleceğim."

Bu sözlerle birlikte odadan fırladı ve ben daha bir kelime daha mırıldanmaya fırsat bulamadan kapıyı çarpıp arkasından kilitledi.

CERBERUS

Zevkten tüylerim diken diken oluyor ve kulenin merdivenlerinden aşağı inip minik ölümlüden uzaklaşırken onları fiziksel olarak silkelemek zorunda kalıyorum.

Tabii eğer gerçekten bir ölümlüyse.

Bana ne olduğunu anlamıyorum ama onu aklımdan çıkaramıyorum. İstemiyorum da.

Bir emir ve itaat etmekten başka bir şey istemiyordum.

İki, ve onun için hayatımı ortaya koymak istedim.

Tek bir dokunuş ve onun olduğumu biliyordum.

Hades benim efendim olduğu için, bu bağı ona göstermemeye dikkat etmeliyim. Kader bağları kuramamam gerekiyordu ya da ben öyle sanıyordum.

Ama belli ki durum böyle değil.

Yine de Hades ona sadık olduğuma inanmaya devam etmeli ve sadece Onu.

Ve ölümlüye gelince, bunu öğrenmemesi için elimden geleni yapmalıyım. bana sahip.

En azından şimdilik. Masum olmalı eğer...

Onun için kralıma ihanet etmek zorunda kaldığımda. Kader arkadaşım.

HAZEL

Beklendiği gibi, günün geri kalanında kendi halime bırakıldım. Odanın içinde bir ileri bir geri yürürken zihnim dönüyor, şimdiye kadar olan her şeyi düşünüyorum.

Düşüncelerim Eros'a dönerken endişe beni yiyip bitiriyor. Onu nemli bir hücreye kapatılmış, yara bere içinde ve dayak yemiş bir halde cezasını beklerken hayal etmekten kendimi alamıyorum. Artık tanrıların bile ölebileceğini bildiğim için her şey çok daha kötü görünüyor.

Ölümsüz bir ölümün gerektirdiği her neyse.

Tüm bunlar burada ne kadar derinliksiz olduğumu bir kez daha hatırlatıyor.

Ayrıca Cerberus'a karşı da dikkatli olmam gerekiyor, anladığım kadarıyla ona güvenilmez. Eros'un ilk etapta bunun mümkün olduğunu düşünmesine neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyorum.

Cehennem köpeği tahmin ettiğimden daha da tehlikeli. Özellikle de ne pahasına olursa olsun efendisini memnun etme arzusuyla.

Hayal kırıklığına uğramış ve kendi düşüncelerim yüzünden neredeyse çıldırmak üzereyken yatağa dönüyorum ve yatağın altına uzanıp saklı kitabımı çıkarıyorum. Parşömeni geride bırakarak, dikkatimi dağıtmak amacıyla okumaya çalışmak için pencerenin yanındaki yere yerleşiyorum.

Kitabı açıp burnuma götürürken gözlerimi kapatıyorum ve yıpranmış sayfaların sıcak, sevilen kokusunu içime çekiyorum. İç çekerek sırtımı duvara yaslıyorum ve ilk hikâyeye dönüyorum.

Kelimelerin içinde kendimi kaybetmem birkaç dakika sürse de, hikâyeler beni buradan çok çok uzaklara taşıırken kalbimin ve zihnimin sakinleştiğini fark ediyorum. Kitap belli ki genç bir kız için yazılmış, ama masallar yine de yüzüme bir gülümseme getirmeyi başarıyor; acı tatlı da olsa.

Keskin bir nefes alıyorum, zihnim nerede olduğumu hatırlamak için çabalarken odanın loş ışığına bakıyorum. Yere bakınca uyuyakalmış olduğumu fark ediyorum, masal kitabı elimde yarı açık bir şekilde yanımda yerde duruyordu... ve battaniye belime dolanmıştı.

Ben uyurken birinin içeri girmiş olması gerektiğini anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu düşüncenin yerleşmesine zaman kalmadan, aniden Hades'in o kadar da isteğe bağlı olmayan akşam yemeği davetini hatırlıyorum.

Battaniyeyi üzerimden atıp kendimi ayağa kaldırdığımda panik içime çöküyor. Pencereden dışarı bakıp hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Fazla zamanım kalmamıştı.

Aceleyle odanın diğer ucuna geçip kitabımı tekrar sarıyorum ve yatağın altına tıktırıyorum, içeri giren her kimse onu almadığı için şükran dolu bir dua mırıldanıyorum. Doğrulduğumda yatağın üzerine benim için yeni bir elbise serildiğini fark ediyorum.

En azından ne giyeceğimi biliyorum.

Elbiseyi kaptığım gibi banyoya girdim, geceliğimi hızla çıkardım ve banyonun buharlı sularına daldım. Gönderilmeden önce kendimi olabildiğince temizlemek için acele ederken, cildimi ve saçlarımı acımasızca keseliyorum.

Banyodan çıktıktan sonra, aynadaki yansımama bir an için bakıp iç geçirmeden edemediğim sırada, etrafıma bir havlu sarıyorum.

Hissettiğimden bile daha az canlı görünüyorum. Islak saçlarım karmakarışık bir halde etrafımda asılı duruyor; yüzüm solgun ve koyu halkalarım her zamankinden daha belirgin görünüyor. Yemek ve iyi uyku eksikliği kesinlikle bana yardımcı olmuyor.

Yansımama sırtımı dönerek, yeni elbisemi giymeden önce havluyla kurulanmayı bitiriyorum. Yine koyu bir gece mavisi, ancak bu kez loş da olsa ışığı yakalayan ve bir yıldız gecesi gibi ışıldamasını sağlayan karmaşık gümüş detaylara da sahip.

Elbisenin bu kadar mütevazı olması beni neredeyse şok ediyor ama hiç de hoşnutsuz değilim. Şu anda istediğim son şey Hades'i baştan çıkarmaya çalışmak. Bu, onunla yalnız başıma vakit geçirmek için elime geçen tek fırsat olabilir ama yine de bunu umursayacak durumda değilim.

Eros'tan öğrendiğim onca şeyden sonra olmaz.

Plan yapmak için daha fazla zamana ihtiyacım var, kendimi kurtarmak için çok geç olmadan Ölüm'ün gelip beni haksız çıkaracağını umuyorum.

Saçlarımı örerek, yatağın kenarına tüneyip beklemeye başlamadan önce yansımama son bir kez bakıyorum. Kapı açılana kadar birkaç dakikadan fazla beklemem gerekmiyor.

Cerberus söz verdiği gibi yemeğe kadar bana eşlik etmeye hazır bir şekilde içeri dalıyor. "Gel."

İtaat etmek için ayağa kalkmadan ve gergin bir şekilde elbisemin eteğini düzeltmeden önce uzun bir süre ona bakıyorum. Birdenbire, kendimi daha sık göstermeye çalışmamakla hata edip etmediğimi merak ediyorum.

Cerberus aklımı okumuş gibi, "Çok hoş görünüyorsun," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Elbise sana çok yakışmış. Şimdi, gel."

Ona daha fazla kelime harcamak istemediğim için cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum. Hades'in gözleri ve kulakları olabileceği düşünüldüğünde, bu en güvenli yol gibi görünüyor.

Yine de odamı geride bırakırken benimle sohbet etmeye hevesli görünüyor.

Merdivenlerden inerken, "Saray hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Yine bir şey söylemiyorum. Bakışlarının bana kaydığını hissedebiliyorum ama ilerlerken gözlerimi ileriye dikip başımı dik tutuyorum.

Küçük bir sıkıntı homurtusu çıkarıyor ve ben de bu beklenmedik ödül karşısında küçük bir gülümsemeye karşı koymak zorunda kalıyorum. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika boyunca kutsanmış bir sessizlik içinde yürüyoruz.

"Umarım battaniye seni sıcak tutmaya yetmiştir."

"O sen miydin?" Sorunun dudaklarımın arasından kayıp gitmesine engel olamayarak soruyorum.

Bunun üzerine sırtıyor, keskin köpek dişleri ışıpta parlıyor ve ona tam da istediği şeyi verdiğimi fark ediyorum. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak, onunla bir daha konuşmamaya kararlı bir şekilde gözlerimi tekrar ileri dikiyorum.

Tabii ki, bu onun benimle konuşmasını engellemiyor. Bana gününü, gönderildiği ayak işlerini ve tanıştığı varlıkları anlatıyor. Onu görmezden gelmemeye çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Cerberus'un günü neredeyse tamamen Hades'in her küçük talebini yerine getirmekle geçiyor gibi görünüyor.

Ona bakarken, bu devasa yaratığın neden Hades'in kendisine güvenilir bir arkadaştan çok bir işçi köpek gibi davranmasına izin verdiğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Yine de sanırım o bir cehennem köpeği.

Ancak bir koridordan dönüp yeni bir dizi dolambaçlı merdivenden çıktığımızda ana yemek salonuna götürülmediğimi fark ediyorum. Onun yerine Cerberus yeni bir kapı setinin önünde duruyor. Kapıları benim için iterek açıyor ve kenara çekilerek çok daha özel bir odaya girmemi sağlıyor.

Odanın ortasında iki kişilik bir masa var. Hades bir sandalyenin arkasında duruyor, bir eliyle sandalyenin arkasını kavırıyor ve yüzünde sabırsız bir ifade var.

yüz. Arkasında, kalabalık Yeraltı Dünyası'na bakan geniş bir açık balkon var ve bir an için manzaranın içinde kayboluyorum.

"Bizi yalnız bırakın," diyor Hades, elini sallayarak Cerberus'u kovuyor.

Belki de en sadık tebaasıyla konuşurken sergilediği kabalık karşısında şoke olmaktan kendimi alamıyorum ve muhafızıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Buraya gelirken yaptığı onca konuşmadan sonra sessizliği tuhaf geliyor.

Hades'e başıyla selam vererek oradan ayrılıyor; ama bana tuhaf bir bakış fırlatmadan önce değil. Kapılar arkasından kapanıyor ve ben her zamankinden daha şaşkın bir halde Hades'e dönüyorum.

"Gel, bana katıl," diye emrediyor Hades, durduğu yerin karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Söyleneni yapıyorum ve hemen yerime oturuyorum. O da masada bana katılıyor ve elimde olmadan odaya göz gezdiriyorum.

Masa sade ama zarif, siyah bir masa örtüsü ve gümüş tabaklar var. Masanın ortasında koyu kırmızı bir şarap sürahesi duruyor ve etrafı güzelce kaplanmış el değmemiş yemek tabaklarıyla çevrili. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, tek ışık kaynağı odanın her yerinde titreşen mumlar ve açık balkon kapılarından gelen karanlık Yeraltı Dünyası'nın garip parıltısı.

Burada tamamen yalnızız ve kendimi bir anda diğer kadınların varlığını özlerken buluyorum. Bir muhafız bile hoş bir görüntü olurdu.

"Bize başka kimse katılmayacak mı?" Bir anlık sessizlikten sonra soruyorum. Hades bana bir kadeh şarap doldurmak için hareket ederken hiçbir şey söylemiyor.

Bardağa dolan parlak kırmızı sıvıya bakıyorum. Bana kanı hatırlatıyor ve o kendine bir kadeh doldurup dudaklarına götürürken bile ona uzanmak için kendimi zor tutuyorum.

Ben sandalyemde neredeyse donmuş halde otururken gözleri bardağın kenarından bana sabitlenmiş durumda. Bardağı indirerek önümdeki yemeği işaret ediyor.

"Ye."

Ekmeklere, peynirlere, kızarmış etlere ve sebzelere bakıyorum. Harika görünüyorlar ama gözlerinin her hareketimi izlediğini hissederken aniden iştahımın olmadığını fark ediyorum.

Bakışlarına karşılık verdiğimde, sanki ona bu konuda meydan okumamı bekliyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor.

Zaten başka seçeneğim de yok gibi. Az önceki düşüncemden yola çıkarsak, beslenmeye ihtiyacım var ve onunla yemek yemek için buradayım.

Umarım yemek ne kadar çabuk biterse, odama o kadar çabuk donebilirim.

K lokmalar alıyorum, yemeği zar zor tadıyorum.

Hades yemiyor. Onun yerine sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elindeki şarap kadehinden yudumlarken beni izliyor.

Midem her geçen an daha da sıkışıyor ve yemek yeme surecini daha da zorlaştırıyor. Onun gözetimi altında tüm yemeği nasıl bitirebileceğimden emin değilim. Etrafımızdaki sessizlik giderek koyulaşıyor ve kıpırdamadan oturmak neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

"Cerberus'un senin için seçtiği elbise sana çok yakışmış," diyor Hades, derin sesi sessizliği bozuyor ve beni rktp çatalımı bırakmama neden oluyor.

Tabağımla buluştuğunda çıkan sarsıcı tıngırtıdan irkiliyorum. Sonra elimden geldiğince yavaş bir şekilde Hades'e bakıyorum. Beni izliyor, gözleri karanlık ve hesapçı.

"Teşekkür ederim," diye elimden geldiğince kibarca mırıldanmaya zorluyorum kendimi. Memnun bir baş hareketiyle kadehinden bir yudum daha alıyor.

İncelemesinin altında tenim yanıyor ve iltifatı dengemi bozuyor.

"Seni merak ediyorum ölümlü," diyor bardağını bitirirken. Sandalyesinde arkasına yaslanmadan ve bana el sallamadan önce bardağı yerine koymak için öne doğru kayıyor. "Bana kendinden bahset. Kendini krallığımda bulmadan önce nasıl bir hayat sürdüğünü anlat."

Ağzımdaki yemeği yutarak araba uzandım. Bir yudum aldığımda konuşma düşüncesi boğazımı kurutuyor, şarap ani susuzluğumu gidermek için çok az şey yapıyor. Yine de kadehi yere bıraktığımda, ağzım açılıp kelimeler ağzımdan dökülmeye başladığında sanki şişenin tamamını devirmişim gibi hissediyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ben ona ölüm'den önceki hayatımı ve Yeraltı Dünyası'na gelişimi anlatırken dinliyor. Neredeyse hiç vakit kaybetmeden, kendimle ilgili neredeyse her küçük ayrıntıyı döküyorum. Babamın nazık rehberliğinde fırça tutmayı öğrenmekten, annemi kaybetmenin verdiği büyük üzüntüye kadar.

Babamın yeniden evlenmesinin yarattığı hayal kırıklığı, yeni ailemin bana yaşattığı sonsuz eziyet ve ölüm'n karşısına nasıl çıktığım.

lmle karşılaşmamdan önceki hiçbir şey bana anlatılmadı, kendi dehşetime rağmen. Herhangi bir yönlendirme olmadan ona en güzel ve en karanlık anılarımı anlatıyorum. Kelimeler sonunda dilimde kururken, kendimi geride bıraktığım hayatı yeniden yaşamaktan bitkin düşmüş buluyorum.

Yumuşak bir hıçkırık beni ele geçirirken sesim kesiliyor, kelimelerim hala havada asılı duruyor ve sanki hayatımın ne kadar acınası olduğu konusunda benimle alay ediyor. Ne kadar az şey başarabildim... ve o zaman bile başarısız oldum.

Ölümüm, ruhumu verişim bile babamı kurtarmaya yetmedi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onları saklamaya çalışırken yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Hades'in sandalyesi yere sürtünüyor ve yavaşça yükselirken beni yukarı bakmaya zorluyor. Bana doğru ilerlerken botlarının mermer zemindeki ölçülü adımları odada yankılanıyor.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, gözlerimdeki yaşlar onu görüş alanımda yüzdürüyor. Eğilip çenemi kocaman eliyle kavrayıp yüzümü kendine doğru eğerken yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

"Görünüşe göre sende görüldüğünden daha fazlası var. Bana söylemediğin başka ne var ölümlü?"

Ben uygun bir cevap düşünmeye çalışırken gözleri bir an için yüzümü tarıyor ama sonra gözleri dudaklarıma indiğinde aradığı şeyin bu olmadığını fark ediyorum. Eğilip dudakları dudaklarımı bulmadan önce yüzündeki ifadeyi çözmeye ancak zamanım oluyor.

Yaşadığım şok sadece bir saniye sürüyor ve bana verilen tüm gücü ve cesareti kullanarak geri çekiliyorum. Ben ondan uzaklaşmaya çalışırken sandalyem devrilerek yere düşüyor.

Ben aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışırken Hades beni izliyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. Yüzünde, üvey kardeşimin yakınlaşmalarından kaçarak geçirdiğim yıllardan çok iyi bildiğim yırtıcı bir ifade var.

O ilerledikçe bu beni tedirgin ediyor. Öylece gitmeme izin vermeyeceği açık, hareketlerini besleyen o açlık varken değil.

"Hayır," diyorum, sesim kırık ve titrek çıkıyor. "Lütfen, hayır. Bunu istemiyorum."

Ama tabii ki sandalyemi kenara fırlatıp aramızdaki mesafeyi kapatırken beni görmezden geliyor. Bileğimi kolayca eline kaptırınca irkilerek bir çığlık atıyorum. Beni kabaca kendine doğru çekerek vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirdi.

Tam odanın çift kapısı çarparak açılırken çığlık atıyorum ve koridoru dolduran devasa bir kurt görüyorum.

Gözleri Hades ve benim üzerimde daralırken tüm vücudu.

HAZEL

Cerberus bir hırıltı çıkarıyor ve odaya girmek için eğilirken tüylerim diken diken oluyor. İnsanlığının her zerresi kaybolmuş, şimdi onu saran ateşte yanmış gibi görünüyor. Gözleri parlıyor ve bir başka alçak uyarı hırıltısı çıkarken daralıyor.

Üzerimde yükselen Hades bileğimi sıkıca kavrarken bir küfür savuruyor ve Cerberus'a olan öfkesini benden çıkarıyor. Parmakları derimi kazırken kendimi durduramayıp küçük bir acı iniltisi çıkarıyorum.

Bana bakıyor, gerçekten canımı yaktığını fark edince yüzünde bir anlık şaşkınlık belirliyor. Beni bırakıyor, endişesi anında yerini her zamanki sert ifadesine bırakıyor.

Çürük bileğimi göğsümde tutarak ve ondan hafifçe yayılan acıyla irkilerek hızla geri çekiliyorum. Hades de bir adım geri atıyor, sanki aniden aramıza mesafe koymaya heveslenmiş gibi.

"Burada işimiz bitti," diyor. "Onu odasına geri götürün."

Cerberus bir hırıltı daha çıkarıyor ve bu kez Hades'le benim aramda durmaya geliyor. Etrafında titreşip dans eden alevler yavaş yavaş sönüyor ve odaya ürkütücü bir parlaklık yayıyor.

Bir an için ikisi birbirlerine bakıyorlar ama sonra Cerberus kürkünü sallayarak kalan ateşi söndürüyor. Bana doğru dönerek burnuyla beni nazikçe odadan dışarı itiyor. Bu konuda ona karşı koymuyorum ve özel yemek odasını geride bırakırken onun varlığıyla kendimi garip bir şekilde rahatlamış buluyorum.

Hades'ten iyice uzaklaşana kadar insan formuna geri dönmek için duraklıyor.

Bana bakarken öfkesi hala üzerinden akıp gidiyor. Bir an için onu üzecek bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Ateş saçan bakışlarıyla karşılaştığımda, temkinliliğim ve kafa karışıklığım içinde bile sorular yükseliyor.

Hades'e sadık olması gerektiğini sanıyordum... ama yine de beni kralın elinden kurtardı.

Sevgili efendisinin.

Elbette bu, burada savunduğu her şeye ters düşüyor.

Cevap almak için hevesle ağzımı açıyorum ama sonra bana yaklaşıp elleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titreyince kapatıyorum.

"Bana bileğini göster," diye homurdanıyor, gözlerinin içi alev alev yanıyor.

Tereddüt ediyorum, bileğimi hâlâ göğsümde tuttuğumu yeni fark ediyorum ve yavaşça ona uzatıyorum. Bileğimi şefkatle avucunun içine alıyor, çenesi sertleşirken bileğimi çeviriyor.

"Acıyor mu?"

"Sadece biraz."

Bunun üzerine içinden alçak bir ses geliyor ve elimi bırakıyor. "Gel, seni odana geri götürmeliyim. Çabuk ol."

Kuleme doğru yolculuğumuza devam ederken aramızda sessizlik uzanıyor. Odama çıkan merdivenleri çıkmaya başladığımızda giderek büyüyen bir şaşkınlıkla dudağımı çiğniyorum.

Elimde olmadan gözlerim ona kaymaya devam ediyor, ama o dönüp bakmayı, hatta varlığımı bir kez daha kabul etmeyi reddediyor. Hades'in sözünü kesmemiş olmayı dilediğini hissetmeye başlıyorum ama yine de bunu yaptığı için üzüldüğümü söyleyemem.

Sorular zihnimi dolduruyor, sorulmak için yalvarırcasına dilimin ucunda dans ediyorlar. Ama onları uzakta tutuyorum. Şu anki ruh haliyle, ondan herhangi bir cevap alabileceğimden şüpheliyim.

Tabii verecek bir cevabı varsa.

Odama ulaşıyoruz ve eşikten adımımı attığım için neredeyse rahatlıyorum. En azından burada oyunun kurallarını biliyorum ve kendimden başka eğlendirecek kimsem yok.

Cerberus başını sallayıp gitmek için dönmeden önce gözleriyle odayı tarıyor. Devasa formunun çerçevenin altından kaymak için eğilmesini izliyorum ve aniden ona teşekkür etmem gerektiğini fark ediyorum.

Ne de olsa beni Hades'in bu gece için planladığı şeyden kurtarmıştı.

"Cerberus, bekle," diyorum, sesim yumuşak çıkıyor. Kapıdan çıkarken yarı yolda duraklıyor, bir an için garip bir şekilde hareketsiz kalıyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Beni duyduğunu belli etmek bir yana, karşılık vermesini bile beklemiyorum ama sonra yavaşça dönüp omzunun üzerinden gözlerimle buluşuyor. Gözlerindeki ateş hâlâ için için yanıyor ve bana başıyla selam verirken yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyor.

"Rica ederim ölümlü." Sonra başka bir şey söylemeden kapıyı kapatıyor ve anahtarı kilide sokuyor.

Tekrar yalnız kaldığımda, yatağa uzanırken bir iç çekiyorum.

Nefes alıp Hades'le aramda geçenleri anlamaya çalışırken tüm bedenim titriyor. Yine de Hades'teki bu değişimin benim için ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim.

Bir de Cerberus'un sadakati meselesi var.

Kendime sakinleşmek için bir an vererek ayağa kalkıyorum ve kafamı bulandırmaya başlayan kafa karışıklığını silkeliyorum. Banyoya doğru ilerliyorum, aniden onun tenime dokunuşundan geriye ne kaldıysa yıkamak için can atıyorum.

Yine de sıcak su, hızla çarpan zihnimi ve kalbimi rahatlatmak için çok az şey yapıyor. Yüzümü temizlerken ve basit bir gecelik giyerken bile düşüncelerim akşamki olaylara geri dönüyor.

Her nasılsa, hiç denemeden Hades'in dikkatini çekmiş gibiyim. Tabii ki şimdi benimle ilgilenmeye başlamıştı. Artık o yola adım atmak istemiyorum.

Aynada bir an için kendimi gördüm.

Yansımama bakarken, neden ben diye düşünmeden edemiyorum. Cehennemdeki bu özel yeri hak etmek için ne yaptım?

Tek istediğim babamın hayatını kurtarmaktı.

Ama her nasılsa, bunu başaramamakla kalmadım, aynı zamanda Hades'in tutsağı olarak Yeraltı Dünyası'na düşmeyi de başardım.

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor. Hiçbirinin cevabını kavramış gibi bile yapamıyorum.

Yansımama bakıp başımı sallayarak küçük banyodan çıkıyorum ve yatağa giriyorum.

Persephone ile konuşmam gerekiyor. Elime geçen ilk fırsatta ona her şeyi anlatmalıyım. Beni dinlemesini sağlamalıyım.

Dün gece bunu yapmalıydım; şimdi bunun farkındayım ve tek umudum tereddütlerimin ikimiz için de felakete dönüşmemesi.

Bu gece onunla konuşmanın bir yolunu bulacağım. Aksi takdirde başka bir şansım olmayacağından korkuyorum.

Sadece söyleyeceklerimi dinlemeye istekli olması için dua ediyorum.

Uyku, elbette, beni bulamıyor. Bundan vazgeçmem uzun sürmüyor, bunun yerine Persephone'nin gece derslerine çağrılmayı beklerken odada volta atmayı tercih ediyorum.

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken saatler uzuyor, zaman bana hiç acımıyor.

Sonunda, kuleden bana doğru gelen ayak seslerinin uzak yankısını duyuyorum.

Muhafızlar nihayet beni almaya geliyorlar.

İçimi kaplayan rahatlamaya engel olamıyorum. Tam da bir şeyler olduğundan ve bu gece ders olmayacağından korkmaya başlamıştım.

Persephone'yle konuşma şansım elimden gitmişti.

Yine de rahatlamam kısa sürdü, çünkü ayak sesleri kapıma ulaşmadan çok önce durdu. Kaşlarımı çatarak kapıya doğru ilerliyorum, kulağımı kalın tahtaya dayadığımda sabırsızlık ve endişe beni ele geçiriyor.

Koridordaki seslerin alçak tınısını duyabiliyorum ama ne söylendiğini tam olarak anlayamıyorum. Yine de Cerberus'un beni almaya gelen muhafızlarla tartışırken çıkardığı sesin derin gürültüsünü duyabiliyorum.

Görünüşe göre beni daha önce bıraktığında çok uzağa gitmemiş.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp nefesimi tutarak kapıdaki aralıktan dinlemeye çalışıyorum.

"... hayır," diye geliyor Cerberus'un

derin sesi. Hayır mı?

Kadınların Persephone'yle birlikte katıldıkları gece derslerinden haberdar olmalı.

Diğer muhafızların ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Her kelimelerini yakalamak zor, ama ona karşı giderek öfkeleniyorlar gibi geliyor ve emir gibi bir şey duymayı başarıyorum.

"O her zaman benim gözetimim altında kalacak. Sahip olduğunuzu iddia ettiğiniz emirleri pek umursamıyorum. Kimin verdiğinden bağımsız olarak," diye homurdanıyor Cerberus, sesi duvarlarda yankılanırken yükseliyor. "Onun gecenin bir yarısı süpürölüp götürölmesine izin vermeyeceğim."

Muhafızlar Cerberus'la tartışmaya devam ediyor, sesleri daha yüksek ve daha tedirgin çıkıyor, ama nefeslerini boşa harcadıklarını şimdiden söyleyebilirim.

Cerberus merhamet etmeyecek. Üzerimde nöbet tutarken görevini yapmaya fazlasıyla kararlı. Yemekte tanık olduklarımdan sonra, Hades'in kendi aşırı korumacılığını geçersiz kılmasına izin vereceğinden bile tam olarak emin değilim.

İçimdeki panik yükselirken soğuk terler döküyorum ve tartışmayı onun kazandığını fark ediyorum. Diğer muhafızlar onunla karşı karşıya gelmeye isteksiz görünüyorlar ve açıkçası onları suçlayamam.

Umutsuzca kazanmalarına ihtiyacım olsa bile.

Bu akşamki dersi kaçıramam; bu Persephone ile konuşmak ve çok geç olmadan ona her şeyi açıklamak için son şansım olabilir.

Onu görmek zorundayım. Bu gece.

Koridora sessizlik çöktüğünde kendimi hızla yerden kaldırıyorum ve yumruklarımı kapıya doğru indiriyorum.

Cerberus muhafızların gözünü korkutabilir ama bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Bunu benim için mahvedemez, buna izin vermeyeceğim. Yumruklarımı kapıya olabildiğince sert bir şekilde vururken, morarmış bileğimden fırlayan acıyla irkiliyorum ama bunun beni engellemesine izin vermiyorum.

"Muhafızlar!" Bağıriyorum, sözlerimi kapıdan duyabileceklerini umuyorum. "Buradayım, beni Persephone'ye götürün!"

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmuyor ve muhafızların beni duyamayacağı ya da Cerberus'un onları durduracağı korkusu zihnimi dolduruyor. Onu gitmemi izin vermesi gerektiğine ikna etmeliyim. Sadece kapıyı açmasına ihtiyacım var.

Yumruklarımı kapıya vurmaya devam ederken, "Cerberus, aç şu kapıyı," diye talep ediyorum. Emri tekrarlamak için ağzımı açmadan önce nefesim kesilerek dinlemek için duraklıyorum. Ama bir şey söyleyemeden ağır ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Bir anahtar kilide sokulup kapı açılırken yüzümü zorlukla düzeltmeyi başarıyorum.

Cerberus bana ters ters bakıyor, tam da beklediğim gibi hoşnutsuz görünüyor, devasa gövdesi kapı aralığını dolduruyor ve çıkışımı engelliyor.

"Gitmem gerek," diyorum başını bana doğru eğdiğinde. "Lütfen kenara çekil."

"Söz konusu bile
olamaz." "Lütfen,
Cerberus."

"Hayır."

"Dersi kaçıramam," diye yalvarıyorum, ellerimi birbirine kenetleyerek.
"Lütfen, gitmem gerek."

"Hayır dedim."

"Onu reddederek beni daha fazla tehlikeye atmış olacaksın."

Bunun üzerine kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

Onu beni bırakması için ikna etmenin bir yolunu bulmuş olabileceğimi fark ettiğimde dudaklarımın kenarına yerleşen gülümsemeye karşı koyuyorum. Beni güvende tutmayı gerçekten önemsiyor gibi görünüyor ve şu anda bunu kullanmaktan çekinmiyorum.

... Persephone'nin karşısına çıkmama neden olaksa hayır.

"Persephone bir şeyler olduğundan şüphelenecektir. Hatta peşimden kendisi bile gelebilir ve o zaman biz nerede kalırız?"

"Persephone ile başa çıkabilirim."

"Ya da gitmeme izin verip tehlikeyi tamamen önleyebilirsin." "Hayır."

"Bana eşlik edebilirsin," diye ekliyorum aceleyle. "Kraliçe'nin emirlerini yerine getirirken görevini de yapabilirsin. Şimdi beni kraliçeye götür."

Neredeyse çok basit görünüyor. İkimizi de kazanmış gibi hissettirecek bir çözüm.

Onun gözetimi altında güvende olacaktım ve hâlâ Persephone ile konuşma şansım olacaktı.

Bana bakıyor, gözlerinde bir muziplik parıltısı canlanırken başı hala bir tarafa eğik... ve kazandığımı biliyorum. İçini çekmesine ve yüz ifadesi bana tekrar hayır demeye hazırlanıyormuş gibi kararmasına rağmen, reddetmeyeceğini biliyorum.

"Pekâlâ," diye kabul ediyor sonunda, "ama güvenliğinizi tehdit eden bir şey görür ya da duyarsam, tuhaf ya da yersiz bir şey olursa, sizi hemen buraya sürüklerim. Olay çıkarmaktan da korkmuyorum, eğer iş buna varacaksa. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Bir an daha tereddüt ediyor, şartlarımı kabul etmiş olmasına rağmen yolumu kesmeye devam ediyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, içimde kabaran sabırsızlığa engel olamıyorum. Derslere zamanında yetişmek istiyorsam harekete geçmeliyiz.

Birkaç saniye geçiyor, ama sonra başını sallıyor ve beni odadan çıkarmak için kenara çekiliyor. Diğer muhafızlar hâlâ merdivenlerde bekliyor ve beni gördükleri için biraz rahatlamış görünüyorlar.

Birlikte, Cerberus'un da arkada kalmasıyla, beni saraya doğru götürüyorlar.

Koridorlar her zamankinden daha da sessiz görünüyor ve duyulan tek ses taş zemindeki ayak seslerimizin yankıları. Cerberus kalır

Arkamdan yaklaşıyor, varlığı üzerimde beliriyor, gitmeyi reddeden bir gölge gibi...

Persephone'nin orman odasına giden koridorda muhafızların sıralandığını görmek beni biraz şaşırtıyor. Cerberus önden gidip benim için kapıları açarken yanımızdaki iki adam da onlara katılıyor.

Odaya adım attığımda, yankılanan koridorların giderek artan tedirginliğini arkamda bıraktığım için biraz rahatlıyorum ve ona teşekkür etmek için küçük bir gülümseme veriyorum. Neden diğerleriyle birlikte koridorda beklemesini beklediğimi bilmiyorum ama tabii ki beklemedi.

Ben diğer kadınlara katılmak için hareket ederken Cerberus bir adım arkamdan geliyor.

Geç kaldık. Persephone çoktan odanın ortasında duruyor, gözleri Cerberus'un üzerinde gezinirken yüzünde hoşnutsuz bir ifade var.

Ama ben bir kenarda yerimi alırken hiçbir şey söylemiyor. Bu gece kalabalığa karışmak için daha da az umudum var. Cerberus arkamda yükselirken ve etrafımızdaki kadınlar kendileriyle bizim aramıza mesafe koymaya hevesli bir şekilde kenara çekilirken olmaz.

"Bu dersler sadece kadınlar için Cerberus," diyor Persephone sonunda ve diğerleri bize doğru bakarken içten içe ürpermeme neden oluyor. "Ancak diğer erkeklerle birlikte *dışarıda* bekleyebilirsiniz."

"Ben kalacağım."

"Sen-"

"Hades'in emriyle ölümlüye göz kulak olacağım," diyor Cerberus, sözünü keserek. "Odasının dışındayken her zaman benim görüş alanımda kalacak."

Persephone'nin gözleri kısılıyor, bakışları Cerberus ve benim aramda gidip geliyor. Durumu olduğundan daha da rahatsız edici bir hale getirmek istemediğim için nötr bir ifade takınmaya çalışıyorum.

"Pekâlâ," diyor sonunda, ifadesi sertleşiyor. "O zaman sanırım ölümlünün ortağı rolünü senin oynaman mantıklı olur."

Bunu duyunca irkildim, ağzım kurumaya başladı, kelimeler bulmaya çalıştım ama başaramadım.

dışarı.

"Peki," diye homurdanır Cerberus, sanki kendisine tamamen meydan okunmuş gibi kazanmaya niyetli.

Persephone'nin gülümsemesi gözleriyle tam olarak buluşmuyor ve başını sallayarak diğerlerine dönüp derse başlamaya hazırlanıyor.

Sinirlerimi bastırmaya çalışırken ağızımı kapatıyorum ve bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığını fark ediyorum. Kendimi bir kez daha Persephone'nin ortağı olarak bulmayı ummuştum ama onun yerine Lilia'yı öne çağırdı.

Ondan Cerberus'a bakarken, birdenbire Persephone ile o çok ihtiyacım olan yalnız anı nasıl bulacağımdan emin olamıyorum.

HAZEL

Persephone odaya göz gezdirirken gözleri soğuk.

Bakışları Cerberus'un üzerinden kolayca geçiyor gibi görünse de, yanındaki kızıl saçlıya döndüğünde küçük bir duraksamayı fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Bu gece, Hades'i memnun etmek söz konusu olduğunda daha... *mahrem* ayrıntılara odaklanacağız," diyor bize.

Derse başlarken, bunun Cerberus'tan ve bir bakıma onu bana atadığı için Hades'ten öğ almanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum.

Dersine dikkatimi vermek için elimden geleni yaparken yanaklarım kızarıyor. Yine de, yeni partnerine sımsıkı sarılıp hareketlerini en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başlarken söylediği tek bir kelimeyi bile algılayamıyorum.

"Şimdi sıra sende," diyor ve cehennem köpeğine bir bakış atarken gülümsemesi nihayet bakışlarındaki buzları kırmayı başarıyor.

Yavaşça Cerberus'la yüzleşmek için dönüyorum. Bu hareketlerden herhangi birini onunla pratik etme düşüncesi bile beni utandırmaya yetiyor. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken zihnim dönüyor.

Belki de beni buraya getirmesi için onu ikna etmek bir hataydı.

Persephone ile konuşmam gerekiyor ama bu noktada bunun mümkün olacağından bile emin değilim.

"Başlamamı ister misin?" Cerberus soruyor, dikkatimi tekrar

Onu

Dalgınca başımı sallıyorum ve o da yaklaşıyor.

"Olduğun yerde kal," diyor Persephone. "Kızın üzerinde çalışmasına izin ver

sen, tam tersi değil."

Zorlukla yutkunarak elimdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum. Ona yaklaşıyorum, avucumu sert göğsüne koymak için isteksizce uzanıyorum. Yavaşça onun etrafında dönüyorum, her adımda daha da yaklaşıırken vücudunun hatlarını izliyorum. Onunla yüzleşmek için geri döndüğümde, vücutlarımız birbirinden ancak bir santim uzakta.

Cerberus bana bakıyor, gözleri tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla kararıyor. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum ve

derim beklentiyle karıncalanıyor. Bu hisleri görmezden gelmek için elimden geleni yaparken kalbim kulaklarımda çarpıyor ve hızla elimdeki derse yeniden odaklanıyorum.

"Şimdi Hazel," diyor Persephone, sesi alçak ve boğucu. "Bana ne öğrendiğini göstermeni istiyorum."

Cerberus'a yaklaşmadan önce kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum ve o hafifçe yaklaşırken bile geri çekilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Vücudu benimkine sürtünüyor, gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarındaki ateşin canlanmasını, alevlerin parlak mavi yanmasını izliyorum. Sonra elleri kalçalarımın uzanıyor, onu daha da kendine çekiyor, böylece her santimini bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum.

"Sana ne gösterdiğimi unutma," diye sesleniyor Persephone.

Gözlerimi kırpıştırarak ellerimi göğsünde gezdiriyorum, parmak uçlarımda yükselip parmaklarımı saçlarında gezdirirken bir tanesinin orada durmasına izin veriyorum.

Koyu renk saçları, onunla ilk tanıştığımdaya görünen kürkü kadar yumuşak ve kalın. Başının arkasına ulaştığımda bir avuç tutuyorum ve nazikçe çekiştirerek yüzünü kendime yaklaştırıyorum.

Artık aramızda sadece birkaç santim var, gözlerimiz bir kez daha buluşurken nefeslerimiz bir oluyor. Bana bakarken içindeki ateş gözlerinin kenarlarını yalıyor ve dudaklarımız arasında sadece bir saç teli kadar mesafe kalacak şekilde öne doğru eğildiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sonra, alevler içinde patlıyor.

Alevler etrafımı yalayıp geçerken şok ve acı içinde haykırıyorum. Kollarından sendeleyerek kurtuluyorum, nefes almak için yere yığılmadan önce aceleyle üstümü başımı düzeltiyorum.

Cerberus'un gözleri kocaman açılmış, şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyor. "Seni incittim mi?" diye soruyor sesini bulur bulmaz.

Geceliğimin alev aldığını görmeyi umarak kendime bakıyorum. Ama ateşin tenime değdiği yerdeki birkaç kırmızı sarmaşık dışında zarar görmemiştim.

Biraz ıslı olsam da.

"Hazel?" Ben Cerberus'a cevap veremedim Persephone yanıma geliyor, gözleri üzerimde gezinirken alnında bir endişe belirliyor. "İyi misin?"

Ona şaşkınca başımı sallıyorum ama yanık izlerinden biri belirginleşmeye başlayınca irkiliyorum.

"Gel benimle," diyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Diğer herkes çalışmaya devam etsin! Ve sen, dışarı, şimdi! Onu ve diğerlerini

geri kalanımız senin varlığınla tehlikede."

Cerberus kararsız görünüyor ama sonra gözleri kollarımdaki yanıkların üzerinde gezinirken kendini affettiriyor. Yine de endişe ve korku arasında sıkışmış bir halde geri çekilişini izlemekten kendimi alamıyorum.

"Hazel?" Persephone'ye dönmeden önce birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum. Taze çiçeklerin tatlı kokusu üzerime sinmiş, Cerberus odadan çıktığına göre ifadesi çok daha yumuşak.

Az önce bana verilen fırsatı fark etmem sadece bir saniye sürüyor.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldıyorum.

Persephone başını sallamadan önce diğerlerine bakıyor. "Bu taraftan."

Bir kolunu belime dolayarak beni odanın arka tarafına götürüyor. Benimle ilgileniyormuş gibi yaparak beni sarmaşıklardan ve çiçeklerden yapılmış bir salona yerleştiriyor ve etrafımda koşuşturuyor. Büyük, parlak sarı çiçekleri kollarıma sararken elleri sıcacık.

"Cildi iyileştirmek için" diyor bana.

Gülümsüyorum, ona ihtiyacım olanı söylemek için cesaretimi topluyorum. Bu benim için bir fırsat ve elimden kaçmasına izin verirsem aptallık etmiş olurum.

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. "Şimdi, bana söylemek istediğin şey nedir?"

Sanki duymak istediğim tek şey buymuş gibi dilim çözülüyor ve kelimeler dökülmeye başlıyor. Ona balo, planlarım ve Hades'le yediğim yemek hakkında en küçük ayrıntısına kadar her şeyi anlatıyorum.

Beni izliyor, sonunda Hades'in öpücüğünü anlattığımda parmakları sertleşiyor. Etrafımızdaki odanın sıcaklığı düşmeye başlıyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için kalkarken bitkiler ve çiçekler büzüşüyor.

"O sendin."

"Ne?" Sesindeki sessiz zehir karşısında irkilerek nefesimi tutuyorum.

"Benim yerime koymayı planladığı kişi sensin ve bunu biliyordun."

Gözlerimi kırpttırıyorum, ağzım açılıyor ama parmakları bileklerimi sararken hiçbir kelime çıkmıyor. Bana bakarken sıkı sıkıya kavlıyor, daha önce hiç görmediğim bir soğukluk gözlerini dolduruyor ve bana doğru eğiliyor.

"Ve sen bunu benden sakladın. Bunca zamandır arkadaşım olduğunu sanıyordum... ama arkamdan kocamı çalmaya çalışıyormuşsun."

"Hayır," diyorum hemen. "Persephone, lütfen."

"Bilmem gerekirdi. Ne kadar aptalmışım. Tabii ki sen olmalıydın. Beni buraya getirmek için yaptıklarından sonra..." diye devam etti, acı içinde

Yüzünde bir titreşim belirliyor ve hemen ardından yerini öfkeye bırakıyor.

"Hayır, bana inanmalısın," diye yalvarıyorum. "Kocanı çalmak şöyle dursun, senin yerini almak gibi bir arzum bile yok. Sadece kendi hayatımı ve babamınkini kurtarmak istedim."

"Yalan."

"Lütfen, Persephone."

"Sana neden inanayım?" diye soruyor.

Duraksıyorum, ona verecek bir cevap düşünürken kalbim göğsümde çarpıyor, sonra fısıldıyorum: "Çünkü kalbim bir başkasına ait."

Persephone bunun üzerine hafifçe geri çekiliyor. Gözleri yüzümü arıyor ve bir an için nihayet ona ulaşmayı başardığımı düşünüyorum.

"Kim?"

"BEN-"

"Bana bir isim ver ölümlü."

Ona göz kırpıyorum, sorusuna nasıl cevap vereceğimden birden emin olamıyorum. Ölüm bu tanrıların bana olan hislerini bilmelerine izin vermekten çekiniyor gibiydi. Belki de onların bilmesini istememesinin bir nedeni vardı.

İhanetine rağmen Ölüm'ü hâlâ seviyor olmamın mümkün olduğuna inanır mıydı? Yoksa Eros'un ya da başka bir erkeğin beni kazandığını iddia etmek daha mı güvenli olur?

Ona Hades dışında bir isim verdiğim sürece kim olduğunun bir önemi var mı?

Eros'u önemsiyorum ama ona aşık olduğumu söylemenin yalan olacağını biliyorum.

Kalbimi hâlâ esir tutan Ölüm'ken olmaz.

Hâlâ özlemini çektiğim ve gecenin en karanlık saatlerinde dokunuşunu arzuladığım Ölüm.

Yine de dudaklarımdan dökülen onun adı değil.

"Eros," diyorum ona.

HAZEL

"*Yalan* söylüyorsun," diye tıslıyor Persephone, sesi odada cınlarken etrafında dikenler fişkırıyor.

Yüzümü asmamak için elimden geleni yapıyorum, diğer kadınlar atmosferdeki ani değişimden ürkerek gölgelerin arasına çekilirken bile irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Suçluluk duygusu çoktan mideme oturdu, yalan dilimde acı bir tat bıraktı. Ama durumu ikimiz için de daha da kötüleştirmeden Eros'un adını geri almak için artık çok geç.

Gerçekten inanması gereken tek şey, Hades dışında birine, herhangi birine karşı hislerim olduğu. Bunu yapmak beni ne kadar rahatsız etse de, bu yalanı ona yutturmam gerekiyor.

"Bana inanmak zorunda değilsin," diyorum ona, kalbimin kulaklarımda attığı gümbürtüden kendimi zar zor duyarak. "Kendin de görebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hades bugün erken saatlerde kaçmama yardım etmeye çalıştığı için Eros'u hapse attırdı."

Persephone uzun bir süre bana bakarken gözleri kısılıyor. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalkıyor.

Odayı geçip kapıları açmasını ve birkaç muhafızıyla konuşmasını izliyorum. O yeniden odaya girip kapıları arkasından kapatırken diğer kadınlar birbirlerine endişeyle bakıyorlar.

"Göreceğiz," diyor yanında durmak üzere geri dönerken.

Etrafımızdaki oda hareketsizleşirken saniyeler çok yavaş geçiyor gibi görünüyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bakışlarını çift kapıya kilitlemiş olan Persephone'un üzerinden buz gibi bir ürperti yayılıyor.

Olduğum yerde hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum, herhangi bir hareket onun öfkesini üzerime boşaltmasına neden olabilir diye endişeleniyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapılar nihayet açılıyor ve iki iri muhafız Eros'u a r a l a r ı n d a sürükleyerek odaya giriyor. Ben yapamam

Eros'un ağızındaki tıkaç, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki zincirleri gördüğümde içimden kaçan nefese yardım ediyorum.

"Görünüşe göre doğruyu söylüyormuşsun," diyor Persephone, gözleri bize doğru sürüklenmekte olan Eros'un üzerinde gezinirken.

Kendi bakışlarımı solgun tanrıya sabitlediğimde kalbim sızlıyor. Hâlâ her zamanki kadar güzel görünüyor, ancak zindanların kirliliği neredeyse her santimine yapışmış gibi görünüyor ve uzun beyaz saçları karmakarışık bir şekilde etrafına sarkıyor.

İşkence gördüğü çok açık.

Taze kan, her zamanki gibi bembeyaz olan giysilerini lekeleyen kirliliği karışıp henüz kurumamış. Çürükler, renksiz yüzünde mavi ve moran oluşan korkunç lekelerle dönüşmüş.

"Gel," diyor. "Onu buraya getirin."

Muhafızları ve Eros'u yönlendiren Persephone bana doğru işaret ediyor.

Önümde duruyorlar, muhafızlar Eros'u dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor ve yüzü acıyla bükülürken beni yaralayan bir ses çıkarıyor.

"Eros," diye nefes alıyorum ve bir anda beyaz gözlerini bana dikeyliyor, kendi acısını bir anlığına unutuyor.

"Ölümlü... iyi misin?" diye soruyor, ama cevabım Persephone'un aramıza girmesiyle kesiliyor, bakışları gözlerinde bir meydan okumayla üzerime yerleşiyor.

"Kanıtla," diyor, sesi düz ve duygusuz. "Neyi kanıtlayacaksın?" Ben soruyorum

"Ona aşık olduğumu."

Eros da en az benim kadar şaşkın görünüyor, gözleri aramızda gidip gelirken kaşları çatılıyor. Onu sevdiğime ikna etmek için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim?" Ona bakarak soruyorum. "Onunla yat."

Kalbim onun sözleriyle duruyor, zihnim bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken yarışıyor.

"Burası mı?"

"Evet."

Bir el hareketiyle yerden, iç içe geçmiş dallardan ve kalın yosunlardan oluşan güzel bir yatak yükseliyor ve minik beyaz çiçeklerle kaplı asmalarla perdeleniyor. Sanırım bana bir şeyler önerdiği için minnettar olmalıyım.

ama bu yanaklarımda yükselen ısıyı durdurmaya yetmiyor.

"Yapamam," diye kekeleyorum, başımı sallıyorum. "Burada olmaz."

"O zaman yalan söylüyorsun," diyor Persephone, sesi keskin.

"Muhafızlar, onu yakalayın ve Eros'u zindanlara geri götürün."

"Bekle," diye bağıyorum ve o da elini adamlarına doğru kaldırıyor. Ben donup kalırken "Pekâlâ," diyor.

"Ben yaparım."

Muhafızlara Eros'u prangalarından kurtarmalarını işaret ediyor.

Tereddütle ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve elimi uzatıp ona uzatıyorum. Elim tutuyor, eli alışılmadık derecede soğuk bir şekilde benimkine kayıyor ve benden ona sızan enerjinin çekimini anında hissediyorum.

Eros ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor ve onu yosun ve sarmaşıklardan oluşan yatağa götürmeme izin veriyor. Çiçeklerden oluşan perdeyi yoldan kaldırdığımda *neredeyse* davetkâr görünüyor. Yatağa oturuyorum ve Eros'u yavaşça yanıma çekiyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki yemin ederim boğazımda hissedebiliyorum.

Eros'a doğru dönerek yüzünü inceliyorum, yüz hatlarına kazınmış acı ve işkenceyi görüyorum. Morluklar ve kesikler mükemmel cildini bozuyor ve benim uğruma nelere katlandığını düşündükçe kalbim parçalanıyor.

Benim yüzümden işkence gördü.

Eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurmadan önce yanağını şefkatle avucumun içine almak için uzanıyorum. Eros karşılık veriyor, kolları beni sarıp kendine çekerken dudakları dudaklarıma değiyor.

Öpüşmemizi derinleştiriyor ve ben de kucığına oturmak için hareket ederken o ana teslim olmak için elimden geleni yapıyorum. Bir eli yüzümü kavrarken diğeri vücudumun üzerinde aşağıya doğru iniyor, sanki beni ezberlemek için çaresizmiş gibi her kıvrımı izliyor.

Kendi ellerim aşağıya kayıyor ve kendi aciliyetim arttıkça onun uyarılmışlığının altımda büyüdüğünü hissedebiliyorum. Kalbim bedenimle savaşıırken çaresizlik içimde yükselmeye başlıyor, Ölüm'ün hatırlatıcıları zihnimde giderek artan sıklıkta titreşiyor.

Aniden, Eros dokunuşumla durgunlaşıyor.

Öpüşmemizi keserek geri çekiliyor, gözleri arzu ve acının karışımıyla dolu ve Persephone'un bakışlarının ağırlığını üzerimizde hissedebiliyorum.

"Bunu yapamam," diyor ve beni üzerinden kaldırarak, yattığı yerden kalkıyor.

Yatakta.

"Ne?" Kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama kalbin hâlâ bir başkası için haykırırken seni sahiplenemem," diyor Eros keskin bir homurtuyla. "Onu seviyorsun ölümlü, ne kadar inkâr etmeye çalışsan da. Ona olan arzundan başka bir şey hissedemiyorum... ve istediğin *ben* değilken seni almayacağım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi iniyor ve gözlerimin kenarlarından yaşların süzüldüğünü hissediyorum.

"Eros..." O sarmaşıklara uzanırken ben mırıldanıyorum, sesim ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Bana dönüp bakarken duraksıyor, yüzü acı ve keder karışımıyla dolu.

"Ölümlü," diyor, sesi birden o kadar yumuşaklaşıyor ki onu zar zor duyabiliyorum. "Söylemeye çalıştığım şey şu ki... seni seviyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama daha bir şey söyleyemeden ağır bir gümbürtü kopuyor ve Eros'un gözleri yuvalarından fırlıyor. Eros'un yere yığılışını izlerken irkilerek bir çığlık atıyorum, sarmaşık perdesinin hemen ötesinde bir muhafız duruyor.

Başka bir muhafızın Eros'u odadan çıkarmasına yardım etmek için öne çıkmasını bir süre şaşkınlık içinde izliyorum.

"Bekle, hayır! Durun!" diye bağıriyorum yataktan fırlarken, ama sözlerim sağır kulaklara çarpıyor.

Muhafızlar tanrının baygın halini Persephone ve diğer kadınların yanından sürüklerken bana dönüp bakmıyorlar bile.

İçimi endişe kaplarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve Persephone'nin dönüp bana baktığını neredeyse görmüyorum. Yaklaşırken bakışlarında acı ve öfke parlıyor. İhanet yüz hatlarını keskinleştiriyor.

"Muhafızlar, onu hemen yanımdan uzaklaştırın," diye emrediyor.

Üzerime çöken sersemletici şoku çabucak atlatmaya çalışırken, neler olduğunu fark ediyorum.

Persephone çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı ki, muhafızları emirlerini yerine getirmek üzere harekete geçtiler.

"Hayır, Persephone, lütfen."

Ama dönüp bana bakmıyor bile.

"Özür dilerim. Sana söylemeliydim," diyorum ona, sesim son kelimeye takılıyor.

"Sessizlik, *ölümlü*."

Sanki şu anda olduğum şey onu iğrendiriyormuş gibi kelimeyi tükürme şeklinden irkiliyorum. Eros'un kocası Hades'e değil, benim Ölüm'e olan aşkımdan bahsetmesi önemli değil.

Onun beni sevdiğini söylediğini duymamış olması önemli değil.

Ona yalancı olduğumu kanıtladım ve bana inanması için hiçbir neden yok.

"Persephone," diye bir kez daha deniyorum ama bir dizi sarmaşık vücuduma dolanırken kelimelerimin geri kalanı ağızımın içinde hapsoluyor; bir tanesi başımı sıkıca sararak beni etkili bir şekilde susturuyor.

Muhafızlar kollarımı tutarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Odadan çıkarılırken Persephone bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz başka bir ses beni taşıyan adamların durmasını istiyor. Deimos görüş alanıma girdiğinde kalbim göğsümdede çarpıyor.

"Onu nereye götürüyorsun?"

"Zindanlara."

"Ne sebeple? Bunu Hades mi emretti?"

Muhafızlardan biri tereddütle, "Hayır lordum," diye cevap verir. "Kraliçe-

" "Onu teslim edin, bunlara ne olacağı konusunda son sözü kral söyler. kadınlar." Adamlar bir an tereddüt eder ve Deimos'un yüzü kararır. "Bu bir emirdi! Onu hemen teslim edin! Kralın huzuruna çıkarılacak."

Bildiğim bir sonraki şey, Deimos'un elinin beni sardığı ve saraydan Hades'e doğru hızla ilerlediğim.

EROS

Başımın zonklamasıyla uyanıyorum. Parmaklar acı içinde kollarıma batıyor ve bir koridorda sürüklendiğimi fark etmem bir anımı alıyor.

Bir an için karşı koymayı düşündüm ama sonra zincirlerin yere vuruşunu duydum. Persephone'nin küçük eğitim alanından ayrıldıktan sonra ellerimi ve ayaklarımı yeniden zincirlemiş olmalılar.

Beni kabaca merdivenlerden aşağı sürüklediklerinde bir inilti çıkarıyorum, artan farkındalığım onları uyarıyor ve elleri kollarımda sıklaşıyor.

"Bırakın beni," diye emrediyorum, en azından ağzımı tıkamayı unuttukları için minnettarım. Tabii ki gardiyanlar beni görmezden geliyor.

Sözlerimi görmezden geliyorlar. Tutuşlarına karşı mücadele etmek sadece tutuşlarını sıkılaştırıyor, zaten kollarımı kaplayan morlukları daha da derinleştiriyor.

Umursadıklarından değil. Hizmet ettikleri tanrı ben değilim.

Yine de, bir kez daha aşağıya, aşağıya, Hade'in soğuk zindanına sürüklenirken içimde giderek artan bir sıkıntı hissediyorum.

Belirsiz bir şekilde bir hücreye atıldım ve orada bir yığın halinde yere düştüm.

Birkaç dakika boyunca hareket etmedim, düşüncelerimi sıralamaya çalışırken nefesimin geri gelmesine izin verdim. Hazel'ı kurtarmak için bir yol bulmalıyım. İşler benim bile fark ettiğimden çok daha vahim.

Tekrar söylüyorum, hepsi benim hatam.

Aşkın güçleriyle oynamamam gerektiğini bilmeliydim.

Açıkçası, onun kötü bir koruyucusu olduğumu kanıtladım.

Ölümlünün dokunuşuna ne kadar teslim olmak istesem de yapamadım. Hazel'ın Ölüm'e duyduğu aşkı bu geceye kadar hiç hissetmemiştim ve bana dokunurken bile *onu* arzulaması beni kırdı.

Kardeşimle aşk ve şehvet konusunda farklılıklarımız oldu ama ben bile beni istemeyen bir kadınla yatmam.

Anteros.

Yavaşça doğrulduğumda bir planım olduğunu ya da en azından buna gevşekçe denebilecek bir şey olduğunu fark ettim. Ölüm buna kesinlikle katılmazdı ama o burada değil.

Ben buradayım.

Ve şu anda Hazel'ı Hades'le olan bu karmaşadan kurtarmanın tek yolu bu olabilir. Ölüm'e neler olup bittiğini anlatmanın tek yolu.

Kolay olmayacak olsa da, bu *tüm* sorunlarımızın cevabı bile olabilir.

Kendimi ayağa sürüklerken neredeyse neşeliyim. Sessizleşerek dinlemek için gözlerimi kapatıyorum ve etrafı kolaçan eden bir gardiyanın yaklaşan ayak seslerini uzaktan fark ediyorum.

Sabırlı olmaya çalışarak bekliyorum.

Gardiyan nihayet yavaşça yaklaştığında, kendimi hücrenin soğuk metal parmaklıklarına doğru çekiyorum. Birkaç hücre aşağıda duraklıyor, bana doğru ilerlemeye devam etmeden önce kendini orada bulan talihsiz ruh her neyse onunla alay ediyor.

Yüzümdeki çarpık sırtışı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Neyin peşinde olduğumdan şüphelenmesine izin veremem.

"Geri çekil," diye çıkışıyor gardiyan, hücredeki kapıyı ağır bir botla tekmeleyerek.

"Yapacağımı sanmıyorum."

"Beni oraya girmeye zorlama," diyor gardiyan. "Sana saygı hakkında bir iki şey öğretmekten çok mutlu olurum."

Buna homurdanmaktan kendimi alamıyorum. İşkencenin benim dışımdaki herkesi ne kadar ileri götürdüğünü görmüyor mu?

"Hades'le görüşmek istiyorum. Ona misafiri Eros'un bunu talep ettiğini söyleyin."

Muhafız buna gülüyor ve isteğimi görmezden gelerek yoluna devam ediyor.

Ona tekrar seslenip isteğimi yinelemeden önce birkaç hücre aşağı inmesini bekliyorum. Beni görmezden geliyor ama bu sadece yüksek sesle bağırmanın için beni cesaretlendiriyor.

Elini kapıya dayamış, hücreleri geride bırakıp gardiyanların odasına girmek üzereyken gülümsüyorum.

"Peki, o zaman Aşk Tanrısı'nı çağırıyorum," diye bağıyorum. "Kardeşim Anteros'u bir Aşk Denemesi için çağırıyorum."

Bir an donup kaldıktan sonra bana doğru dönen muhafızın botlarının kirli zemine yavaşça sürtündüğünü duyabiliyorum. Onun tedirginliğini hissedebiliyorum.

Havada parazit, stres ve endişe birbirine karışıyor. "Ne dedin sen?"

İç çekerek tekrar ediyorum, "Anteros'u çağırıyorum. Bir Aşk Denemesi talep ediyorum." Muhafız bana bakarken uzun bir duraklama oluyor.

"Böyle bir şeyi çağırmanın sonuçlarını anlıyor musun?" diye hırlıyor muhafız, gözümü korkutmak istercesine yaklaşıyor.

"Belli ki," diye alay ediyorum. "Ne de olsa o benim kardeşim."

Muhafız tereddüt ediyor, belli ki bununla nasıl başa çıkacağından emin değil.

Eminim Hades'e hizmet ettiği onca yıl boyunca hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştır.

"Canın cehenneme Eros," diye tükürüyor muhafız ve sonunda gitmek için dönüyor. İsteğimi iletmeye giderken adımlarındaki isteksizliğe gülümsemeden edemiyorum.

İstedğim şeyi öğrendiğinde Hades'in yüzündeki ifadeyi hayal bile edemiyorum. Umarım bu, onu kendi oyununda alt etmek için tam da ihtiyacımız olan şey olur.

Tabii ki Anteros karısından uzakta, özellikle de böyle bir yere çağrılmaktan hiç hoşlanmayacaktır.

Hücrede tek başıma, az önce yaptığım şeyin ağırlığı, gerektirebileceği her şeyi düşündükçe ağırlaşmaya başlıyor. Kardeşimi bu işe karıştırmanın tehlikeli olduğunu biliyorum. Hatta belki de aptalca ama ölümlüye yardım etmenin başka bir yolunu düşünemiyorum.

Burada kalmasına izin verilemez. Daha da kötü bir şeyin devrede olduğu ortadayken olmaz.

Hades'in onu güç savaşında bir piyon olarak kullanmasına izin vermeyeceğim. Ya da onunla tatmin olduktan sonra bir kenara atılacak başka bir oyuncak olarak.

Özellikle bu düşünce beni hücremde volta atmaya itiyor, gerçi zincirler yüzünden bu hiç de kolay değil.

Bu benim tek seçeneğim.

Anteros ve Hades'in canı cehenneme. Bunu yapmak istemiyorum ama başka ne yol var?

Ölümlüyü canlı kurtarabilmemizin tek yolu bu olabilir.

Adımlarımı hızlandırıp beklerken bu düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor. Binlerce sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, nihayet geri dönen ayak seslerini duyuyorum.

Kardeşimin yürüyüşünün çok tanıdık adımlarını fark ettiğimde kendi adımlarım duruyor. Hücreme götürülürken mırıldandığı küfürlerden rahatsızlığı çoktan belli olmuştu.

Zindan koridoru gardiyanlarla ve ardından ağabeyimle dolmadan önce kapının gıcirtısıyla irkiliyorum. Keskin bir nefes verip önümde durduğunda öfke etrafında dönüyor.

Belli ki benimle uğraşmak için balayından çağrıldığı için pek de heyecanlı değil.

"Şimdi ne var, Eros?"

"Seni çağırdım sevgili kardeşim," diyorum gülümseyerek. "Bir Aşk Denemesi gerçekleştirmek için."

"Şaka yapıyorsun," diyor, bizi ayıran parmaklıklara yaklaşarak. "Sen aşktan nefret edersin."

"Nefret etmiyorum," diye dikkatle cevap veriyorum. "Sadece şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Seni çağırdım çünkü tanıdığım birinin kaderini kurtarmanın tek yolunun bir Aşk Sınavı olduğuna inanıyorum. Derinden değer verdiğim birinin."

Daha yakına kayıyor, varlığında ağır bir şüphe var. "Ne tür bir oyun oynuyorsun, Eros?"

"Bu benimle ilgili değil."

Ağabeyim bu sözlerle esprisiz bir kakhaha atıyor, inançsızlığı artık sadece kızgınlığından daha ağır basıyor. Bekliyorum, eğer tepki vermezsem merakının onu alt edeceğini umuyorum... ve eğer merakı başarısız olursa, umarım görev duygusu başarısız olmaz.

"Senin hakkında değil mi?" diye soruyor. "Yeraltı Dünyası'nda neden bahsediyorsun? Seninle ilgili *olmayan* bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Kendin dışında birilerinin farkında olduğunu bile bilmiyordum."

Belli ki ikna olmamış. Buna biraz sinirlendim ama şaşırdığımı da söyleyemem. Daha önce herkesi ve her şeyi hiçe saydığım konusunda *tamamen* haksız değil.

Ama sahip olduğumuz az zamanı daha fazla boşa harcamasına izin veremem. "Burada senin fikirlerinin pek bir önemi yok, sevgili kardeşim. Ben

Tam olarak bunu yapana kadar burada durmaya devam edecek ve sizden bir Sevgi Denemesi gerçekleştirmenizi talep edeceğim."

"Ciddi misin?" "Evet."

"Sana hatırlatmalıyım Eros," diyor kardeşim, sesi birdenbire çok ciddi bir hal alarak, "böyle bir deneme çağrısında bulunmanın sonuçlarını."

"Gayet iyi biliyorum."

"Eğer bunu yaparsan ve yanılırsan, bu sadece yavaş bir azap ve sonunda ölümle sonuçlanır."

Hayal kırıklığıyla acı dolu bir inilti çıkardım.

"Evet, farkındayım ve anlıyorum. Şimdi acele edip şu işi halledebilir miyiz? Eminim ikimizin de geri dönmek istediği şeyler vardır."

"Peki," diyor kardeşim dişlerini sıkarak, "peki yargılanacak olan tam olarak kim?"

"Bir ölümlü," diye cevap veriyorum.

"Peki bu ölümlünün adı ne?"

"Onun adı Hazel."

HAZEL

Deimos bana sarayda rehberlik ederken yanımda sessiz duruyor.

Arkamızda Hades'in taştan muhafızlarından birkaçı var, sanki kimsenin yolumuza çıkıp krala götürülmemi engellemediğinden emin olmak ister gibiler.

"Nerede o? Ölümlü nerede?!" Cerberus'un arkamdaki koridorlarda uzaktan yankılanan sesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Deimos'un burun delikleri bu sesle alevleniyor, adımlarımızı hızlandırırken beni daha da sıkı kavlıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, üzerinde ağır dalgalar halinde yayılan gerginliği hissediyorum. Arkama bakıyorum ama koridorlarda aceleyle ilerlerken taş muhafızların arasından Cerberus'u göremeyince kalbim sıkışıyor.

Sarayın daha önce gördüğüme inanmadığım bir kanadına ulaştığımızda Deimos, "Ayaklarını topla," diye tıslıyor. Diğerlerinden daha karanlık görünüyor, hava bile burada daha ağır.

Sonunda süslü siyah kapılardan oluşan yüksek bir setin önünde duruyoruz. Kapıların ardında ne olduğunu anlamak için Deimos'un yanımda nasıl doğrulduğunu hissetmeme gerek yok.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra kapatıyor. Kapıları açmak için öne doğru adım atan Deimos beni odanın içine fırlatıyor.

Tökezliyorum ama yere çakılmadan önce kendimi yakalamayı başarıyorum. Etrafımda dönerek kapılara doğru koşuyorum ama çok yavaş olduğum için kapılar yüzüme çarpıyor.

Kilitte bir anahtar dönüyor ve beni odanın içinde tek başıma hapsediyor.

Karanlığın derinliklerinde bir yerlerde, Hades dışında yalnızdım.

Ağzımı örten sarmaşıklar toza dönüşüyor ve şaşkınlıktan hapsiştirmek için burnumu sıkmak zorunda kalıyorum. Yavaşça yüzümü odaya dönüyorum, sırtımı kapılara yaslarken mümkün olduğunca az ses çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerimin karanlığa alışması uzun zaman alıyor, ama alışsalar bile yine de zar zor bir şeyler s e ç e b i l i y o r u m . Belirsiz silüetler yükseliyor gibi

Etrafımda, gözlerimi her kırışımda hayalimde yeni şekiller alıyor.

Yutkunarak kapılara geri dönüyorum. Kolu hissetmem bir anımı alıyor ama ne kadar çekersem çekeyim, yerinden oynamayı reddediyor.

"Oraya kim gidiyor?" diye derin bir ses geliyor, gece havasını yararak.

Kalbim boğazıma fırlıyor, odaya dönerken vücudum geriliyor. Tüylerim diken diken oluyor, alnımda ve göğsümde soğuk bir ter oluşuyor. Sessiz bir nefes alarak, önümdeki sonsuz boşluğa bakarken başımı dik tutmaya zorluyorum kendimi.

Gözlerim odanın içinde gezinirken kulaklarıma kan hücum ediyor. Odanın içinde hareket eden kumaşların yumuşak hışırtısını zar zor seçebiliyorum ama nereden geldiğini anlayamıyorum.

Sonra gölgeler şekilleniyor ve hemen önümde devasa bir şekil beliriyor. Hades'in baharatlı misk kokusu boğazımı ve burnumu sızlatarak etrafımı sararken kendimi kapıya yaslıyorum. Gözlerimi yavaşça kaldırıp kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, gerçek bir kâbus gibi tepemde beliriyor.

"Ah, bu ölümlünün kendisi değil mi?"

Yüzümü okşamak için elini uzattığında derin sesi tüylerimi diken diken ediyor. Dokunuşu karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Parmakları çenemde durmadan önce yanaklarımda geziniyor, onu sıkıştırıyor ve gözlerinin içine bakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. Parlak safir alevler başının ve omuzlarının etrafında canlanıp yumuşak mavi bir parıltıya dönüşüyor ve teninin geri kalanını da aynı ürkütücü tonla aydınlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Boğazımda hızla oluşan yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve o da benim sessizlik anımdan yararlanarak eğiliyor, boştaki eli arkamdaki kapıya dayanırken beni kafeslemek için geliyor. Vücudunun alt yarısının tamamı benimkine baskı yapıyor, bakışları dudaklarıma düşerken beni kapıya sabitliyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp öpmek için eğilmeye başladığında nihayet sesimi bulabiliyorum.

"Karım Persephone ile birlikteydim," diyorum ona. "Az önce ona bize."

Bunun üzerine dudaklarından bir tıslama kaçıyor, ama bu benden geri adım atması için yeterli oluyor.

"Sana benim yanımda ondan bahsetmemeni söylemiştim," diye hırlıyor bana. "Bu konuda kendimi çok açık ifade ettiğimi sanıyordum."

Gözleri cehennemi bir öfkeyle parlıyor ve gücünün sıcaklığının bir fırın gibi ondan yayıldığını hissedebiliyorum.

Bir an için beni durduğum yerde yere sereceğinden korkuyorum. Ama bunun yerine dönüp karanlığın içinde kayboluyor, yine de odanın içinde fırtına gibi esen öfkeli adımlarını seçebiliyorum.

Yumuşak mavi bir parıltı geniş çerçevesini çiziyor ve ileri geri adım atarken şeklini seçebiliyorum. Bir masada duruyor ve kendine bir kadeh şarap doldururken onu seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor.

Gözlerini kaldırıyor, bakışlarımla kolayca buluştuğunda içimi soğuk bir korku kaplıyor.

Şarap kadehini yudumlarken parmaklarını şıklatıyor ve birkaç mum yanıp sönerken odayı mavi bir ışıkla aydınlatıyor. Üzerinde sadece bir çift siyah ipek pantolon olduğunu, güçlü göğsünün mumların titreşimiyle ortaya çıktığını ancak şimdi fark ediyorum.

Sadece bir tanrının olabileceği kadar güzel ve ürkütücü, vücudunun her hattını keskin açılarla yontan bir gücü var.

Olduğu yerde duruyor, odanın diğer ucundan beni izliyor. Bana bakışında belirsiz bir şey var, bu da bana küçük bir cesaret veriyor ve kapıdan uzaklaşıp odanın içine doğru belirsiz bir adım atıyorum.

Tek umudum, karısından söz etmesinin onu beni istemekten vazgeçirmeye yetmiş olması. Onun adı aramızda dolaşırken başka bir şey denemeyeceğini.

Ondan bahsetmeme verdiği tepkiyi anladığımdan emin değilim ama eğer bu onu benden uzak tutuyorsa, o zaman bunu sorgulamaya niyetim yok.

"Persephone bize seni nasıl baştan çıkaracağımızı öğretiyor," diyorum, bir kez daha emirlerine itaatsizlik ederken sesim titriyor, "ama bilmelisin ki bunu yapmak için hiçbir arzum yok."

Buna karşılık ne bir tepki veriyor ne de bir şey söylüyor.

Bunun yerine Hades kendine bir kadeh şarap daha dolduruyor. Cesaretimi toplayarak, buradaki ve balodaki davranışımı açıklamak için doğru kelimeleri arıyorum. Kısa bir süre önce Persephone'ye söylediklerimin aynısını ona da söylüyorum.

Ben konuşurken geriliyor ama konuşmamı engellemek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Sözlerimi bitirdiğimde odayı bir kez daha sessizlik kaplıyor.

Hades bir kadeh şarap daha doldururken bu sefer bakışlarımla karşılaşmıyor... sonra bir tane daha, her biri tek bir lokmada yutuluyor.

İnce buz üzerinde yürüdüğümü bilerek bir adım daha atıyorum. Ona söylediklerime bir yanıt beklerken sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor. Tepki vermemesi bana daha da yaklaşma cesareti veriyor, böylece aramızda sadece masa kalıyor.

"Sen sevmesen bile o seni seviyor-"

Bunun üzerine bana doğru dönüyor, masanın öbür ucuna uzanıp morarmış bileğimi yakalıyor, kristal kadehi ayaklarının dibinde paramparça oluyor. Eli etrafımda sıkışırken, bakışları dehşet verici bir yoğunlukla yanarken benden bir acı çığlığı kaçıyor.

Kolumu bükerek beni masanın üzerine doğru sürüklüyor ve sürahiyi büyük bir gürültüyle yere düşürüyor. Tutuşunun acısını hafifletmek için çabalarırken dudaklarımdan bir acı çığlığı dökülüyor ama her harekette daha da kötüleşiyor.

Beni kendine doğru çekerek, masanın üzerine uzandığım yerde üzerimde yükseliyor.

"Sana karım hakkında konuşmamanı söylemiştim," diyor, sesi o kadar keskin ki keşke onun yerine bağırıyordu diyorum.

Bununla birlikte beni masadan kaldırıp yere fırlatıyor ve bir acı çığlığıyla paramparça olmuş kristallerin arasına düşüyorum. Kan ve gözyaşı birbirine karışırken yakıcı bir acı beni ele geçiriyor.

Ona bakıyorum, nefes nefese camdan kurtulmaya çalışıyorum ama hareketlerim işleri daha da kötüleştiriyor. Hades bana doğru uzanıyor, beni tekrar yere bastırırken eli boğazıma dolanıyor.

Ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanarak daralırken yeni parçalar derimi ısıyor. Görüşüm bir anlığına kararıyor, oda bir kez daha imkânsız bir karanlığa gömülüyor.

Hades boğazımdaki tutuşunu bırakmadan önce, belli belirsiz bir kargaşanın ve ardından odanın dışındaki bir canavarın ulumasının farkına varıyorum. Havayı emerken boğuluyorum, ciğerlerimi elimden geldiğince dolduruyorum.

Hades odanın içinde adım adım ilerliyor. Sonra gecenin içinden gelen gürültülü bir ses beni irkiltiyor, çünkü ağır bir demir kapılara sabitlenmiş durumda.

Dışarıdan ahşap üzerinde sürüklenen pençelerin sesini duyabiliyorum ama nafi.

Burada hapsedildim.

Hades'in gazabından kurtulma umudu olmadan.

CERBERUS

Lanet kapıları menteşelerinden sökmek için elimden geleni yaparken panik ve çaresizlik içimi dolduruyor.

Ölümlüye ulaşma ihtiyacım beni tüketiyor.

Hades'in tüm sadakatimi sorgulamadan ve tereddüt etmeden elinde tutması gerekiyordu.

Yine de tek düşünebildiğim onu
kurtarmak.

Onu *ondan* korumak.

Ama saldırılarıma ne kadar öfke katarsam katayım, kapılar kımıldamıyor bile. Sonra anlaşılmayı hatırlıyorum.

Bunu tek başıma başaramayacağımı hemen anladım.

Hades'in Kaderlerle yaptığı saçma anlaşma, onun kişisel odasına
a d ı m atmamı imkânsız kılıyor.

İsteksizce kapıdan uzaklaşıyorum ve bu sırada Deimos'un bacağını
ayağımın altında eziyorum. Artık bunun bir önemi yok.

İçeriden gelen sessizlik bana hiç iyi gelmiyor.

Dönerek, Hades'in odasından ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir
şekilde saray koridorlarından geçip şehre doğru koşuyorum.

Burnumu kaldırarak aradığım kokuya kilitleniyorum ve peşinden
koşuyorum

o.

Geceyi atlatmak için tek umudu ölüm.

Sonunda adamın kendisini bulduğumda neredeyse nefes nefese kalmıştım.
Şehir kapılarının hemen dışında. Beklendiği gibi, bana doğru adım atarken
karanlık gölgeler güç ve endişe saçıyor.

"Cerberus," diyor Ölüm, ben insan formuma geri dönerken sesi soğuk ve
gözleri benimkilere kayıyor.

"Ölümlü," diye nefes nefese kalıyorum. "Nerelerdeydin?"

"I oldu bakıyor için Hazel'ın Kardeşim. Ne var ne
oldu?" hemen talep eder. "Nerede o?"

Ciğerlerim zorlanırken cevap veremiyorum, insan formuma geri
dönmek bana zarar veriyor.

Ölüm bir adım öne çıkıyor, eldivenli eliyle gömleğimi avuçlayıp beni kendi boyuna doğru sürüklüyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve sonunda içimde uyanan ateşin aynısının onda da yandığını görüyorum. Onu her şeyden önce korumak için aynı umutsuz ihtiyacı görüyorum.

Bedeli ne olursa olsun.

"Soruya cevap ver, hemen!"

Yutkunarak ona neler olduğunu anlattım. Dinledikçe beni daha sıkı kavıyor.

Hades'in yatak odasından bahsettiğim anda bir küfür savurdu. Beni bir kenara fırlatıp, hışımın yanımdan geçti.

"Umarım çok geç kalmamışsınız," diye hırlıyor. "Yoksa bu lanet diyardaki her varlık için ödenecek cehennem olacak."

Ayağa fırlıyorum ve peşinden koşuyorum.

Ölüm, ölümlüleri kurtarmak için çok geç kalırsak Yeraltı Dünyası'nın yerle bir olmasına yardım edecek tek kişinin kendisi olmadığını bilmiyor.

Hades'in sarayına ulaştığımızda, iki taş muhafız girişimizi engellemek için harekete geçiyor ama Ölüm karşısında hiç şansları yok.

Ölüm'ün gölgeleri ondan fırlayıp taş devleri öylesine soğuk bir karanlıkla kaplıyor ki, çatlıyorlar ve sonra binlerce donmuş parçaya bölünüyorlar. Deimos'un birkaç muhafızı patlamanın sesiyle köşeyi dönerken biz de ana kapıdan içeri dalıyoruz.

Ölüm bir el sallıyor, gölgeleri salonu doldurmak için acele ediyor ve ileriye doğru fırlarken adamları parçalıyor.

"Kaderlerin anlaşması," diye bağıriyorum arkasından, ama Ölüm yoluna çıkmaya cüret eden herkesi kesip biçerken bana aldırmış etmiyor.

Kahretsin.

Arkasından bakarken, başka bir yöne doğru ayrılmadan önce bir an için seçeneklerimi değerlendiriyorum. Hades'in odalarına dönmek yerine, zindana doğru ilerliyorum.

Bu gidişle alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.

HAZEL

Ben yerde nefes nefese yatarken, Hades odayı bir kez daha adımlarken öfkesi ağır dalgalar halinde akıyor.

Kristalin açtığı kesiklerden koluma kan sızdığını hissedebiliyorum ve Hades'in tutuşu yüzünden boğazım ağrıyor. Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama kaburgalarımındaki acı ve derimdeki kesikler bunu neredeyse imkânsız hale getirirken küçük bir inilti çıkarıyorum.

Bir hata daha.

Gözleri bana kayıyor ve kendini durduramayarak mavi alevler içinde patlıyor. Yere saçılan camlara rağmen, bana doğru bir adım atarken alevlerden ve adamdan uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum.

Bana doğru uzanırken alçak sesle öfkeyle homurdanıyor, parmakları kolumu sıyırıp geçiyor ve ben onun ulaşamayacağı bir yere gidiyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanarak ayağa kalkarken acı hareketlerimi yavaşlatıyor. Bana doğru tekrar hamle yapıyor ve aramızda daha fazla mesafe bırakmak için acele ederken ondan kaçıyorum, bu sırada neredeyse kendime takılıyorum.

Ben mesafemi korumak için elimden geleni yaparken hırıltısı yine havayı dolduruyor.

Gözlerim kapıya doğru kayıyor ama pençeler çoktan sessizliğe gömülmüş. Burada yalnızım, kapı kilitli ve Ölüm'ün şu anki durumumdan haberi yok.

Kimsenin bana ulaşabileceğine dair umudum yok.

Ne kadar aptalmışım.

Korkumu yutarak cesaretimi topluyorum. Bu kadar yolu şimdi pes etmek ya da Hades'in beni böyle bitirmesine izin vermek için gelmedim.

Savaşmadan olmaz.

Hades olan parlak mavi alevlerle aramda geniş bir mesafe bırakmak için elimden geleni yaparken adımlarım titriyor. Yine de bana doğru yaklaşılmaya devam ediyor, neredeyse kovalamacadan zevk alıyor gibi görünüyor.

Sonuçta, gidebileceğim hiçbir yer yok. Burada onunla kapana kısıldım ve her saldırdığında ve ıskaladığında, aramızdaki gerilimi hissediyorum

büyüyor. Dakikalar geçmeye başlıyor ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi merak etmeye başlıyorum.

Kan cildimde kurumaya başladı, onu kapladı ve kollarımdan hala çıkıntı yapan cam parçalarına bakarken irkiliyorum.

"Lütfen," diye soluyorum. "Bağışla beni, lütfen." Hades bunun üzerine kısık bir homurtu çıkarıyor.

Bana merhamet etmek şöyle dursun, yalvarışlarımla bile ilgilenmediği belli olan Hades yaklaşıyor ve bir kez daha neredeyse beni yakalayacakken parmaklarının arasından sıyrılmayı başarıyorum. Hareket ederken yorgunluk ve dehşet üzerimde ağır bir yük oluşturuyor.

Yine, bunu daha fazla sürdüremeyeceğimden korkuyorum.

Beni yakalamak için birkaç deneme daha yaptıktan sonra, Hades benden uzaklaşmadan önce bir hırıltı çıkarıyor. Bir an için içimi bir rahatlama kaplıyor. Ta ki yüzünde hınzır bir sırıtışla dönüp bana bakana, mavi alevleri etrafında tehlikeli bir şekilde titreşene kadar.

"Sen bir savaşçısın, hakkını vermeliyim" diyor, görüş alanımın hemen dışında bir şeye uzanırken bir avcı gibi etrafımda dönüyor. "Ama bana karşı gelmemen gerektiğini bilmeliydin."

Kafasına bir kask geçirip aniden ortadan kaybolana kadar neyi tuttuğunu göremiyorum... tüm mumlar sönerken beni karanlığa gömüyor.

Bakışlarım odada gezinirken içimi bir korku kaplıyor ama onun hareketlerini fark etmemi sağlayan mavi alevler artık yok. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Umutsuzca nerede olabileceğini tahmin etmeye çalışarak birkaç adım geri atarken kalbim kulaklarımda gümürdüyor. Ayak seslerini dinlemek için nefesimi kesmeye çalışıyorum ama kendi kalbimin çarpıntısından başka bir şey duymak mümkün değil.

Sonra görünmez parmakları omzuma dolanırken nefesinin sıcaklığını ensemden hissediyorum.

Çılgılık atıyorum, geriye doğru tökezlerken onun elinden kurtuluyorum ve bu sırada kendi ayaklarıma takılıyorum. Yere sertçe inerken, Hades tam üstümde belirdiğinde gözlerim açılıyor. Ayaklarını iki yanıma dikmiş, hınzır bir sırıtışla bana bakarken kaskını bir tarafa fırlatıyor.

"Lütfen," diye başımı sallayarak nefes nefese kalıyorum.

Bana doğru uzanırken dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor, parmakları kollarımı kesiyor ve birkaç cam parçasını derimin çok daha derinlerine itiyor.

Hades beni ayağa kaldırıyor, dokunuşundan dolayı acı içinde irkilmem ve nefes nefese kalmamdan rahatsız olmuyor.

Beni odanın diğer ucuna, koyu ipek çarşaflarla kaplı devasa yatağına doğru sürüklerken korku kalbimi kavırıyor.

"Sessiz ol ölümlü," diye tıslıyor. "İtaatsizliğinin bedelini ödemelisin."

Bununla birlikte beni ipek çarşafların üzerine fırlattı.

Yanımdaki yatağa tırmanırken bedenim titriyor, beni altına alırken soğuk mavi gözleri yüzümü arıyor.

Elleri kıvrımlarımda gezinip bacaklarımın arasına doğru ilerlerken olduğum yerde sabitleniyorum. Kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakarken hareket edemiyorum, konuşamıyorum ve bunun o an olduğunu biliyorum.

Bu son.

Ama sonra bedenimi bir mücadele kaplıyor.

Beni öylece almasına izin vermeyeceğim.

Çırpınarak onun elinden kaçmaya çalışıyorum. Kalçalarımı ona doğru savurmak ağırlığını üzerimden kaldırmaya yetmiyor ama bu onu sinirlendirmeye yetiyor. Bir süre sonra elleri bileklerime uzanıyor ve onları başımın üzerine doğru çekerek beni yatağa daha da sabitliyor.

Yine de bunun mücadelemeye devam etmemi engellemesine izin vermiyorum. Eğer bunu kolaylaştıracığımı düşünüyorsa, o zaman başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Bileklerimi birleştirip bir elini vücudumda gezdirmek için serbest bıraktığında gözlerim yaşıyor. Geceliğimin yakasından tutarak, göğüslerimi ona göstermek için yırtıp açıyor ve ben hala elimden geldiğince ondan uzaklaşmaya devam ediyorum.

Henüz ona boyun eğmediğim için hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Onunla mücadele ettikçe öfkesi daha da artıyor gibi görünüyor ama vazgeçmeyi reddediyor. Eli belime kayıyor ve elbisemi bir eliyle kavrayıp daha da yukarı çekiyor.

Elimden geldiğince çırpınıyorum ama bunun bana bir faydası olmuyor. Yine de eteklerimi çok kolay bir şekilde çekip çıkarıyor.

Eli kalçalarımın arasına kayarken "Hayır," diye nefes nefese kalıyorum.

Üstümde kayarken dudakları muzaffer bir sırıtışa dönüşüyor, pantolonunu çıkarmasına yetecek kadar. Bu anı biraz özgürlük kazanmak için kullanmaya çalışıyorum ama bileklerimi serbest bırakıp elini boğazıma kapattığında yeterli olmuyor, ağırlığı bedenime çok geçmeden geri dönerken bile beni boğuyor.

Nefes almak için mücadele ederken elini pençeliyorum, ama ben bile ne Sıra olacağını biliyorum.
daki.

Kendini ayarlamak için hareket ettiğinde midemde soğuk bir korku birikiyor ve ben
Benden almak üzere olduğu şey için hazır ol.

Ama benden istediğini çalamadan, odanın kapıları binlerce parçaya bölünerek patlıyor.

Şarapnel parçaları üzerimize yağıyor, çoğu Hades'in derisine saplanıyor. Bizi bölmeye gelenin kim olduğunu görmek için döndüğünde öfke ve acı dolu bir kükreme çıkarıyor.

Birkaç santim geri çekilme fırsatını değerlendirerek etrafına bakıyorum ve bir zamanlar kapıların olduğu boşlukta çerçevelenmiş figürü görüyorum.

Mürekkep karası gölgeler etrafında yükselirken orada duran Ölüm'dü.
Benim ölümüm.

ÖLÜM

Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen **bir** öfke, önümdeki manzara karşısında içimde yükseliyor.

Güç ve öfke damarlarımda dolaşıyor, varlığımın özüne karışıyor. Bu adamın ölümünden başka bir şey istemiyorum.

Odanın içine doğru ilerlerken gücün benden aktığını ve etrafımda dönen gölgeleri beslediğini hissediyorum. Formum her adımda büyüyor, içimdeki karanlık güç her saniye intikam almaya ve kan dökmeye daha da kararlı hale geliyor.

"Hades," diyorum, sesim odanın içinde gürlüyor. "Onu serbest bırak beni."

"Yoksa ne olur?" Hades sorar. "Kendini unutuyorsun, Ölüm. Bu benim ve benim iznim olmadan buradan ayrılamaz."

Kendini yataktan ve Hazel'dan kaldırırken sesi biraz öfkeli geliyor. Gözdağı vermek istediğini düşündüğüm bir yerde dururken, gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Benimle kıyaslandığında o *bir hiç*. Onun güçleri sınırlı ama benimkiler değil.

Görünüşe göre ölüm, kendi krallığında bile diğer her şeyden daha ağır basıyor.

Hazel yatağa kıvrılmış, acı içinde yüzünü buruştururken geceliğini çekiştirirken gözlerim omzunun üzerinden ona bakıyor. Vücudunun titreyişi kalbimi paramparça ederken çok geç kaldığımdan korkuyorum.

Hades açgözlülüğüyle bir ölümlü kadını daha kırdı bile.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde öfkem kabarıyor.

"Ona yaptıklarının bedelini ödeyeceksin," diye kükrüyorum.

"En kötüsünü yap," diye homurdanıyor Hades ve Hazel hafifçe irkiliyor. "Güçlerinin tadına bakmama izin ver."

Bunun üzerine duraksıyorum ama sonra Hazel yer değiştiriyor ve yumuşak tenine bulaşmış kanı görüyorum. Bu görüntü kalbimi bir an için durduruyor.

Yaralı, yatağında kanlar içinde, ona yaşattığı kâbustan kaçmaya çalışıyor.

Onu öldüreceğim.

Kendimi durduramayıp ona doğru atılıyorum.

Hedefine ulaşmayan yumruklarıyla beni yarı yolda karşılıyor. Gücüm çok büyük, onun beni durduramayacağı kadar şiddetli. Öfkem, indirdiğim her darbeyi körüklüyor.

Güce lanet olsun, onu çıplak ellerimle öldürmeyi tercih ederim. Tanrılar güçlü olabilir ama ben Ölüm'üm ve durdurulmayacağım.

Yine de Hades vuruşlarına karşılık veriyor, içimizdeki gücün her zerresiyle birbirimizi parçalarken kendi yumruklarından birkaç tane indiriyor.

Sonunda yumruklarımı ona geçirmek iyi hissettiriyor. Kekeleyerek çıkardığı sesler neredeyse yüzüme bir sırtış getiriyor... *neredeyse*.

Yaptığı tüm yanlışlar için hâlâ çok daha kötüsünü hak ediyor.

Hades zorlu bir mücadele veriyor ama sonunda üstünlüğü ele geçirmeyi başarıyorum.

Onu boynundan tutup yerden kaldırıyorum, sonunda ne kadar güçsüz olduğunu anladığında gözleri bir an için açılıyor. Yüzüme yayılan gülümsemeyi durduramıyorum, onu tekrar yere çarpmadan önce maskemin arkasından göremediği için neredeyse pişmanlık duyuyorum.

Ayaklarımın dibinde buruşuk bir halde yatıyor, nefes nefese ve hareket edemiyor.

Yapmam gerekeni yapmak için
kendimi hazırlıyorum. Sonunda onu
bitirmek için.

Yalan söyleyemem ve bu andan büyük bir zevk almayacağımı söyleyemem, özellikle de anlayış gözlerini doldururken.

Ancak ben bir şey yapamadan oda aniden yaklaşan muhafızların yankısıyla doluyor. Yerden sarmaşıklar fışkırıp etrafımı sararak beni olduğum yere mıhlarken Hades'e uzanıyorum.

Persephone odaya girip kocasıyla benim aramda bakışırken yüzündeki öfkeyle kapıya doğru döndüğümde sinirli bir tıslama çıkarıyorum.

"Bu kadar yeter."

Bir küfür savuruyorum, kopardığım bir sarmaşığın yerini anında bir başkası alırken sarmaşıklarına karşı faydasızca mücadele ediyorum.

"Yeter dedim," diye tersliyor Persephone.

Artık ayağa kalkmayı başarmış olan Hades ona doğru dönüyor.

Gözlerinde yanıp sönen öfkeyle ona bakıyor ama Persephone onun öfkesinin ağırlığı altında sinmiyor.

Adam ona doğru tehditkâr bir adım atarken bile. Onu yere sermeye hazır görünüyor, ama Eros kapı aralığında durmak için hareket ettiğinde duruyor, Cerberus yanında ve başka bir figür hemen arkasında.

Anteros.

Kaşlarımı çatarak, "Bunun anlamı nedir?" diye soruyorum.

Persephone'nin dudağı hepimizin arasında gezinirken kıvrılıyor. Bir süre sonra yana çekilerek Anteros'a öne gelmesini işaret ediyor.

Adam önündeki manzarayı incelerken her şeyden çok sinirlenmiş ve rahatsız olmuş görünüyor.

"Bir duruşmaya nezaret etmek üzere çağrıldım," diye anons ediyor, sesi neredeyse gücenmiş gibi çıkıyor.

Bunun üzerine gözlerimi kısıyorum.

Onu ilgilendiren tek bir duruşma var ve bu duruşma hiçbirimizin uyandıracak kadar aptal olmayacağı, hepimizin tek bir kelime bile etmemesi gerektiğini çok iyi bildiği bir duruşma.

"Kimin için?" Bunun işin içinde olan hiç kimse için iyi sonuçlanmayacağını bilerek soruyorum.

"Hazel adında bir ölümlü için," diyor Anteros.

"Ne?" diye nefes alıyorum, kalbim göğsümde hızla atarken tüm bedenim geriliyor. "Kim böyle bir şey ister ki?"

"Ben aradım," diyor Eros.

Adama bakarken gözlerim kısılıyor. İstemedен de olsa, beni yerimde tutan sarmaşıkları yırtıyorum ve ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum. Aptal bu sefer çok ileri gitti.

"Seni aptal, ne yaptın sen?!"

Ellerini savunmak için kaldıran Eros, "Bekle, açıklamama izin ver" demekte gecikmiyor.

"Konuş," diye hırladım. "Kafanı omuzlarından ayırmadan önce."

"Anteros'un kardeşi olarak haklarımdan biri olduğu üzere, bunu kendim için değil," diye devam etmeden önce bir an duraksadı, "senin için söyledim."

HAZEL

Neler olduğu ya da bahsettikleri bu duruşmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hades'in yatağındaki yerimden, çarşaf lar üzerime yapışmışken, Ölüm'ün gerilmesini izliyorum. Eğer verdiği tepki bir şey ifade ediyorsa, bilmek *istediğimden* emin değilim.

Ölüm sarmaşıkları yırtıp Eros'a doğru yürüyecek kadar kendini serbest bırakırken öfkeli görünüyor. Yüzümü buruşturarak başka bir kavganın patlak vermesini bekliyorum.

Ama Eros'a ulaşmadan, Anteros ve Persephone yoluna çıkarak Ölüm'ü durduruyorlar.

"Duruşma çoktan yapıldı," diyor Anteros. "Gerçekleştirilmeli."

"Böyle bir şeye maruz kalacak durumda değil," diyor Ölüm.

Herkesin gözleri aniden bana doğru kayarken bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum.

Persephone'nin yüzü, gözleri benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor ve yanaklarım tüm bu ilgiden dolayı yanıyor. Özellikle de şu anda kralın yatağında kıvrılmış, geceliğim yırtılmış, vücudum morarmış ve kırılmış halde olduğum gerçeği göz önüne alındığında.

Çarşafı olabildiğince sıkı sararak, Hades'in daha önce yaptığı gibi tamamen ortadan kaybolmamın mümkün olmasını diliyorum. Beni kocasının yatağında bulduğu için Persephone'yi hayatıma burada ve şimdi son verdiği için suçlamazdım.

Ama bana bakarken ve gözleri kanlı bedenimde gezinirken yüzü hafifçe yumuşuyor.

Persephone yumuşak bir sesle, "Endişelerini anlıyorum Ölüm," dedi, "ama duruşma usulüne uygun olarak şafak vakti yapılmalı."

"Persephone-"

Kraliçe, "Ancak bu süre zarfında onun sağlığıyla ilgilenecek birini seçmenize izin vereceğim," diye ekliyor. "Onu odadan çıkarabilirsiniz, böylece ben de kocamla ilgilenebilirim."

Hades bunun üzerine kıpırdanıyor ve benim ihtiyatlı dikkatimi ona çekiyor. Kendini tam boyuna getirmesi biraz zaman alıyor. Her ne kadar egosu

zedelendi, öfkesi gözlerinin derinliklerinde daha da parlak bir şekilde yanıyor.

Ve bu denemenin, her ne ise, şimdilik hayatlarımızı bağışlayan tek şey olduğunu anlıyorum.

Bana doğru dönerken sarmaşıklar Ölüm'ün bedeninden düşüyor.

Beni kollarına almadan önce ipek çarşaflara sarmak için eğildiğinde kalbim göğsümde çarpıyor. Tanıdık, buz gibi dokunuşu beni rahatlatırsa da, beni göğsüne bastırırken hâlâ acı içinde irkiliyorum.

Persephone'nin yanından geçerken, dikkatini çekmeye çalışarak öne doğru kaymaktan kendimi alamıyorum.

"Persephone," diye yalvarıyorum, "Yemin ederim hiçbir şey olmadı. Buraya kendi seçimimle gelmedim."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkmıyor, ama dudaklarının sert bir çizgi haline geldiğini görüyorum... ve söylediğim tek kelimeye inansa da inanmasa da beni duyduğunu ummak zorundayım.

Açık kapıya doğru ilerlerken, onu geride bıraktığım için içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor, her ne kadar şimdi beni bekleyen garip sınavla yüzleşecek olsam da.

"Ölümlünle geçirdiğin son anların tadını çıkar Ölüm," diye sesleniyor Hades. "Bu deneme biter bitmez... varlığım üzerine yemin ederim ki onu benim yapacağım."

Ölüm cevap vermiyor, Cerberus ve Eros aralarından geçmesine izin vermek için kenara çekilirken gözleri ileriye odaklanmış.

Bir çift muhafız bizi koridorlarda yönlendirmek için beliriyor, biz yürürken onların temkinli mesafesi garip bir rahatlık sağlıyor. Ölüm dokunuşlarında hassas, kollarında beni itip kakmamak için elinden geleni yapıyor.

Yine de acı içinde irkiliyorum.

Ne kadar denesem de, Ölüm'e onu ne kadar özlediğimi söyleyecek sözcükler bir yana, sesimi bile bulamıyorum.

Ama dilim itaat etmeyi reddediyor ve kalbim hâlâ anlaşmamızla ilgili dürüstlüğü konusunda endişeyle çarpıyor.

Bunun yerine, onun soğuk kokusunun ve beni kontrol etmek için her bakışlarında gözlerindeki endişenin tadını çıkarıyorum.

Muhafızlar bizi ancak bir yatak ve küçük bir masaya yetecek büyüklükte, duvarda tek bir penceresi olan küçük bir odaya götürüyor. Her şeyden çok bir hapisane hücreesine benziyor ve benim rahat etmem için Hades'e hala çok yakın, ama görünüşe göre başka seçeneğimiz yok.

Ölüm, kırık bedenimi gereğinden fazla sarsmamaya özen göstererek beni yavaşça yatağa yatırırken isteksiz görünüyor. En ufak bir dokunuşta bile acı alevleniyor ve dudaklarımdan kaçan iniltiyi zorlukla bastırabiliyorum.

O doğrulmadan önce gözlerimiz bir anlığına buluşuyor, aramızda söylenmemiş binlerce kelime geçiyor. Ama sonra hiçbirine ses çıkarmadan uzaklaşıyor ve ben aramızdaki sessizliği nasıl bozacağımdan emin olamadan dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Ölüm odadan çıkarken, Eros onun yanında beliriyor, ikisi arasında bir bakış geçiyor.

"Ona iyi bak," diyor Ölüm usulca. Eros başını sallıyor.

"Nereye... nereye gidiyor?" diye sorarken hafifçe öne doğru kayıyorum. Soruma kaşlarını çatarak cevap verdi.

Aralarında ikinci bir tuhaf bakış geçerken Ölüm yine Eros'a hitaben, "Ona söyleyebileceğin her şeyi söyle," diyor. "Duruşmaya kadar."

Bu duruşma beni öncekinden daha da tedirgin ediyor. Bana söylemediği şey ne? Neden benimle kendisi konuşmuyor?

Ama ben daha ağzımı açıp konuyu açmadan birkaç muhafız öne çıkıyor ve ben dehşet içinde onun odadan çıkarılışını izliyorum.

Anteros kapı aralığında durmak için hareket ediyor, Ölüm'ün götürülüşünü izlerken yüzünde sıkılmış bir ifade var. Eros'a döndüğünde yüzünde ilk duygu parıltısı beliriyor.

"Duruşmanın kurallarına müdahale etmemen gerektiğini hatırlatmama gerek var mı kardeşim?" Anteros Eros'a sorar.

"Hayır," der Eros derin bir iç çekerek.

"Güzel," der kardeşi ona küçük bir kutu uzatarak. "O zaman senden ne beklendiğini biliyorsun."

Anteros kardeşinin yanıtını beklemeden onu odaya sokar. Kapıyı usulca arkasından kapattıktan sonra Eros'la yalnız kalıyorum.

Bir süre durakladıktan sonra Eros bana döndü. Acımı hissetmiş gibi yüzünü buruşturuyor ve bana üzerimi kaplayan kesikleri ve bazılarına hâlâ gömülü olan camı hatırlatıyor.

Acı hala orada olsa da, kıpırdamadan oturduğum sürece donuk bir zonklamadan biraz daha fazlası.

"Dur, sana yardım etmeye çalışayım," diyor Eros, küçük kutuyu yatağın yanındaki masanın üzerine koymak için geçerken. Kutuyu açıp bir şeyler çekmeye başladığında hiçbir şey söylemiyorum.

çeşitli eşyalar çıkardı.

"Bu deneme nedir, Eros?" Sorunun ne kadar inceliksiz olduğunu görünce irkilerek soruyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Eros önümde çömelirken cevap vermiyor. Kaşlarımı çatıyorum, onu bu konuda benimle nasıl konuşturabileceğimi düşünürken dudağımı çiğniyorum.

Bir parça temiz bezi küçük bir şişeden aldığı bir şeyle ıslatırken odayı sessizlik kaplıyor. Kesiğin üzerine bastırırken acı dolu bir tıslama duyuyorum. Biraz daha sert bastırmadan önce bana yumuşak bir bakış atıyor.

"Duruşmada Ölüm'le mi yüzleşeceğim?"

Yine hiçbir şey söylemiyor, bu kez bana soruları kesmem için adeta yalvaran bir bakış atıyor.

"Bu denemenin arkasında daha büyük bir amaç mı var? Bir Aşk Denemesi neyi gerektirir? Eros, lütfen."

Devam eden sessizliği beni rahatsız ediyor ve sorularıma neden cevap vermeyi reddettiğini anlayamıyorum ...

Ta ki duruşma hakkında konuşmasına izin verilmeyebileceği aklıma gelene kadar. "Bana bundan bahsedemezsin, değil mi?"

Başını sallıyor.

Elbette.

Dudaklarımı birbirine bastırırken hayal kırıklığı üzerime çöküyor.

Dikkatle yaralarımın geri kalanını temizlemeye koyuluyor. Camı yaralarımın çekerken şaşırtıcı derecede nazik davranıyor.

Aramızdaki sessizlik sadece Eros'un çalışırken çıkardığı yumuşak seslerle bozuluyor. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Son kesiklerimi de temizlemeyi bitirdiğinde ayağa kalkıyor ve arkasını dönmeye başlıyor. Ona doğru uzanıp bileğini yakalıyorum ve donup kalıyor.

"Sorun ne, Eros?"

Yavaşça dönüp bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Özür dilerim."

"Ne için?"

Ağır bir iç geçirdi.

"Seni onun pisliğine bulaştırdığım için. Hades'i baştan çıkarman için seni baloya göndermeyi bile önermemeliydim. Yapmalıydım-"

"Dur." Sözümlü kestiğimde gözleri hafifçe açıldı. "Bunu ben kendim yaptım. Kendi seçimlerim beni buraya getirdi. "Beni buraya getirecek kadar aptal olan bendim.

Ölümle bir anlaşma yapmak için. Kaderi kendi ellerime alabileceğime inanmamam gerektiğini daha iyi bilmeliydim."

Eros bunun üzerine rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Gözlerimi kısarak bir süre onu izliyorum, ama körlüğüne rağmen bakışlarımla tam olarak buluşamıyor.

"Ne oldu, Eros?"

Bir an duraksadıktan sonra, "Bunu söylemenin bana ne kadar acı verdiğini bilmelisin. Gerçekten, bundan bahsetmekten bile nefret ediyorum, ama Ölüm'ün bir anlaşma için ödeme alıp pazarlığın kendi tarafını yerine getirmediğini hiç görmedim."

"Ne?" nefesim boğazımda düğümlenirken kelimeyi dudaklarımdan zorlukla geçiriyorum.

"Tüm söyledğim-"

"Ciddi olamazsın," diye çıkışıyorum Ölüm'ün tutulmayan sözünü hatırlayınca. "Babamın ruhunu kapının diğer tarafında gördün."

"Bu kadar erken ölmemesi gerektiği konusunda haklıydın. Ama Ölüm'ün anlaşmanın kendi tarafını bozduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırmadan önce cevap vermek için ağzımı açtım. Yavaşça ağzımı kapatıyorum.

Eros'un önerdiği şeyi düşünürken kalbim küt küt atıyor. Anlaşmamıza, pazarlığıma rağmen babamın zamansız bir sonla karşılaşmış olması gerçekten mümkün mü?

"Bu gerçekten mümkün mü?"

Eros omuz silkiyor, ama bu zihnime bir şüphe tohumu ekmeye yetiyor. Bunu düşünürken kalbim hızla çarpıyor.

Babamın ruhunu kapılarda gördüğümünden beri söylediğim ve yaptığım her şeyi düşünmeden edemiyorum.

Ölüm'e söylediğim sert sözleri ve Eros'un kollarına atılmak için gösterdiğim aceleciliği.

Yine de tüm bunlara rağmen, ona en çok ihtiyacım olduğu anda yanıma geldi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazımda bir yumru oluşmaya başlıyor. "Ne yapacağım ben?" Eros'a soruyorum.

Yatağın kenarına yerleşip bana doğru uzanırken bana nazik bir gülümseme veriyor.

Beni kollarına almasına izin veriyorum, bir elini saçlarımda gezdirirken beni usulca sallıyor. En çok ihtiyaç duyduğum anda beni rahatlatıyor.

"Kalbinin sesini dinle," diyor, sesi son derece nazik ve yatıştırıcı.
"Olacaklarla yüzleştğinde."

Avucunu yanağıma bastırıldığı sırada ona bakıyorum.

Sonra bir bakıyorum, dudaklarını dudaklarıma doğru eğmiş, beni öpmeye ramak kala duruyor. Bir an öylece donup kalıyor, sonra hızla çekiliyor, aramıza mesafe koyarken dudaklarından bir küfür dökülüyor.

"Sorun ne?" Başını

iki yana sallıyor.

"Özür dilerim Hazel. Gitmek

zorundayım." "Neden?"

Ağzını açıyor ama sonra zorla kapatıyor. Bana bakarken ifadesi sertleşiyor.

Kapı açılıp Anteros odaya girdiğinde dudaklarımda bir soru oluşuyor ve ölüyor.

Eros'a başını

sallıyor. "Vakit

geldi."

Eros başka bir kelime etmeden ya da daha fazla açıklama yapmadan elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz elimi bırakıyor ve sanki bana dokunmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi uzaklaşıyor. Odadan çıkmak için hareketlendiğinde, kardeşi onu durdurup eğiliyor ve bir şeyler fısıldıyor.

Eros şaşırmış görünüyor ama sonra başını sallıyor.

Odanın sessizce çıkarken az önce ne söylediğini merak ederek kaşlarını çatıyorum. Anteros bana dönmeden önce uzun bir süre arkasından bakıyor.

Birkaç muhafıza işaret ederek beni odadan çıkardılar.

HAZEL

Sarayın içinden geçip şehre doğru ilerlerken aramızda tek bir kelime bile konuşulmuyor. Hades'in kalesinin sadece dört duvarını tanıyacağımı düşünmeye başlamıştım ve onu geride bırakırken kalbimin sevinçle çarpmasına engel olamıyorum ama Tanrılar Şehri'nin derinliklerine doğru ilerlerken heyecanımın kısa sürebileceğini fark ediyorum.

Hades'in sarayından ayrılmak o kadar da iyi bir şey olmayabilir.

Sokaklar çoktan seyircilerle doldu.

Yanlarından geçerken gözleri beni delip geçiyor. Fısıldaşmalarını, kahkahalarını ve alaylarını duyabiliyorum ama bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Çoğu kutlama yapıyor gibi görünüyor, bu da şehrin henüz adım atmadığım bir bölümüne götürülürken beni daha da endişelendiriyor.

Kalabalık burada daha da yoğunlaşıyor, Yeraltı Dünyası'nın yaratıkları bana bakma şansı için birbirleriyle itişip kakışırken yüzler birbirine karışıyor.

Önümüzde parlak beyaz taştan yapılmış büyük bir arena beliriyor ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum, parlayan altın tepesini görebilmek için boynumu geriye doğru uzatıyorum.

Büyüleyici, narin sütunlar ve taşlar kendilerini bir fırçanın ucunda bulmak için yalvarıyor. Parmaklarım bu düşünceyle neredeyse unuttuğum bir şekilde seğiriyor ve bir anlığına dikkatimin dağılmasına izin veriyorum.

Anteros beni arenaya götürürken panik, resimle ilgili tüm hayallerin üstesinden gelmekte gecikmiyor. Küçük bir odaya götürülürken güzel mermer zeminlere bir göz atmayı zar zor başarıyorum.

Anteros bana, "Diğer talimatları burada bekleyeceksin," diyor.

Ağır metal parmaklıklar kapının üzerine düşerek beni odada tek başıma hapsediyor. Onun uzaklaşmasını, muhafızların da onunla birlikte gitmesini izliyorum.

Boş alana bakmak için geri döndüğümde içimi çektim.

Burada beklemekten ve neler olacağını merak etmekten başka yapacak pek bir şey yok.

Kendimi Yargıçların önünde mi bulacağım? Ya da belki de bu, aşka karşı işlediğime inandıkları bir suçun duruşmasıdır?

Sanırım bu mümkün. Burada, her şeyin mümkün olduğunu düşünmeye başlıyorum, ancak yüzleşmek üzere olduğum şeyi hayal etmeye çalıştıkça kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Kıpırdamadan duramıyorum, zihnim çıldırırken adım atmaya başlıyorum. "Hazel."

Gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimden sıyrılmam bir an alıyor ve döndüğümde Cerberus'un kapıda dikilmiş, bakışlarında endişeyle beni izlediğini görüyorum.

"Burada ne işin var?" Ona kaşlarımı çatarak soruyorum.

Şu anda onunla uğraşmak istemeyecek kadar endişeli ve düşüncelerimden bunalmış durumdayım.

"Lütfen," diye fısıldıyor, "fazla zamanımız yok."

Sesindeki aciliyet beni etkiliyor ve ona doğru adım atmaktan başka çarem kalmıyor.

"Ne oldu?" Soruyorum, yüzündeki ve sesindeki bir şey onu dinlemem gerektiğini anlamamı sağlıyor.

Öne doğru kayıyor ve elini parmaklıkların arasından geçiriyor. Avucunu açıp, orada duran küçük kâğıt parçasına bakıyorum.

Almak için hızla uzanmadan önce bir an ihtiyatla bakıyorum.

Ancak ben kağıdı alamadan elini kapatıyor ve beni avucunun içinde yakalıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Ne tür bir numara bu?"

"Numara falan değil," demek için acele ediyor. "Notu sana vereceğim ama seni korumak için daha iyi bir iş yapmadığım için senden af dilemek istiyorum."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

"Bu konuşmayı yapmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum."

Bakışları düşüyor ve neredeyse yanağından süzülen tek bir damla gözyaşı gördüğümü sanıyorum. Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum ama bakışlarımla buluştuğunda yanaklarının kuruduğuna yemin edebilirim.

"Haklısın, tabii ki," diyor ve beni tutmayı bırakıyor. Parşömen elimde, sırtımı kapıya dönüyorum.

Notu açarken, Cyprian'ın bana verdiği kitaptan koparılmış küçük resimli sayfayı sertçe içime çekiyorum... ve üzerinde Cyprian'ın kendi el yazısıyla tek bir kelime var.

Nightshade.

Uzun bir süre kelimeye bakıyorum, zihnim dönüyor. Sonra dehşetle geri çekildim. Babam hasta yatarken odasını dolduran keskin koku.

Birdenbire üzerime çöküyor, neredeyse nefesim kesiliyor. Hatıra o kadar güçlü ki, yemin ederim kendimi neredeyse o gün babamın odasında buluyorum.

Tabii ki o sırada o kadar çok başka koku tarafından maskelenmişti ki kokuyu tam olarak tespit edememiştim.

Ama şimdi, gün gibi açık.

Beni rahatsız eden koku, ne anlama geldiğini anladıkça yavaş yavaş dağılıyor. Babam zehirlenmiş.

Bu Ölüm'ün bana babamı başka birinin öldürdüğünü kanıtlama yolu mu?

Eğer öyleyse, tüm çabalarım rağmen anlaşmamız bile onu zamansız bir ölümden kurtaramayacak demektir.

Eğer katili hala yaşıyorsa.

Dönerek Cerberus'a dönüyorum, sorularım hazır. Sadece parmaklıkların ardındaki boşluk boştu.

Ağzımı açıyorum, onu geri çağırıp çağıramayacağımdan emin değilim ama onun yerine irkilmiş bir ses çıkıyor, tam o sırada metallerin birbirine sürtünmesinden çıkan inilti küçük alanı dolduruyor.

Uzak duvara bakmak için döndüğümde, duvarın yavaşça arkasındaki arena zeminine yol verişini izliyorum. Gözlerimi kırıştıtararak, ismim söylendiği anda boşluğa bakıyorum.

Derin bir nefes alarak notu avucumun içinde tutuyorum... ve sonra arenaya ve beni bekleyen izlere doğru adım atıyorum.

ÖLÜM

Arenaya doğru ilerliyorum, ana alana açılan büyük kapının önünde durduğumda gardımı almış durumdayım.

Etrafı incelerken gözlerim etrafta geziniyor. Askerlerin dövüş becerilerini göstermeleri için yapılmış basit bir açık alan.

Yukarıda, tanrılar ve canavarlardan oluşan bir kalabalık çoktan tribünleri doldurmuş, duruşmanın başlamasını bekliyor ve izliyor.

Neyin test edileceğini bilsem de, nasıl test edileceğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece bu bile beni germeye yetiyor. Hazel'in şu anda bununla yüzleşirken neler düşündüğünü ve hissettiğini hayal bile edemiyorum. Yalnız ve hazırlıksız.

Çenemi tutarak arenaya adımımı atıyorum.

Hemen zihnim boşalıyor. Önümdeki alan gözlerimin önünde dönüşüyor ve görüşümü odaklamak için iki kez göz kırpyorum.

Ben evimdeyim.

Kaşlarımı çatarak, nerede olduğumu hatırlamaya çalışırken bir adım atıyorum.

Ama nerede olduğumu, hatta kim olduğumu ya da *ne* olduğumu hatırlamıyorum.

Tek bildiğim, uzun bir yolculuktan döndükten sonra evime adım attığım bu an.

Bir şey elimi ısıtıyor ve avucumun içinde tuttuğum, içinde herhangi bir madde bulunmayan küçük cam şişeye şaşkınlıkla bakıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum.

Neden böyle bir şey tutuyordum ki?

Başımı sallayarak sarayıma doğru ilerliyorum.

Soğuk şömineye ulaşıyorum ve şişeyi şöminenin üzerine koyup bir süre ona bakıyorum.

Neden böyle bir şeye sahip olduğumu bir türlü hatırlayamıyorum ama sonra dikkatim şömineye kayıyor.

İçimde hiç ateş yanmaması beni rahatsız ediyor. Ama neden?

Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti; soğuk, karanlık ve boş şeyleri severim.

En azından öyle olduğunu sanıyordum.

şimdi, birdenbire hiçbir şeyden o kadar emin değılim.

Kafam karıştı, şişeye tekrar uzandım. Onu burada, soğuk şöminenin üzerinde bırakmak yanlış görünüyor. Bunun yerine, normal günlük işlerime dönmeden önce onu cebime sokuyorum.

Sarayın koridorlarında yürürken içimi tuhaf bir his kaplıyor.

Gözlerim boş duvarlara takılıyor. Tozlu mutfak. Temiz zeminler.

Attığım her adımın yalnız yankısı içimi ürpertiyor.

Sanki eksik bir şey varmış gibi. Sanki benim için son derece önemli olan bir şey benden habersiz alınmış gibi.

Ama ne?

Bir koridorda durup boş alana bakıyorum. Burası çok cansız geliyor.

Ama bu beni rahatsız etmemeli. Öyleyse neden? Tekrar yola koyuluyorum ama yine aniden duruyorum.

Yavaşça, hiç kullanmadığım bir kapıya doğru dönüyorum ve kapıyı açıyorum. Ötesi boş, tam da beklediğim gibi.

Yine de eskiden burada bir şey olduğunu biliyorum. Son derece değerli bir şey. Bundan eminim.

Ama ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Zihnimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, boş çıkıyorum. Zihnim boyanmak istemeyen boş bir tuvalden başka bir şey değıl.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde odadan çıktım ve yatak odama doğru fırladım.

Aynaya doğru ilerlemeden önce kapıyı açıyorum. Yaklaşıp maskesiz yansımama bakıyorum.

Göz kırpıyorum.

İrkilerek maskesiz yüzümü gördüğümü fark ediyorum ve sonra gözlerim yatağı doğru kayıyor.

İçim burkulurken kalbim sıkışıyor.

Dönerek yatağı ve orada yatan kadına bakıyorum. Sarı saçları yüzünü çevreliyor, kıvrımlı vücudu yatağımın ipeksi çarşaflarının altında zar zor gizleniyor.

Kendimi durduramayıp ona doğru bir adım atıyorum.

Kadının gözleri irkilerek açılıyor ve bana tatlı tatlı gülümsüyor.

"Evine hoş geldin," diye yumuşak sesiyle beni selamlıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Kim bu kadın?

Gülüyor ve soruyu yüksek sesle sorduğumu fark ediyorum.

"Ben senin karınım," diyor bana. "Ne aptalca bir soru. Şimdi yatağa gel. Seni çok özledim."

Başımı sallıyorum, bir adım geri çekiliyorum. Birdenbire tek istediğim aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak oldu.

"Hayır, ilgilenmem gereken bir işim var," diyorum, mazeret ben daha durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

Güzelce suratını asıyor, beni yatağında ona katılmaya ikna etmek için olduğundan emin olduğum bir şekilde yer değiştiriyor.

Yine de ikna olmadım.

Burada yanlış giden bir şeyler var, ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"P e k â l â," diyor sonunda. "En azından çocuklara bakılmasını sağlar mısın?"

"Çocuklar mı?"

Bunun üzerine kızgın bir iç geçirdi. "Nasıl oluyor da kendi çocuklarını da unutmuş gibi davranabiliyorsun?"

Yüzünü öfke kaplıyor ve çocukların iyi olup olmadığını kontrol edeceğime dair söz vererek onu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. Zihnimde bu sözde çocuklarımla yüzlerini ararken bile elim boş dönüyorum.

Odadan çıkıp saraya doğru ilerliyorum, gölgelerim tedirginlikle etrafımı süpürüyor.

Yürürken elimi cebime sokuyorum, yatağımdaki kadın ve bahsettiği çocuklarla ilgili bulmacayı çözmeye çalışırken kayboluyorum, parmaklarım dalgınca şişeye dolanıyor.

Temasla birlikte koluma bir sıcaklık yayılıyor ve durup şişeyi çekip çıkarıyorum.

Kaşlarımı çatarak elimde ters çeviriyorum.

Şişe şimdi kısmen kalın altın rengi bir sıvıyla dolu.

Ona bakarken zihnime tanıdık bir şey sızıyor. Tam zihnimde bir görüntü oluşmaya başlamışken, kahkaha dikkatimi şişeden uzaklaştırıyor.

Şişeyi tekrar cebime koyarak sese doğru ilerliyorum.

Bir kapıyı iterek açıyorum ve yerde oturmuş, etrafları oyuncaklarla çevrili üç çocuk buluyorum. Sarışın kadın aralarına oturmuş, tatlı tatlı gülümsüyor

Onları oynarken izliyor.

Çocukların, kadının ve benim mükemmel bir karışımımız gibi görünmeleri gözümünden kaçmıyor.

Bir süre onları izledikten sonra elimde olmadan odaya doğru bir adım atıyorum. Önümdeki sahnenin sıcaklığına kapılıyorum.

Çocuklar bana dönüyor, gülümseyip kahkahalar atarak ayağa fırlıyor ve bana doğru koşuyorlar.

Son saniyede bir adım geri atıyorum. Bana ulaşmalarını ya da daha fazla yaklaşmalarını engelliyorum. Gözlerim kadının üzerinde daralırken başımı sallıyorum.

Bu doğru değil.

Ayağa kalkıyor, yüzü üzgün.

"Bir canavar gibi davranıyorsun," diyor bana. "Karına selam veremiyorsun ve sonra çocuklarına bile sarılmıyorsun? Ben böyle bir canavarla mı evlendim?"

Başımı sallıyorum, dönüyorum ve odadan çıkıyorum.

Zihnim dönüyor.

Bu doğru değil.

Burası benim evim değil.

O... onlar benim ailem değil.

Kendimi Ölüm Vadisi'ne yaklaşırken bulana kadar ayaklarımın beni sarayına taşımasına izin veriyorum. Tereddüt etmeden, altın tarlalara adım atana kadar yoğun sisin içinden geçiyorum.

Knax zıplayarak bana doğru geliyor ve hoş geldin dercesine bana sokulurken ona gülümsüyorum. Anın tadını çıkarıyorum, nihayet doğru hissettiren bir şey.

Olması gerektiği gibi.

Bir dakika sonra kendimi Knax'ın üstüne çekiyorum. Dilimin bir tıklamasıyla, yarışa başlıyoruz. Sarayımdan ve krallığımdan uzaklara, ölümlülerin dünyasına.

Nereye gittiğimi ya da aklımda bir hedef olup olmadığını bilmiyorum.

Ama buraya çekildiğimi hissediyorum.

Knax'ı daha hızlı ve daha hızlı itiyorum, yolculuğumuzun sonuna ulaşmak için aniden hevesle doluyorum. Sonunda beni bir şeyin beklediğine dair bir his var içimde.

Gerçek bir şey. Gerçek bir şey.

Sonunda, bir tepenin üzerinde saklanmış bir malikânenin hemen dışında duruyoruz. Attan inip ön kapıya doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

Ancak, adımımı attığımda kendimi birdenbire büyük bir arenada buluyorum.

HAZEL

Arenaya adımımı atarken temkinliyim.

Garip bir sessizlik çöküyor ve Ölüm'ün tam ortada durduğunu görene kadar kendimi gergin hissetmekten alamıyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken kalbim küt küt atıyor.

Ona doğru aceleyle ilerliyorum ama yalnız olmadığımızı fark ettiğimde adımlarım duraksıyor.

Etrafımızda yavaş yavaş yaklaşan gölgelerin arasından adım atan Hades.

İzlerimde duruyorum, onu görünce midem bulanıyor. Ölüm'e doğru bakmadan önce uzun bir süre bana bakan kralın ağzının kenarlarında yavaş bir gülümseme beliriyor.

Ölüm'ün benim varlığımdan habersiz, şaşkınlık içinde kaybolmuş gibi göründüğünü ancak şimdi fark ediyorum.

Hades bir elini kaldırıyor ve ben de onun hareketini takip ederek tepemizdeki tribünleri dolduran seyircilere bakıyorum. Hades ve Ölüm'ün çok uzakta olmamasına rağmen hepsinin gözleri bana sabitlenmiş gibi görünüyor.

"Duruşması için bir seçim yapması gerekiyor," diye duyuruyor Hades.

Arenanın uzak tarafını işaret ediyor ve ben de dönüp Cerberus'un arenaya girişini izliyorum. Yanında bir adam var, yarı tutulmuş yarı sürüklenerek Hades'in yanına götürülürken başı öne eğik.

Yavaşça kararan ışığın ortasına geldiklerinde Cerberus'un yanındaki adamın tanıdık olduğunu fark ediyorum.

Tanıdıktan da öte.

Önümde duran, Hades'in Cerberus'a yüzünü görmemiz için kaldırmasını işaret ettiği başını eğmiş adam benim babam.

Hades'e dönüp baktığımda gözlerim yaşıyor ve o da bana genişçe sırtıyor.

Be

n. "Duruşmam, ne oldu?" diye soruyorum. Hades yavaşça başını sallıyor.

"Seninki basit bir sınav. Tek yapman gereken seçmek ölümlü."

"Seçmek."

"Evet," diyor, yüzüne hınzır bir sırıtış yayılıyor. "Babanı kurtarmak ya da Ölüm'ü kurtarmak arasında bir seçim yapmalısın."

Bunu düşünürken gözlerimi kırpttırıyorum, gözlerim bir an için yavaşça Ölüm'e kayıyor. Garip bir şekilde hareketsiz duruyor, kalabalığa bakarken yüzünde boş bir ifade var. Sanki burada olduğumdan habersizmiş gibi.

"Eğer Ölümü seçersen," diye devam ediyor Hades. "O zaman babanın ruhu öbür dünyaya gidecek."

"Peki ya ben babamı seçersen?" diye sormadan önce bir an bunu düşünüyorum.

"Ölüm senin bildiğin şekliyle var olmayacak."

Gözlerimi kırpttırarak bunun ne kadar garip ve muğlak bir cevap olduğunu fark ediyorum. Bana kesinlikle devam etmem için fazla bir şey vermiyor.

Gerçi belki de böyle ifade edilmesinin nedeni budur.

"Lütfen," diyorum. "Beni onlar arasında seçim yapmak zorunda bırakma. Bunun yerine, benim hayatımı al ve ikisinin de kendi hayatlarını korumalarına izin ver."

"Hayır. Sana verilen seçenek bu değil, ölümlü." "Lütfen."

"Baban ya da Ölüm arasında seçim yapmalısın. Burada üçüncü bir seçenek yok."

Dudağımı ısırarak, gözlerimdeki yaşların taşmasını engellemek için boşuna çabalıyorum. Babam ve Ölüm arasında gidip gelirken başarısız oluyorum.

Bu imkânsız bir seçim, her iki durumda da suçluluk duygusunun hayatımın geri kalanında beni mahvedeceği kesin. Bu kadar derinden değer verdiğim iki ruh arasında nasıl seçim yapabilirim ki?

"Seçimini yap ölümlü," diyor Hades. "Zamanın azalıyor."

Gözlerim önümdeki iki adam arasında gidip gelirken kalbim göğsümde paramparça oluyor.

Yapmam gereken seçimi düşünürken kendimle mantık yürütmeye çalışıyorum.

Buraya babamı kurtarmaya geldim.

Şimdiye kadar yaptığım her şey onun içindi.

Ama bir başkasının varlığı tehlikedeyken bu yolda ilerlemeye devam edebilir miyim? Onun için hayatımı vermek bir şeydi, ama Ölüm'ünkiyle pazarlık etmek, benimkine karşılık onun varlığını sunmak bambaşka bir şey. Babamın ruhu.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve içimde kopan acı ve keder fırtınasını dindirmek için kendime bir an veriyorum.

Elim kenetleniyor, nota avucumun içinde usulca kırışıyor.
Ve cevabımı biliyorum.

ÖLÜM

Birden her şey netleşiyor ve karşımda duran bir kız görüyorum. Bana bakarken gözyaşları yanaklarını lekeliyordu. Ben de ona bakarken kalbim küt küt atıyor.

Bir şekilde, onun aradığım kişi olduğunu biliyorum. O benim kayıp parçam.

Benim her şeyim.

Kendini toparlayıp yanaklarındaki yaşları silerken onu izliyorum. Hades'in ona verilen seçimi tekrarlamasını dinliyorum ve kalbim onun için kırılıyor.

Onun için her şeyi yapardım.

Bu anın acısını hafifletecek her şeyi.

Kalbini ve ruhunu böyle bir seçim yapmanın getireceği yıkımdan korumak için her şeyi.

Ve yapacağım.

Çenemi tutarak, ayaklarımı beni ileriye taşımaya zorluyorum.

Hades'i geçip babasına doğru ilerliyorum. Önünde durduğumda bana bakıyor, gözleri boş ve görmüyor.

Onu seçim yapmaya zorlamak yerine, elimi uzatıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ölümsüz güçlerimi babasının bedenine teslim ediyorum.

Varlığımın özünün benden çekilmeye başladığını hissettiğimde bir nefes kaçıyor.

Yaşadığım her şeyden daha acı verici bir soğuk etrafımı sarıyor ... ama cebimden gelen garip bir sıcaklık var.

Elimi cebime atıp tamamen dolu bir şişe çıkarıyorum, içindeki altın renkli sıvı ben ona bakarken ılık ılık parlıyor.

Birdenbire elimde paramparça oluyor, sıvı dışarı sızıyor ve kolumun altından kaymak için elimden yukarı çıkıyor. Derimi yakarak kolumdan göğsüme doğru ilerliyor ve sonunda kalbimin içine giriyor.

Nefesim kesiliyor ve bir anda anılarım hızla geri geliyor.

"Küçüğüm," diye nefes alıyorum.

Kalbim ve zihnim onunla dolup taşıyor.

Döndüğümde, görüşüm kararmadan hemen önce gözlerim onu son bir kez daha buluyor.

"Ölüm! Seni seçiyorum!"

Kalbim ve zihnim durgunlaşırken duyduğum son şey onun dudaklarındaki adım oluyor. Huzur içimi dolduruyor, dizlerimin üzerine çökerken gölgelerim etrafımda toplanıyor.

Kendi kendime usulca gülümseyerek, ona her şeyimi verdiğimi biliyorum. Ruhumu.

Kalbimi.

Varlığımı.

O benim her şeyim ve her zaman da öyle kalacak ve ben de sonunda bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtladım.

Onu sadece benim sevebileceğim gibi sevdim ...

Ölene kadar.

TEŞEKKÜRLER

Kaderlerin Cazibesi serisinin üçüncü kitabı olan *Ölene Kadar*'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.
serisi.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz...

Alice Wilde'ı [Amazon](#), [Facebook](#), [Instagram](#) veya [Tiktok](#)'ta takip ederek veya [alicewilde.com](#) adresindeki [haber bültenine](#) kaydolarak [bu seride](#) ve diğerlerinde çıkacak yeni kitaplardan [haberdar](#) olabilirsiniz.

Bu kitabı ya da Alice Wilde'ın diğer kitaplarını tavsiye ediyorsanız, lütfen [Amazon'da yorum](#) [bir bırakın](#) [ya da kendisine ulaşın!](#)

ALICE WILDE TARAFINDAN DA

Kaderin Cazibesi

Ölüm Öpücüğü

Ölüme Dokunuş

Ölüme Kadar

Aşk ve Ölüm

Kurtlar Krallığı Kurtlar

ve Kadınlar Kurtlar ve

Savaşçılar Kurtlar ve

Eşler

Şeytanlarla Anlaşma

Vampirin Anlaşması

Vampirin Bakiresi

Vampir Yemini

Alfaların Kaderi

Alfa Terk

Edilmiş

Sahiplenilmiş

Alfa

İşaretlenmiş

Alfa Alfa

Bağlanmış

Beyaz Kurt Üçlemesi

Sürü Yalanları

Sürü

Arkadaşları

Sürü Alfa

Kraliyet

Değiştirenleri

Onun Nişanı

Onun İskoçyalı

Onun

Vikingi Onun

Savaşçısı

Onun

Kehaneti

Afrika'nın Şekil

Değiştirenleri Mısır'ın

Dişi Aslanı Mısır'ın

Gururu

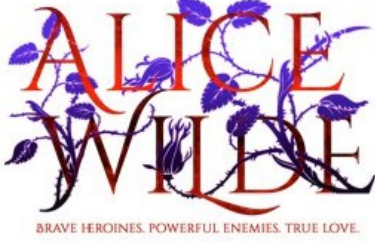
Mısır Kraliçesi

Hızlı Okumalar

Benim Fincan Çayım

Noel Dileği

YAZAR HAKKINDA

Alice Wilde tam zamanlı bir oyun editörü, grafik tasarımcı ve en önemlisi yazar olarak çalışıyor.

Muhteşem erkekler, sihir, sürprizler ve uçurumlarla dolu paranormal, fantastik romanlar yaratmayı seviyor ve okuyucularının onları yazmaktan zevk aldığı kadar okumaktan da zevk almasını umuyor.

Alice şu anda kedisiyle birlikte Asya'da yaşıyor, bir sonraki kitabını hayal ediyor, yazıyor ve karakterleriyle birlikte yaşıyor ...

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için Alice Wilde'ı [Facebook/Amazon](#) üzerinden takip edin.

ALICE İLE BAĞLANTI KURUN

E-POSTA: alicewildeauthor@gmail.com

TIKTOK: @ALICEWILDEAUTHOR

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
İçindekiler İthaf	
İçerik Uyarısı	
1. Ölüm	
2. Hazel	
3. Hazel	
4. Eros	
5. Hazel	
6. Hades	
7. Ölüm	
8. Hazel	
9. Hazel	
10. Hades	
11. Eros	
12. Hazel	
13. Hazel	
14. Ölüm	
15. Hazel	
16. Hazel	
17. Cerberus	
18. Hazel	
19. Cerberus	
20. Hazel	
21. Hazel	
22. Hazel	
23. Hazel	
24. Eros	
25. Hazel	
26. Cerberus	
27. Hazel	
28. Ölüm	
29. Hazel	

30. Hazel

31. Ölüm

32. Hazel

33. Ölüm

Teşekkürle

r

Alice Wilde tarafından
da Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

